Roberta Leigh

Secretele castelului Lubeck

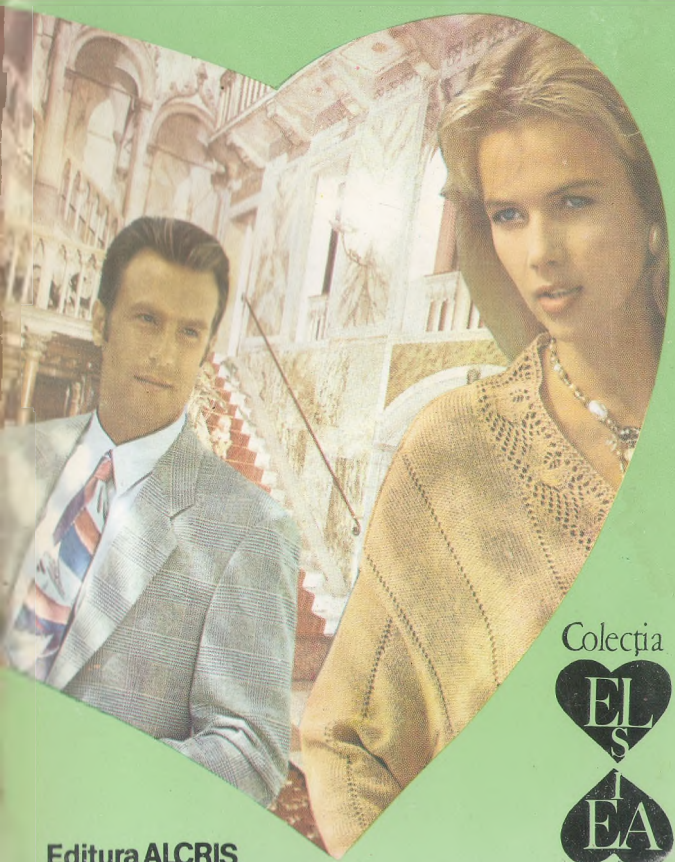

Colecția EL ȘI EA

Editura ALCRIS

THE BEST

Rămasă de mică fără tată, Melisande se luptă cu greutățile să-și facă o carieră. Este ajutată de baronul Lubeck cel ce se considera vinovat moral de moartea tatălui fetei. La moartea baronului, în viața Melisandei intră André Lubeck, fiul acestuia, și tânăra fată are de dus acum o altfel de luptă.

Să lupte împotriva lui însemna acum să lupte mai întâi contra ei. Ea dorea să se lase pradă acestor senzații, să răspundă dorințelor lui André.

O sărută cu violență în timp ce ea se zbătea cu disperare. O împinse spre canapea și se prăbușiră amândoi, strâns înlănțuiți.

I.S.B.N. 973-9169-25-2

Lei 1500

ROBERTA LEIGH

SECRETELE CASTELULUI LUBECK

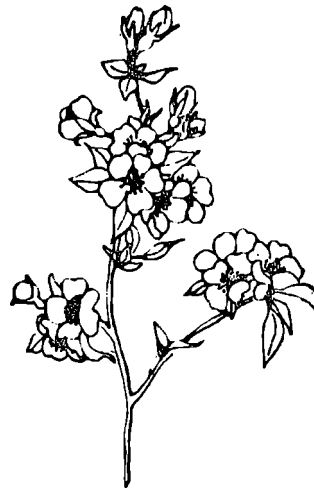

SECRETELE CASTELULUI LUBECK

Traducere din limba franceză de
CEZAR NICULESCU

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREȘTI, 1994

CAPITOLUL I

— Tată, tată, nu-i lăsa să te ia de aici !

Țipătul copilului răsună în camera goală a vorbitorului. Cu chipul marcat de o adâncă tristețe, bărbatul se aplecă și o luă în brațe pe fetiță :

— Sunt nevinovat, Melly. Amintește-ți întotdeauna acest lucru.

— Da, tată ! spusese ea printre hohote de plâns.

În fața tribunalului, pe Melly o aștepta o mașină s-o ducă din nou la internat. Ea continua să plângă.

Femeia cu chip sever care o însoțea fusese cuprinsă de milă. Pentru prima oară de la arestarea tatălui său, survenită cu patru luni în urmă, fetița își manifesta întreaga ei deznădejde. Cu siguranță, era un semn bun. Melisande Godfrey va crede că viața este dură, dacă va refuza să se supună regulilor ei. Din nefericire, ea nu fusese crescută ca alți copii. La unsprezece ani, nu cunoscuse tovărășia copiilor de vârsta ei : un profesor particular se

ocupase de educația ei, în timp ce restul timpului și-l petrecuse cu tatăl său, împărțind bucuriile aceloraşi pasiuni. Viticultura nu putea fi socotită drept o ocupație potrivită pentru o fată, se gândea cu dezaprobare femeia care o însoțea.

– Nu va fi ușor, Melisande, spuse ea cu glas tare. Dar, când vei învăța să trăiești între copii de vârsta ta...

– Nu-mi plac copiii de vârsta mea !

– Poate, dar va trebui să trăiești printre ei până la optsprezece ani. Ia numai ceea ce-ți convine din aceste relații, și totul va fi bine.

– Tata va fi din nou cu mine peste cinci ani, replică cu vehemență Melisande. Mă va lua cu el...

Femeia nu răspunse. Încerca să se orienteze în labirintul străzilor.

– Am sosit, spuse ea într-un târziu. Șterge-ți ochii, Melisande. Cred că nu vrei să le arăți copiilor că ai plâns, nu-i așa ?

– Puțin îmi pasă ! replică fetița.

O urmă pe însoțitoarea sa într-o cameră mare, fără nici un fel de mobilă, în care se simțea mirosul pătrunzător al dezinfectantelor.

Telefonul sună în momentul în care începeau să urce scara. Făcându-i semn fetiței s-o aștepte, femeia se grăbi să ridice receptorul și vorbi pe un ton repezit, dar privirea ei prevestea o nenorocire.

– Melisande, o chemă cu o voce blândă, neobișnuită. Vino la mine în birou, trebuie să-ți spun ceva.

Fetița rămase înmărmurită la auzul vestii. Un singur gând își făcu loc în mintea ei chinuită : tatăl său murise brusc, la câteva minute după plecarea ei, în urma unei crize de inimă...

– Vei lua masa numai cu mine, spuse femeia cu milă. Poate vrei să dormi în camera mea ? Numai în noaptea asta, bineînțeles...

– Nu, mulțumesc, răspunse ea. Și nu-mi este nici foame.

– Foarte bine. Dar, în altă situație, nu-ți voi permite să nu mergi la masă. Trebuie să te supui regulamentului ; altfel, vei fi nefericită aici.

– Mă aștept la acest lucru.

Femeia suspină : noua ei protejată părea să fie un copil dificil. Totuși, în lunile care urmaseră, nu avusese probleme. Copilul era supus. Ai fi zis că era o fantomă, care aluneca în liniște de-a lungul culoarului ; purta o rochie de serj albastru, ciorapi de lână neagră și pantofi fără toc, iar părul blond îi era împletit într-o singură coadă. Nivelul ei de cunoștințe îl depășea cu mult pe al celorlalți copii, și profesorii săi discutau despre posibilitatea de a-și continua studiile în altă școală.

– Ar trebui să-i acordăm şansa pe care o merită, spuse unul dintre ei, în ziua în care Melisande împlinea doisprezece ani.

– Puţini dintre noi au dreptul la această şansă, replică sec intendenta orfelinatului, iar fata unui criminal...

Nu-şi termină fraza. Aceste cuvinte erau de prisos.

– Voi vorbi cu conducerea orfelinatului, reluă ea, brusc. Dar probabil nu se va putea face nimic.

Încă o dată, zâna cea bună a lui Melisande făcu o minune prin persoana lui James Howard. Prezentând numeroase documente oficiale cu ştampila Ministerului de Interne, acest om al legii explicase, în limbajul lui juridic, că Dominic Godfrey, condamnat pentru acţiune frauduloasă, fusese reabilitat după moarte.

– Tatăl meu nu era vinovat, am ştiut-o întotdeauna, spusese Melisande. Cei care au crezut în vinovăţia lui au fost nişte imbecili.

– Au fost dovezi.

– În întregime false, nu-i aşa ?

Da, dar...

– Cei care nu şi-au dat seama erau nişte proşti !

Avocatul se uitase la ochii aceia cenuşii care-l priveau cu dispreţ :

– Ai noroc, spuse el distant. Ca să-şi răscumpere din vină, baronul Lubeck mi-a cerut să...

– Nu voi accepta nimic de la baron !

– Eşti sub tutelă judiciară şi nu ai nici un cuvânt de spus. Din fericire, conducerea orfelinatului şi-a dat acordul.

Pentru prima oară, Melisande se înspăimântă. James Howard avu remuşcări : la urma urmei, nu era decât un copil.

– Îţi vei face studiile în cel mai bun internat din ţară. Baronul va suporta toate cheltuielile.

– Nu-l voi permite acest lucru !

– El consideră asta ca pe o datorie.

– Vreţi să spuneţi că are remuşcări ?

Cu prudenţă, avocatul se abţinu de la orice comentariu şi o avertiză pe Melisande să fie pregătită pentru plecare, odată cu el. Fără un cuvânt, ea ieşi din cameră. Fetiţa părea mai mică decât în realitate, fără îndoială din cauza rochiţei prea scurte şi a pieptănăturii : părul blond era strâns într-o singură coadă.

În timpul călătoriei cu trenul, fetiţa îşi învinsese reţinerea şi pusese câteva întrebări prudente despre şcoala cea nouă şi despre baron.

– Cum au descoperit nevinovăţia tatălui meu, şi de ce baronul este implicat în această afacere ?

– Oficial, el nu este implicat. Dar această eroare judiciară l-a afectat grozav. Poliţia o

făcut o anchetă despre un negustor de vinuri, în Belgia. S-au remarcat anumite puncte comune cu procesul tatălui tău și dosarul a fost redeschis. Au trecut mai multe luni până să se ajungă la o concluzie, dar, în final, s-a stabilit : Dominic Godfrey nu a „falsificat" niciodată vinurile, așa cum se spunea.

– Oricine îl cunoștea pe tata ar fi trebuit să știe acest lucru, declară fetița cu dispreț. De aceea îl urăsc pe baron. Era prietenul lui, nevinovăția tatălui meu era clară.

– Acum știe acest lucru.

– E prea târziu.

– Nu și pentru tine, Melisande. Ți se oferă șansa de a începe o viață nouă.

– Asta datorită omului care mi-a transformat copilăria într-un calvar !

– Trebuie să înveți să ierți, o mustră Howard.

Fetița privi în altă parte

– Voi fi obligată să studiez până la șaisprezece ani ?

– Și mai mult, dacă vrei să urmezi și universitatea.

– Pentru asta îmi trebuie bani.

– Vei avea suficienți pentru cât timp vei dori să studiezi.

– În acest caz, poate că voi merge și la facultate. Vreau să studiez...

– Ambiția aceasta te onorează. Te gândești la o carieră anume ?

– Nu, dar oricare ar fi ea, voi fi cea mai bună.

Nu erau doar vorbele unei fetițe, își spuse avocatul. În orice caz, Melisande Godfrey nu semăna cu nici un copil cunoscut de el.

*

* *

Opt ani mai târziu, își aminti de acest lucru, atunci când primi o scrisoare de la ea Melisande cerea să-l vadă și el acceptă imediat. Acum ea era în anticameră. Apăsă pe butonul interfonului și-și chemă secretarul. După câteva clipe, acesta introduse o tânără zveltă și fascinantă.

Avocatul se ridică și-și drese vocea. Nu putea fi Melisande Godfrey, fetița cu părul strâns într-o coadă aurie. Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, buzele ei bine conturate schițară un surâs și ochii săi mari, cenușii părură că se umplu de sclipiri argintii. Da, fără nici o îndoială, era aceeași fetiță... aceeași femeie, se corectă el.

– Încântat să vă văd, domnișoară Godfrey. Luați loc, vă rog.

Ea se așeză cu eleganță și își încrucișă mâinile pe genunchi, într-o atitudine rezervată. Totuși, felul în care-și ținea capul și scânteierea

ochilor ei minunați nu lăsau să se întrevadă o atitudine modestă.

– Nu v-ați schimbat, domnule Howard, ați rămas același.

Vocea îl era blândă și plăcută, ca și chipul.

– Nu același lucru se poate spune despre dumneavoastră, spuse el, surâzând încântat... Această tânără este frumoasă, se gândi el, într-adevăr frumoasă... Presupun că ați primit scrisoarea mea...

– Da, de asta am venit, răspunse ea scoțând un cec din poșetă și punându-l pe birou. Vă rog să-l trimiteți înapoi baronului.

– Dar este un cadou pentru ziua dumneavoastră de naștere : ați împlinit douăzeci și unu de ani, protestă el. Banii sunt pentru obținerea diplomei la Sorbona.

– Baronul vrea să nu mai aibă remușcări oferind acești bani. De acum înainte va trebui să învețe să trăiască cu gândul la greșeala sa.

– Nu are nici un motiv să se simtă vinovat.

Melisande îl privi cu un aer distant :

– Modul în care s-a comportat cu tatăl meu...

– Comportarea lui a fost exemplară, o întrerupse el. Nimeni n-ar fi făcut mai mult decât baronul, după ce a descoperit nevinovăția tatălui dumneavoastră.

– Ce gândiți despre atitudinea lui când a crezut că a fost înșelat de tata ? Erau prieteni de ani de zile apoi, brusc, l-a acuzat de fraud

– A fost obligat. Şi alte persoane, care au fost amestecate în această afacere, nu ar fi fost de acord cu înăbuşirea scandalului. Baronul nu avea de ales.

– Foarte bine, dar eu, eu am de ales, spuse tânăra. Trimiteţi-i acest cec. Nu va putea niciodată să repare răul pe care l l-a făcut tatălui meu, spuneţi-i acest lucru !

– Nu mai este acelaşi baron, răspunse avocatul. A murit acum cinci ani, şi fiul lui a continuat să vă plătească studiile.

Melisande se ridică furioasă

– Ar fi trebuit să-mi spuneţi acest lucru !

– Dar care este diferenţa ? Baronul cel tânăr se simte răspunzător de situaţia dumneavoastră materială, ca şi tatăl său.

– Acum, nimeni nu mai trebuie să răspundă pentru mine. Am o diplomă şi sunt gata să muncesc. Spuneţi-i că-i voi restitui cheltuielile pentru studiile mele până la ultimul bănuţ şaptezeci de mii două sute de franci, ca să fiu foarte precisă.

– Nu va accepta niciodată. În plus, nu găsiţi că atitudinea dumneavoastră este copilărească ?

– Asta pentru că el este bogat precum Cres sus ? spuse ea apropiindu-se de birou. Asta nu schimbă cu nimic sentimentele mele îl urăsc, pe el şi tot ceea ce reprezintă. Bogăţia, relaţiile, puterea de a ridica un om şi apoi de a-l distru-

ge ! Nu vă puteți imagina plăcerea pe care o voi simți peste puțin timp de a-l arunca în față acești bani !

Surprins de atâta violență, Howard insistă :

– Vă va fi greu să economisiți o astfel de sumă. De aici încolo, sper să vă schimbați părerea.

Ea dădu din cap cu hotărâre și degetele sale lungi mângâiară o splendidă plantă aflată într-un ghiveci pe birou. O rază de soare îi lumină fața : semăna cu un fulger din picturile lui Botticelli. Fruntea aureolată de lumină, ovalul perfect al feței, părul de culoarea aurului, ca într-un tablou...

– Aveați întotdeauna părul împletit într-o singură coadă lungă, șopti avocatul.

Melisande surâse.

– Părul meu este tot atât de lung...

Howard privea atent buclele mătăsoase care-i încadrau ovalul încântător al feței ; ochii mig dalați îi dădeau un aer exotic.

– Nu pot să cred ! Cum faceți acest lucru ?

– Printr-un artificiu, domnule Howard. Femeile sunt maestre în această artă... Îi întinse mâna, apoi reluă... Vă mulțumesc că m-ați primit. Am fost încântată să vă revăd.

Aruncând o privire ceculuí așezat în fața lui, avocatul spuse :

– Ar trebui să vă schimbați hotărârea, domnișoară Godfrey. Ați putea să faceți o bună investiție cu acești bani.

– Nu, mulțumesc, zise ea în timp ce se îndrepta spre ușă.

– Unde aș putea să vă găsesc ? întrebă el.

– La pensiunea Maryland, până când îmi voi găsi o locuință corespunzătoare mijloacelor mele bănești.

– Dacă ați folosi acești bani...

– Nu, replică ea pe un ton hotărât și ieși repéde, închizând ușa ca să pună capăt oricărei discuții.

Howard luă cecul oftând. Fusese completat chiar de mâna baronului André Lubeck. Cu regret, luă foaia de hârtie și începu o scrisoare.

„Domnișoara Godfrey nu dorește să continue a accepta un ajutor financiar din partea dumneavoastră. După părerea dumneaei, ați făcut deja prea mult. A primit o bună educație datorită generozității dumneavoastră, profitând de șansa pe care i-ați oferit-o. În plus, este inteligentă și va reuși în carieră. Deci, nu mai este nici un motiv de preocupare în privința situației sale materiale."

Inutil să scriu mai mult, își spuse James Howard și semnă în josul paginii. Din fericire, nu avea nici o idee de evenimentele pe care le provoca scrisoarea lui.

În colecția „EL și EA" veți regăsi forța emoțiilor, farmecul peisajelor, diversitatea situațiilor pe care le oferă viața, universul de neuitat al întâlnirii dragostei...

CAPITOLUL II

— O vizită pentru tine, Melly !

Recepționera pensiunii bătea la ușa camerei Melisandei. Cuvântul „cameră" era impropriu pentru a califica încăperea unde locuia, nu mai mare decât o cabină de probă. Dar acest lucru îi permitea să economisească cea mai mare parte a salariului. La sfârșitul anului, va avea deja zece mii de franci economisiți. Această sumă, comparată cu averea baronului, era o picătură în apa mării, dar însemna sacrificii considerabile pentru tânără.

— Melisande ! strigă din nou femeia. Ai uitat de musafir ?

— E prietenul meu, răspunse ea. I-am spus să vină la ora șapte, dar sosește întotdeauna mai devreme.

Termină să se îmbrace în grabă, își luă sacoul și poșeta și coborî în fugă scările. Deschise ușa salonului, cu puțin mai mare decât propria-i cameră : acolo se găsea un bărbat, care se întoarse când o auzi intrând.

Aşteptându-se să vadă figura zâmbitoare a lui Johnny, fu surprinsă să descopere un necunoscut cu un aer sever. El o privi indiferent, ca un om obişnuit să fie studiat cu atenţie : Melisande nu mai văzuse niciodată un bărbat atât de atrăgător. Avea părul castaniu deschis, cu reflexe de culoarea bronzului. Tenul lui bronzat punea în valoare minunaţii ochi albaştri, ştergând ceva din aerul aristocratic. Gura cu buzele strânse avea o cută senzuală. Perfecţiunea trăsăturilor sale l-ar fi făcut să pară efeminat, dacă n-ar fi fost expresia hotărâtă a feţei, ce avea pomeţi proeminenţi. Nu puteai uita cu uşurinţă un astfel de bărbat, îşi spuse tânăra.

El se îndreptă spre ea :

— Domnişoara Godfrey ?

— Da.

O mână puternică o strânse pe a ei, dându-i imediat drumul. În ciuda aerului deosebit de cuceritor, atitudinea lui nu avea nimic amabil, căci se îndepărtă de ea cât putu mai mult. Nu era englez, în ciuda tenului şi a costumului croit impecabil. Poate un neamţ sau un suedez ?

— Permiteţi-mi să mă prezint, spuse cu un glas plăcut. Sunt baronul André Lubeck.

Melisande îl privea, fără glas. De ani de zile îşi imaginase o astfel de întâlnire, în cursul căreia îi va arunca banii în faţă. Dar acum era aici, şi nu-şi mai găsea cuvintele.

– Dumneavoastră ? reuşi ea să îngaime.

– La dispoziţia dumneavoastră.

– Nu am nici o nevoie de dumneavoastră. Credeam că v-am dat de înţeles acest lucru.

– E adevărat. Dealtfel, acesta este motivul vizitei mele. Am putea să ne aşezăm ?

Melisande luă loc tremurând. După o clipă se aşeză şi el. Ochii lui albaştri cercetară chipul tinerei, ca pentru a-i citi gândurile.

– Sunteţi diferită de ceea ce îmi închipuiam, spuse el.

– Şi dumneavoastră

El încruntă din sprâncene şi ea continuă

– Nu aveţi nici furcă.

– O furcă ? întrebă el cu mirare. Aşa mă vedeaţi... Ca pe un diavol ?

– Da. V-aţi fi aşteptat la altceva ? Acuzaţiile dumneavoastră l-au aruncat pe tatăl meu în închisoare.

– Nu ale mele, ci ale tatălui meu, o corectă el. Într-o astfel de situaţie; oricine ar fi făcut acelaşi lucru. Toate dovezile îl acuzau pe Dominic Godfrey.

– A fost achitat !

– Da, din fericire.

– Din nefericire pentru dumneavoastră, replică Melisande. De atunci, aveţi remuşcări !

– La acea dată, domnişoară Godfrey, totul tindea să demonstreze vinovăţia tatălui dumneavoastră.

– Nu-i adevărat ! Baronul şi el se cunoşteau deja de douăzeci de ani. Cinstit, îl credeaţi în stare să dilueze vinul pentru a câştiga ceva în plus ? Îşi dedicase viaţa podgoriilor dumneavoastră. Fiecare sticlă era sfântă pentru el... Era aproape o obsesie şi familia dumneavoastră a crezut că....

– Familia noastră nu era singura care era convinsă de vinovăţia lui, reteză scurt baronul. Tribunalul a fost de aceeaşi părere. Este regretabil că nevinovăţia lui a fost recunoscută prea târziu. De aceea am avut întotdeauna grijă de situaţia dumneavoastră materială.

– Bani ! aruncă ea. Credeaţi că prin ei veţi înlocui iubirea tatălui meu ? Ce prostie !

Cu un gest brusc, baronul se ridică. Fu singura manifestare a mâniei lui, căci vocea îi era foarte calmă :

– Sunteţi mai necăjită decât credeam. Dealtfel, e lucru de înţeles.

– Dacă mă înţelegeţi, plecaţi !

Ea era deja în picioare şi se întoarse chiar spre uşă, ca pentru a-şi sublinia cuvintele.

El nu ţinu seama de vorbele ei şi, încruntat, nu se mişcă :

– Până azi nu v-aţi exprimat niciodată clar sentimentele.

– Aşteptam momentul potrivit.

– Foarte abil din partea dumneavoastră. Datorită mie, aţi putut cel puţin să studiaţi !

– În zilele noastre, trebuie să profiți de orice ocazie ca să ajungi cineva ! îi replică ea scurt.

– Păreți ambițioasă...

– Sunt.

– În acest caz, ar fi fost mai bine să păstrați acest cec. Cu cât ai mai mulți bani, cu atât realizezi mai repede ceva.

– De acum înainte, nu am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Am suficiente atuuri de partea mea.

– Într-adevăr, spuse el cu o voce blândă, privind-o cu un aer de cunoscător, ca și cum judeca o operă de artă.

Nu asta dorise ea să spună, dar nu-și dădu osteneala să-i explice.

– Vă rog, domnule, plecați. Nu mai am nimic de adăugat.

– Perfect. Acum, poate veți reuși să mă înțelegeți. Luați loc, domnișoară Godfrey. Sunt obosit și aș vrea să mă așez și eu.

Sé supuse fără tragere de inimă și el se așează în fața ei.

– Vă înțeleg amărăciunea. Tatăl meu a murit neîmpăcat ; fiți indulgentă.

– A murit și n-a putut să se căiască destul, acesta este singurul meu regret.

– Nu vă mai gândiți la regrete, domnișoară Godfrey. Tata nu era singurul care să regrete, și eu sunt răspunzător. Eu l-am bănuit primul pe Dominic Godfrey de falsificarea vinului. Bă-

nuielile mele au sfârşit cu ancheta. Azi, aş acţiona la fel. Dacă aţi fi imparţială, aţi fi de acord cu mine.

– Nu pot să fiu. Sunt fiica lui.

– Cel puţin, nu fiţi caustică. Acceptaţi scuzele familiei mele şi nu ne refuzaţi ajutorul.

– Încercaţi să vă împăcaţi conştiinţa, oferind aceşti bani. Nu mă interesează acest lucru.

El nu răspunse. Era imposibil să-i ghiceşti gândurile, şi Melisande îşi recapitulă tot ceea ce ştia despre baron. Toate ziarele, toate revistele vorbeau despre el. Era urmarea fabuloasei sale averi, dar şi a celebrităţii sale. Încă de la Revoluţie, familia Lubeck avea o influenţă considerabilă. Încetul cu încetul, puterea lor s-a extins şi asupra Lumii Noi. Urmaşii Lubeck se căsătoriseră, se îmbogăţiseră. Datorită puterii lor, ajutau monarhiile în pericol şi guvernele ameninţate. Deşi mai puţin vizibilă azi, puterea lor era reală.

André Lubeck era unicul moştenitor al ramurii celei mai renumite. El se găsea în fruntea unui adevărat imperiu financiar, consacrându-şi tot timpul liber viticulturii, ca şi tatăl lui. Veniturile obţinute din această pasiune pentru viticultură măriseră şi mai mult averea legendară a familiei. La douăzeci şi trei de ani, se căsătorise cu Françoise Verray, aparţinând, ca şi el, înaltei societăţi. Cinci ani mai târziu, ea îşi

afla sfârșitul într-un accident de mașină. Cu această ocazie, lumea descoperise că această căsătorie fusese un eșec. Bogăția familiei Lubeck ascunsese gravele crize ale unei căsătorii dezastruoase, până la deznodământul tragic care-i dezvăluise toate secretele. În poșeta tinerei femei poliția găsise o scrisoare adresată baronului. Presa a aflat, și, în orele care au urmat accidentului, toate ziarele din lume prezentaseră cu titluri mari scrisoarea pe prima pagină „Moștenitorul familiei Lubeck părăsit de soție" Lucru sigur, Françoise preferase un alt bărbat soțului ei.

Melisande îl privea cu coada ochiului. În ciuda publicității zgomotoase despre această afacere, André Lubeck păruse foarte afectat la înmormântare. Organizase ceremonia ca pentru o soție iubitoare și fidelă și nu făcuse nici o declarație despre propriile sentimente. Totuși, după aceea, atitudinea sa devenise semnificativă după un an de doliu, viața sa mondenă se transformase cu totul. Castelul familiei Lubeck, renumit pentru ospitalitate, devenise un loc de petreceri nebunești.

După moartea tatălui său, survenită la un an după dispariția lui Françoise, André își luase titlul de baron. Toată lumea aștepta ca baronul să se recăsătorească, dar el nu arătase niciodată această intenție. Timpul se scursese și se trăsese concluzia că, fără s-o spună foarte clar, baronul își jurase să rămână liber. Necă-

jit de infidelitatea soției, André Lubeck păreo hotărât să nu mai acorde numele său nici unei femei. Chiar dacă avusese legături cu femei tot atât de celebre ca și el, nu se recăsătorise. Într-un interviu recent, declarase că-și considera libertatea ca fiind cel mai important lucru, chiar înaintea propriei sănătăți. La modul în care familia Lubeck îl privase pe tatăl ei de această libertate, își aminti Melisande. Trebuia totuși să existe o răzbunare, de un fel sau altul... Înainte de a fi putut găsi soluția, tânăra auzi glasul baronului.

— Când tata era pe moarte, m-a pus să jur că nu voi uita niciodată datoria pe care o avem față de dumneavoastră. În mod vizibil, am dat greș.

— Nimic n-ar putea răscumpăra ceea ce mi-ați luat. Ideile dumneavoastră despre educație mi se par curioase : credeți că puteți înlocui dragostea și afecțiunea prin studii costisitoare și o diplomă universitară ?... Mânia o sufoca... Aș fi preferat să trăiesc într-o cocioabă cu cineva care să mă iubească, mai degrabă, decât să-mi petrec tinerețea în aceste instituții, fără căldură sufletească. Aș fi fost chiar mai fericită la orfelinat. Cel puțin, acolo, aș fi fost ca ceilalți copii uitată de toată lumea ! Să cheltuiți acești bani pentru mine era cel mai ușor lucru pe care puteați să-l faceți domnule ! Dragostea era mai importantă pen-

tru o fetiță ! Nu. Nu sunt surprinsă de fuga soției dumneavoastră și mă mir numai că a rezistat atât !

Furios, el se ridică. Mânia îl făcea parcă și mai înalt :

– Nu știți nimic despre soția mea !

– Voia să fugă de dumneavoastră, ca și mine ! Să fie liberă ! Cel puțin, eu înțeleg cuvântul libertate...

El își regăsi stăpânirea de sine, dar rămase în picioare

– A nu datora nimic, nimănui, a fi propriul tău stăpân, este o dorință de înțeles. Libertatea este lucrul meu cel mai de preț. De aceea vreau să pun capăt neliniștii dumneavoastră în privința mea. Până atunci, mă voi simți vinovat față de dumneavoastră.

– Ei bine, va trebui să învățați să trăiți astfel, spuse ea pe un ton mușcător.

– Nu puteți avea încă atâta ură. Sunteți prea tânără. Cunosc acest sentiment de durere I-am resimțit ani de-a rândul... El se întrerupse. Fața îi era foarte palidă N-am vorbit nimănui până acum, dar vreau să vă fac să înțelegeți în ce măsură ura poate distruge pe cineva. Sunteți tânără și frumoasă, trebuie să înfruntați viitorul fără grijă. Dacă refuzați ajutorul meu, admiteți cel puțin că am făcut tot posibilul pentru a-mi răscumpăra greșeala.

Acest bărbat pasionat, aproape rugător, nu mai semăna cu cel care intrase aici, cu un aer distant. Dacă n-ar fi ştiut nimic despre căsătoria lui nenorocită, Melisande n-ar fi înţeles de ce dorea el să fie iertat. Toate comorile din această lume n-ar fi putut să schimbe epitaful de pe mormântul lui Françoise : soţie fidelă, poate, dar care nu-l iubise niciodată. Era o pată de neşters din istoria familiei Lubeck. Totuşi, trădarea unui prieten – cum calificase Dominic Godfrey atitudinea baronului – era o altă pată pe care în mod vizibil, familia lui André dorea s-o şteargă. Familia se folosea de singura cale posibilă, după părerea ei : folosind banii pentru răscumpărarea greşelii şi a uita remuşcările. O clipă, Melisande se gândi să răspundă rugăminţii lui, să-l liniştească pe acest bărbat atât de atrăgător, atât de necăjit. Dar ea urâse întotdeauna familia Lubeck şi nu putu să se dea bătută atât de uşor.

– Încercaţi să nu vă mai gândiţi la această poveste, să ne iertaţi, continuă tânărul. Este singurul mijloc de a fi complet liber.

Pentru el, libertatea era cel mai important lucru ! Ochii lui albaştri scânteiau când pronunţa acest cuvânt. Privindu-l, Melisandei îi veni o idee şi scoase un strigăt de triumf. Jurase întotdeauna să-şi răzbune tatăl, fără să fi găsit cea mai bună soluţie. Ce putea face o tânără fără apărare, în faţa unei familii atât de

bogate, atât de puternice ? Totuşi, chiar André Lubeck îi dăduse soluţia la toate căutările ei. Îi furnizase arma de care avea nevoie, arma distrugătoare.

– Şi dacă sunt incapabilă să uit modul în care l-aţi distrus pe tata ? întrebă ea cu o voce răguşită. Dacă voi continua să vă urăsc până la moarte ?

– Încercaţi să vă schimbaţi părerea, spuse el întinzându-i mâna. Poate ar fi trebuit să vă vizităm, încă din copilărie, să nu vă lăsăm să creşteţi singură. Mama a vorbit de acest lucru, dar s-a izbit de refuzul tatălui meu. Socotea că este preferabil să nu fiţi în contact cu actorii acestei tragedii.

– Eraţi de aceeaşi părere, îl acuză ea.

– Când eraţi o fetiţă, da. Acum, am venit.

– Prea târziu.

– Nu, reluă el pe un ton hotărât. Nu este niciodată prea târziu pentru milă. Voi face tot-ce-mi stă în putinţă pentru a şterge ura dumneavoastră faţă de noi.

– Totul ?

– Da.

– V-aţi da chiar şi libertatea ?

– Libertatea mea ? întrebă el, năucit. Care este legătura ?

– Vă voi spune. Când tata a fost aruncat în închisoare, toată lumea l-a părăsit, chiar şi familia dumneavoastră. Am jurat să nu mă mai

simt legată de nimeni. Din nefericire, ura te constrânge în același fel ca și dragostea. De aceea vreau să pun capăt acestei situații.

– Slavă Domnului ! exclamă el.

– Pentru aceasta, singurul mod este să vă iau ceea ce prețuiți mai mult, continuă Melisande, așa cum familia dumneavoastră mi-a răpit ceea ce aveam mai scump. Pentru mine, era tatăl meu, pentru dumneavoastră, este libertatea. Dați-mi-o, domnule, și familia Lubeck va fi iertată.

Baronul se făcu palid precum coala de hârtie :

– Nu vreți să spuneți... Căsătoria ?

– Ba da. Este o vorbă veche : ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Viața dumneavoastră în schimbul celei a tatălui meu.

– Nu, răspunse el cu o voce dură. Refuz.

– În acest caz, plecați. Continuați să trăiți cu sentimentul greșelii. Dar veți fi de două ori vinovat : l-ați distrus pe tata și mă distrugeți și pe mine.

O privea fără să spună nici un cuvânt. Privirea lui de oțel era singurul semn de viață de pe fața care-și pierduse orice culoare. Luându-și pălăria și mănușile, ieși din cameră închizând fără zgomot ușa în urma lui.

Melisande își acoperise fața cu mâinile. De ce ceruse acest lucru ? Era ridicol ! Era nebună. Într-un sens baronul avea dreptate : supărarea și durerea distrugeau puterea de a trăi și de a gândi ca toți ceilalți. Pentru prima oară, ea își dădu seama că va trebui să se supună acestei legi.

Pentru clipele de neliniște, de oboseală, de tristețe, pentru momentele când totul este mohorât și pare fără speranță, nimic mai potrivit decât înseninarea pe care o aduc romanele colecțiilor „EL și EA" și „ROMANTIC" care fac să se nască în inimi încrederea în dragoste, în viață.

CAPITOLUL III

Milsande își privea strălucind în deget verigheta bătută cu diamante. Era acum soția lui André, baroana Melisande Lubeck. Acest fapt o înspăimânta. Pentru o clipă, fu înnebunită. Dar diamantele scânteiară și se liniști. Reușise, André nu mai era liber. Ca și Dominic Godfrey, era prizonier.

Ușa se deschise și el intră. De trei ore, era soțul ei. Intră din nou în panică, dar reuși să se stăpânească. Își atinsese scopul și nu avea să regrete.

– Ești gata ? întrebă el.

Ea încuviințase și îl urmase spre ieșire. Se găseau în apartamentul parizian al familiei Lubeck, apartament situat lângă Luvru. Melisande nu avusese ocazia și nici nu dorise să viziteze noua locuință. Veniseră aici după ceremonia care-i unise. Tânăra rămăsese singură în salonul imens. André se retrăsese undeva, în apartament, cu avocații săi. Apoi trebuiau să

plece amândoi spre Gironde. Castelul va deveni căminul ei timp de trei luni în fiecare an, în această perioadă, atâta timp cât va trăi.

– Poate ai dori să locuiești numai aici, îi spuse el. Eu rămân numai în timpul culesului viei. Restul timpului mi-l împart între Paris, Londra și New York.

– Te voi urma pretutindeni, răspunse ea.

O scurtă licărire de mânie îi apăruse în privire și ea se bucurase.

Îl urmă în liftul care-i coborâse la parter. În curte, îi aștepta o mașină sport, neagră, iar un șofer în uniformă le deschise portiera. Baronul se urcă la volan iar Melisande se strecură alături de el. Porniră imediat.

– Șoferul rămâne la Paris ?

– Ne va urma cu o altă mașină.

– Întotdeauna conduci singur ?

– Când simt nevoia, da.

Începu să-și facă probleme, căci el conducea cu o brutalitate controlată care o înspăimânta puțin. O apăsare pe accelerație și ar atinge o sută cincizeci de kilometri pe oră ; o manevrare ceva mai bruscă a volanului, și ar fi proiectați pe cealaltă parte a șoselei. Dar André era sigur pe el și frica Melisandei pieri cu timpul.

În curând, Parisul rămase în urmă și acum se găseau pe autostradă. Mașina făcu un salt ca de felină, demonstrându-și întreaga putere, într-un urlet de motor. După câteva ore, ba-

ronul încetini puțin. Era mai puțin frământat, ca și cum faptul că era concentrat asupra unui lucru îi liniștea cugetul... sau mânia. Dar rămânea distant, cu capul înclinat ușor pe spate. Oare acest bărbat avea simțul umorului ? În orice caz, nu arătase niciodată. Tânăra nu-i dăduse încă această ocazie. Oftă. El nu putea să-și păstreze la infinit această rezervă mai devreme sau mai târziu, trebuia să accepte faptul că îi era soție și că înțelegea să-i rămână. Dar pentru cât timp ? Era incapabilă să răspundă și, dealftel, nu avea nici un chef.

– Suntem departe de castel ? întrebă ea.

– Câteva ore...

– Credeam că se află mult mai aproape. Nu este nici un aeroport prin apropierea lui ?

– Ba da, de obicei merg cu avionul.

– Avionul personal, presupun ?

– Acum este și al tău.

Acest răspuns o lăsă fără replică. Incapabilă să-și imagineze viața ei viitoare, ea evocă trecutul. Nu trecutul îndepărtat, încă prea dureros, dar cele câteva săptămâni care se scurseseră din momentul în care André o surprinsese supunându-se dorinței ei.

După plecarea lui de la pensiune, în seara în care o vizitase, se gândise că n-o să mai audă niciodată vorbindu-se de el. Se așteptase ca domnul Howard să ia legătura cu ea ar fi încercat să-i restituie faimosul cec sau s-o vadă

iar, în speranța de a reuși acolo unde clientul său eșuase. În loc de asta, primise un bilet laconic, scris chiar de baron, cu următoarele cuvinte : „Accept condițiile dumitale". Semnase simplu „Lubeck".

Se putea imagina un consimțământ mai rece la o căsătorie ? se întrebă Melisande aruncând o privire bărbatului de lângă ea. Dar ar fi fost o prostie să aștepte mai mult. În sinea ei, nu crezuse să obțină acest lucru și să devină soția lui. El se ocupase de toate formalitățile și problemele care se iveau în căsătoria dintre un francez și o englezoaică. La trei săptămâni după întâlnirea lor de la pensiune, tânăra sosise la Paris și căsătoria lor fusese oficiată imediat, într-un mic orășel de lângă Paris.

— Mama ta mai trăiește ? întrebă ea, curioasă să știe pe cine va avea de înfruntat la castel.

— A murit acum trei ani.

— Mai ai frați și surori ?

— O soră.

— Are copii ?

— Patru. Trăiește la New York. Dacă te interesează arborele genealogic al familiei Lubeck, vei găsi numeroase cărți despre acest subiect în biblioteca de la castel.

Tonul era tăios, fără amabilitate. Melisande replică :

— Nu mă interesează familia. Vreau să cunosc doar ramura din care te-ai născut.

– Este o ramură sterilă, fără urmaşi.

– Presupun că nu este un joc de cuvinte.

Pentru o clipă, el n-o înţelese, apoi chipul i se crispă, mai mult de enervare decât de mânie. Insinua oare ea că prima sa căsătorie eşuase din cauza unor deficienţe ale lui ? Astfel de idee nu-i trecuse niciodată prin cap Melisandei şi nu era adevărat. Modul în care se comportase de la moartea soţiei nu era cel al unui bărbat lipsit de virilitate. Mai degrabă părea că nu fusese tot atât de mult iubit precum iubise el. Dar, dacă Françoise nu-l iubise, de ce acceptase această căsătorie ? Era destul de bogată, chiar fără a avea averea familiei Lubeck, pentru a nu se căsători din interes.

Melisande îl privi din nou. Era atât de atrăgător, de celebru, încât multor femei le-ar fi plăcut să-i poarte numele. Era nedrept ca un singur om să aibă toate aceste avantaje. Totuşi, un sentiment de triumf puse stăpânire pe tânără el îşi pierduse libertatea, bunul lui cel mai de preţ. Dealtfel şi ea, bineînţeles, dar asta nu avea nici o importanţă. Liniştirea cugetului ei merita toate sacrificiile.

– Care este oraşul cel mai apropiat de castel ? întrebă ea, cu dorinţa de a-şi îndrepta gândurile spre un alt subiect.

– Pitneuilh, un târguşor în plină înflorire.

– Locuieşti lângă fluviu ? Garona, cred.

– Pe malurile estuarului Girondei. Aici se găsesc cele mai renumite soiuri de vinuri de Bordeaux.

Încetinise pentru a lăsa să treacă o turmă de vite. Părăsiseră autostrada și se găseau pe un drum departamental care șerpuia printre ogoare.

– Credeam că știi de unde provin cele mai bune vinuri, reluă el. Tatăl tău nu ți-a vorbit niciodată despre ele ?

Melisande ezită. De ani întregi, nimeni nu rostise numele lui Dominic Godfrey în fața ei, și-i era greu să vorbească despre el fără o strângere de inimă. Încercă să fie calmă și răspunse pe un ton detașat :

– Viticultura făcea parte într-adevăr din viața lui și nici nu se îndoia de cunoașterea mea perfectă în privința acestui subiect. Puteam să disting un an bun de unul prost, dar fără să știu de unde venea această diferență. Am intenția să mă documentez la castel.

– Pivnicerul meu te va informa.

Această propunere fusese făcută fără căldură. În orice caz, nu se putea aștepta la ceva mai bun. În locul lui, Melisande n-ar fi făcut nici măcar atât. Cât trebuia s-o deteste ! gândi ea înfiorată.

– Îți este frig ? întrebă el.

Tânăra dădu din cap

– Nu, mă gândeam la schimbarea intervenită în viața mea.

– Tu ai vrut-o.

– Mă urăști, nu-i așa ? întrebă ea, repezit.

– Nu, răspunse el cu răceală. Ți-am mai spus ura și gelozia sunt două sentimente care rod sufletul omenesc.

– Dar mă urăști... O simt... Nu erai obligat să fii de acord cu această căsătorie. Nu te-am amenințat cu nici o armă.

– Moral, da, răspunse el pe un ton arțăgos.

Ea se înfioră din nou și își întoarse privirea. Era obosită de călătorie și ar fi vrut să se oprească undeva să bea ceva. Dar baronul părea că se grăbește să ajungă la castel, care nu putea fi departe. Melisande închise ochii și încercă să se destindă.

– Aproape am ajuns.

Vocea lui calmă și plăcută o readuse la realitate și ea se așeză mai comod ca să admire priveliștea. Mergeau printre viile care se întindeau cât vedeai cu ochii, de o parte și de alta a drumului. Ai fi zis că sunt rânduri de soldați în uniforme verzi. Acum trebuiau să se afle pe proprietatea familiei Lubeck. Sute, poate mii de hectare. În fața lor, drumul părea că se întinde spre orizont, învăluit într-o ceață verzuie. În curând ajunseră în fața unei porți de fier forjat, în spatele căreia se zăreau cele două turnuri ale castelului, scânteind în lumina amurgului.

– Unde se face vinul şi unde se păstrează ? se interesă ea.

El arătă o clădire aşezată la câteva sute de metri de cea principală. Era o construcţie mai recentă.

– Există şi pivniţele mai vechi, subterane, explică el. Dar azi sunt folosite cele de la suprafaţă.

Melisande asculta în tăcere. Dorea să afle cât mai mult cu putinţă despre acest subiect şi să-l uimească pe acest bărbat care o condamna pentru neştiinţa ei în acest domeniu. Ajunseră la intrarea pe proprietate şi un paznic în livrea albă le deschise poarta. Figura acestuia strălucea de bucurie.

André îl salută cu amabilitate şi-şi continuă drumul pe aleea cu pietriş, până la o scară monumentală situată în mijlocul zidului care lega turnurile de vest şi de est. Aceste turnuri, văzute de aproape, semănau cu nişte pălării ţuguiate şi dădeau locuinţei un aer pitoresc şi medieval. Castelul era imens, şi Melisande se înfiorase din nou, înspăimântată de ceea ce făcuse. Un alt servitor alergase pentru a deschide portierele maşinii, şi tânăra se întrebă câte persoane lucrau aici. Servitorii în livrea albă păreau să răsară de peste tot şi să se îndrepte în grabă spre ea, şoptindu-i cuvenitele cuvinte de bun venit.

În largul său, André vorbea cu ei, răspunzându-le la felicitările pentru căsătorie. Nu-l văzuse niciodată atât de însufleţit. Toţi aceşti oameni o serviseră pe Françoise această idee era descumpănitoare, dar tânăra se prinse în joc şi înfruntă cu seninătate privirile lor curioase. Era obişnuită să fie centrul atenţiei : frumuseţea ei de netăgăduit atrăgea deseori privirile. Şi-ar fi dorit să fie îmbrăcată mai original. Totuşi, era foarte frumoasă în rochia sa de mătase asortată armonios cu auriul părului. André era deja la intrare şi o aştepta :

— Fii binevenită la castel, draga mea.

Servitorii zâmbeau. În aparenţă, André înţelegea să joace, în faţa lor, comedia fericirii desăvârşite. Nu-i vorbise încă despre aceasta, dar ea ştia că jocul se va opri aici, aşa cum o anunţase înainte de ceremonie.

— În ochii lumii, vei fi soţia mea. Dar pentru mine eşti cea care a ceruţ îndreptarea unei greşeli. În aceste condiţii, nu vom putea niciodată să fim prieteni, trebuie să înţelegi asta.

Ea acceptase fără discuţii dar acum, ştia cât de diferită va fi atitudinea lui în public faţă de cea în relaţiile intime. Singur cu ea, n-o va băga în seamă ; de faţă cu alţii, va avea dreptul la tot respectul datorat soţiei celui de-al zecelea baron Lubeck.

— Ei bine, draga mea, reluă el, cum îţi place noul tău cămin ?

Fără a răspunde, ea privi în jur. Petrecuse mai multe ore în apartamentul din Paris şi acolo se simţise străină. Aici, în acest castel, avea impresia că se găsea acasă, ca şi cum ar fi aşteptat întotdeauna această clipă. Era mândră să fie stăpâna vremelnică a acestei vaste proprietăţi, a acestor camere imense decorate cu lucruri vechi şi obiecte de artă de o valoare nepreţuită. Nu avea nici o urmă de teamă ; toată viaţa, aceste bogăţii îi vor aparţine, şi ea resimţea o plăcere intensă numai la această idee

Intrarea vastă, pardosită cu marmură, cu pereţii acoperiţi de tapiserii, dădea spre o înşiruire de camere servind în cea mai mare parte drept birouri diverşilor vechili ai domeniului. O scară cu balustrada de fier forjat, cu o lucrătură delicată, ducea la etajul întâi, unde se aflau saloanele de recepţie. Erau de fapt două unul imens, dreptunghiular, celălalt, de dimensiuni mai modeste, era rezervat persoanelor apropiate. În bibliotecă, rafturile alb-aurii gemeau sub povara cărţilor legate în piele. Mai erau încă două sufragerii, una pentru banchete, cam pentru cincizeci de persoane, cealaltă, mai mică, doar pentru vreo douăzeci de invitaţi. într-un spaţiu destul de mare în care putea să intre o vilă întreagă. Fiecare cameră era bogat mobilată şi împodobită cu tablouri de valoare. Puţin neîncrezătoare, Melisande recunoscu ta-

blouri de Rembrandt, Courbet... Astfel de pânze puteau să se găsească în altă parte decât la un muzeu ?

Micul salon era aranjat mai intim. Se găseau acolo mai multe canapele acoperite cu pluş, vreo douăsprezece fotolii acoperite cu brocart şi numeroase măsuţe şi ele acoperite cu frumoase fețe de masă bogat brodate, care atingeau podeaua. Peste tot se vedeau colecţii rare vreo douăzeci de tabachere, câteva miniaturi delicate montate pe socluri de aur, sculpturi din fildeş şlefuit şi un număr mare de statuete de jad din perioada Ming. Trei acuarele ale lui Turner se lăfăiau deasupra unei console de lemn sculptat, în timp ce pe celălalt perete se aflau tablouri de Constable, Monet şi Cezanne. Două desene de Henry Moore, cu o ramă foarte simplă, se aflau de o parte şi de alta a şemineului de marmură nu prea departe de ele, pe o măsuţă, o magnifică sculptură de Matisse reprezenta un nud. Melisande ghici că aceste ultime trei piese fuseseră alese de soţul ei. Soţul ei ! Aceste cuvinte îi erau străine, ca şi omul pe care-l desemnau. Se încordă simţindu-i privirea.

– Subjugată ? întrebă el pe un ton indiferent

– De ce aş fi ? Tata mi-a vorbit mult despre castel. Venea aici deseori, înainte ca baronul..

– Taci !

Nu-i auzise niciodată glasul atât de dur. El reluă

– Țineai la această căsătorie. La rândul meu, îți cer să nu amintești de trecut.

– Dacă vrei să mă faci să-l uit pe tata...

– Vreau să te fac să-ți uiți suferința. De acum încolo, viața mea va fi destul de grea și fără să-mi amintești continuu greșeala familiei mele... În plus, noi am încheiat un târg căsătoria contra iertării. El făcu un efort pentru a-și recâștiga aerul calm : Vei fi condusă în camera ta... Un servitor răspunse la chemarea clopoțelului... Condu-o pe doamna baroană în apartamentul său.

– Nu mă însoțești, dragul meu ? întrebă Melisande, cu cel mai dulce glas.

– O să vin mai târziu, scumpa mea, spuse el fără a părea încurcat.

Câtă stăpânire, gândi tânăra urmându-l pe servitor la etajul al doilea. Străbătură culoarul lung care ducea în aripa de vest. Încântată, Melisande descoperi un imens dormitor circular, situat într-unul dintre turnurile castelului o sală de baie, a cărei cadă îngropată semăna cu o mică piscină, și un salon decorat cu gust. Pereții erau acoperiți cu mătase albastră, fotoliile și canapelele erau acoperite cu pluș roz. O lustră de cristal de Veneția și mai multe aplice de același gen luminau o serie de picturi religioase demne de a figura într-un muzeu al Vaticanului. Între ferestrele care dădeau spre vii erau agățate câteva icoane încrustate cu rubine, smaralde și safire.

Melisande se instală în cameră. Un servitor îi desfăcea bagajele. Hainele tinerei umpleau abia un sfert din dulapurile destinate să conțină garderoba baroanei. Acest apartament trebuia să fie unul dintre cele mai frumoase ale castelului. Prima soție a lui André îl locuise oare ? Nici un semn nu indica acest lucru, dar, gândi Melisande, nici o urmă a propriei ei treceri nu va rămâne după plecarea ei. Acest moment era oare apropiat ? Tânăra nu reușea să-și alunge această întrebare din gând. Dorința ei de răzbunare o aruncase într-o căsătorie al cărei viitor era învăluit în negură. Se va mulțumi ea oare toată viața cu o legătură lipsită de dragoste, va muri fără să fi cunoscut vreodată fericirea de a fi iubită, sau va face așa ca multe altele, va avea un amant pentru a nu fi singură ? Nu se gândise încă la această problemă și nu-i studiase toate aspectele. Loviturile destinului o făcuseră mai puternică, dar își dorea din tot sufletul să întâlnească un bărbat care să-i inspire o iubire înflăcărată, și care s-o iubească și s-o apere.

André avusese un astfel de sentiment față de Françoise ? Fusese un sentiment atât de profund încât trădarea soției îl împiedicase să mai iubească ?

— Doamna baroană dorește să-i pregătesc baia ?

Melisande se întoarse surprinsă : o femeie de vârstă mijlocie se afla în fața ei. Contrar restului personalului, ea nu purta o uniformă, ci o rochie albastru închis cu guler și manșete albe.

– O idee excelentă, răspunse tânăra surâzând. Dar cine ești dumneata ?

– Ann-Marie, camerista, spuse ea făcând o mică reverență. Sper ca doamna să fie mulțumită de mine.

Ar fi fost nepotrivit s-o întrebe pe Anne-Marie dacă o servise și Françoise, dar Melisande ardea de dorința de a afla. Curiozitatea ei învinse.

– De cât timp lucrezi dumneata la castel ?

– Am sosit acum treizeci de ani, când aveam doar cincisprezece. Puțin după aceea, am intrat în serviciul mamei domnului baron. Am rămas cu ea până când a murit, acum trei ani.

– Era după...

Melisande se întrerupse, și camerista continuă

– Doamna baroană a murit la doi ani după accidentul nurorii sale.

Cu privirea ațintită asupra apei care umplea cada, tânăra spuse

– Presupun că dumneata ai cunoscut-o pe... prima nevastă a soțului meu ?

– Nu foarte bine. Venea rar aici. Câteva săptămâni în timpul sezonului, atâta tot. Trebuie să fi găsit acest loc prea liniștit.

– Prea liniştit ? repetă Melisande, privind pe fereastră.

Se întunecase. În depărtare, aleile înguste care legau fiecare parcelă a acestui domeniu de mai multe mii de hectare erau luminate de mici flăcărui care pâlpâiau printre copaci. În jurul castelului, grădinile păreau fosforescente, iluminate de reflectoare ascunse cu dibăcie.

– Te-ai crede în paradis...

– Doamna baroană a mai fost aici ?

– Nu, răspunse Melisande roşind. Dar, încă de la sosire, am avut impresia că recunosc aceste locuri. E ciudat, nu-i aşa ?

– Da, e ciudat. Mama domnului baron mi-a spus acelaşi lucru. Era austriacă...

– Soţul meu seamănă mamei sale ?

– Are acelaşi păr, atâta tot. În rest, seamănă cu tatăl domniei sale.

Aceste ultime cuvinte îl reaprinseră suferinţa şi chipul i se înnegură. Camerista, convinsă că a spus prea multe, îşi făcu de lucru căutând sărurile de baie şi aducând un frumos halat roz.

– Doamna baroană doreşte s-o ajut ?

Melisande o concedie cu un surâs şi aşteptă să plece pentru a se dezbrăca. Abia intrase în apa parfumată, că servitoarea se întoarse să-i la hainele. Ca o prinţesă din „O mie şi una de

nopți", Melisande se îmbăie în cada de marmură roz. Așa trăiau miliardarii și acum, Melisande Godfrey, sau mai degrabă baroana Melisande Lubeck, care de acum se număra printre ei.

CAPITOLUL IV

Pentru prima cină cu André, Melisande își puse una din rochiile ei cele mai frumoase. Voia să-și facă astfel curaj, căci, fără nici o îndoială, soțul ei nu va remarca nimic. Era cu siguranță rochia cea mai ieftină care se aflase vreodată în dulapurile somptuoasei camere. Studiindu-și imaginea din oglinda ornată cu desene fine de aur, tânăra apreciase a fi foarte frumoasă. Își făcuse un coc pe ceafă și își lăsase câteva bucle pe frunte și de-a lungul obrazului. Nervozitatea îi făcea ochii mai cenușii și mai mari, în timp ce două pete roz îi colorau obrajii.

André o aștepta deja în salon. Purta un costum de brocart albastru închis care făcea ca părul lui blond să pară și mai deschis la culoare, dându-i aerul unui norvegian. Așa cum obișnuia, fuma o havană lungă. Cu puțină imaginație, îl puteai considera cu ușurință sosit de la curtea de la Versailles.

— Dorești un cocktail sau șampanie?

— Un cocktail mi se pare o băutură comună, în comparație cu acest castel, spuse ea surâzând.

– Tu trebuie să alegi, replică el fără să-i răspundă la surâs.

– Beau şampanie...

El luă sticla, aşeză pe o tavă de argint şi umplu două pahare de cristal. Îi întinse unul el. Se aştepta ca el să spună ceva, dar se mulţumi să bea în tăcere. Decepţionată şi furioasă, Melisande bău fără să scoată un cuvânt.

– Orice ai dori în apartament, nu ezita să ceri cameristei, spuse el după un moment.

– Îţi mulţumesc, răspunse aşezându-se pe o sofa. Cât timp vom rămâne aici ?

– Să nu-mi spui că deja te-ai plictisit. Ea socoti inutil să răspundă şi el continuă : În general, plec după cules. Totuşi, tu poţi să mergi la Paris, Londra sau la New York, dacă doreşti

– Sau la Tombouctou, completă ea... Văzând că n-o înţelege, explică... Aş fi putut să spun „la dracu", iată ce înseamnă Tombouctou...

– Ah, da, argoul dumitale. N-am mai auzit această expresie. Dar nu voiam să sugerez un loc atât de lipsit de confort precum iadul. Pur şi simplu, poate te-ai fi amuzat mai mult la Londra sau la New York.

– Prefer să rămân cu tine, dragul meu André. La urma-urmei, tocmai m-am căsătorit..

Câştigase un punct, o ştia. Dar André avea prea multă stăpânire de sine pentru a-şi arăta

ciuda. Fără un cuvânt, el umplu din nou paharele şi se aşeză departe de ea. Cu privirea visătoare, el bău tăcut şampania.

Melisande făcu la fel. Curios, tăcerea lui André n-o incomoda. Se simţea bine în tovărăşia acestui bărbat morocănos, dar foarte atrăgător. Poate că-l cunoscuse pe tatăl ei. Îşi alungă amintirile şi se gândi la prezent. Oare câte femei vor fi nedumerite aflând de căsătoria lui André ? Melisande era curioasă să le cunoască ; multe dintre ele erau la fel de celebre ca şi el.

– De ce zâmbeşti ? o întrebă el brusc.

– Mă gândesc la toate bârfele pe care le vom dezlănţui ; baronul Lubeck s-a lăsat din nou cucerit !

O privi cu mult calm :

– Vor fi nerăbdători s-o întâlnească pe învingătoare !

– Voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să nu-i dezamăgesc, răspunse ea luând o înghiţitură de şampanie. Mi-ar plăcea să fiu prezentată plvnicerului tău, André, să ştiu unde găsesc anumite cărţi...

– Cărţi ?

– Despre viticultură. Ţi-am spus deja despre intenţia mea de a mă informa în acest domeniu.

– Vorbeşti serios ?

– Nu spun niciodată nimic la întâmplare.

– Trebuie să trag concluzia că şi gândeşti întotdeauna ceea ce spui ?

– Ce întrebare ! Să spunem... Încerc să fiu sinceră în fiecare ocazie.

– N-am întâlnit încă o femeie care să se străduiască să fie sinceră !

Tonul era dur ; încă o dată, el se gândea la trecut. Asta se întâmpla foarte des.

Un servitor în vârstă intrase pentru a anunța cina. André se îndreptă spre Melisande și îi oferi brațul. Merseră pe un culoar pardosit cu marmură, la capătul căruia se găsea o sufragerie mică.

Masa era așezată lângă ferestrele care dădeau spre terasă. Mici buchete de flori de câmp erau așezate lângă fiecare tacâm, contrastând în mod plăcut cu vesela de porțelan de culoarea nisipului.

– Cât este de original ! comentă tânăra așezându-se.

– Nu folosim niciodată flori de seră la castel, explică André. Era un obicei al mamei, și Françoise l-a adoptat.

– Totul va rămâne așa, spuse Melisande. E prea frumos.

– Françoise nu s-a preocupat de acest lucru. Ceea ce se întâmplă la castel n-o interesa.

Melisande tăcu. O altă piesă se adăuga la caleidoscop. Cu cât afla mai multe despre Françoise, cu atât o găsea mai puțin simpatică. Ar fi vrut, totuși. La urma-urmei, Françoise îl fă-

cuse nefericit pe André. Acest punct comun le apropia pe amândouă. Li se servi fiecăruia câte un mic pepene galben, și tânăra începu să mănânce. Meniul era ales. Li se aduseră apoi pateuri cu carne și mușchi de vițel cu anghinare fragedă. Legumele, muguri de sparanghel cu unt și mazăre sote, fuseseră servite separat. La desert, căpșuni cu bezele și cremă. O durea puțin capul, poate din cauza diferitelor vinuri servite cu fiecare fel și din care ea dorise să guste.

— Sunt mâhnit, astă-seară n-am putut să beau Bordeaux, spuse André tinerei, revenind în salon. Un servitor îi însoțea. Aparent, André continua să joace comedia fericirii perfecte... Aș fi putut să-ți ofer Château-Lubeck.

— Am băut prima dată acest vin la patru ani, răspunse ea cu un surâs. Am spus că preferam sucul de portocale.

În mod neașteptat, el zâmbi. Părea mai tânăr, părea mai puțin rece ; fără îndoială acesta era chipul lui din zilele fericite de altădată...

— Poate că și azi.

— Poftim ? întrebă Melisande.

Furată de gânduri, pierduse firul conversației.

— Poate că preferi încă sucul de portocale vinului Château-Lubeck ?

— La șase ani, gusturile mele s-au schimbat total, spuse ea pe un ton hotărât.

— În acest caz, vrei un coniac ?

– Nu țin neapărat, mărturisi ea. Beau coniac doar când sunt bolnavă.

– Ce încurcătură !

În acest moment, pivnicerul intră cu două pahare de coniac. André îl privi și spuse :

– Numai pentru mine, Michel. Soția mea nu dorește coniac.

– Doamna baroană dorește o altă băutură ?

Melisande refuză. Vinul pe care-l băuse în timpul mesei îi provocase durerea de cap. André o privi sorbindu-și cafeaua. El se așteptase să-i vadă mâinile tremurând, era convins de acest lucru. Servitorul puse paharul de coniac pe masă, vorbi câteva clipe cu baronul, apoi ieși.

– Te întreabă întotdeauna ce vinuri să servească ? se interesă ea.

– Da. Dar îmi și sugerează.

El nu mai continuă și, din nou, se făcu liniște. Melisande căută un subiect de conversație, dar nu găsi nimic deosebit. Doar nu va rămâne mută, ca un frumos obiect de artă ! Era soția lui André și n-o să-l lase să uite asta atât de ușor ; altfel, această căsătorie era inutilă...

– Ce vei face mâine, André ?

Această întrebare îl surprinse :

– Trebuie să mă ocup de niște acte cu administratorul podgoriilor. Apoi voi merge să le inspectez.

– Mi-ar place să te însoțesc.

– Pe căldura asta o să obosești repede.

– Oh, nu ! Îmi place căldura, afirmă ea.

– Ai pielea atât de albă, ai să te arzi.

– Nu mi s-a întâmplat niciodată ! Mă bronzez foarte ușor.

– Și eu, adăugă el.

Se întrerupse, ca și cum era contrariat de acest punct comun.

– Te rog să mă ierți, spuse el ridicându-se. Trebuie să scriu câteva scrisori.

– Te rog. Mă voi duce să mă culc, sunt obosită.

Ea nu voia cu nici un preț să i se vadă dezamăgirea că a fost abandonată atât de repede după cină.

– N-ar trebui poate să te odihnești și mâine ?

– Nu, o să te însoțesc, spuse ea pe un ton hotărât.

Scrâșni din dinți, și ea se bucură.

– Să fii gata la nouă și jumătate, spuse el ieșind.

În imensul pat cu baldachin, Melisande se chinui mult timp să adoarmă. Liniștea care domina la țară era impresionantă. Numai vântul gemea printre crengile copacilor, tulburând-o La șase dimineața, tânăra fu trezită de ciripitul păsărilor. Își trase cearșaful de mătase peste cap și își acoperi capul cu pernele. Sosirea lui Anne-Marie, care îi aducea un pahar cu suc

de struguri, o trezi. Aruncând o privire ceasului deşteptător, văzu că este ora nouă şi se ridică brusc.

– Dumnezeule, voi întârzia ! Soţul meu mă aşteaptă peste o jumătate de oră !

– Sunt mâhnită. Nu voiam s-o deranjez pe doamna baroană. Numai când l-am văzut pe domnul jos...

Camerista îşi făcu de lucru prin încăpere, strângând lucrurile împrăştiate şi Melisande înţelese Anne-Marie nu venise mai devreme, pentru a nu deranja idila. Tânăra examină cu atenţie pereţii pentru a descoperi o uşă secretă care ar putea să ducă la apartamentul lui André. Nu voia s-o întrebe pe Anne Marie unde se găsea dormitorul soţului ei. Cum să joace comedia fericirii desăvârşite, dacă nici nu ştia unde îşi avea apartamentul soţul ei ?

– Când va sosi restul garderobei doamnei baroane ?

Această întrebare o întrerupse din visare şi nu ştiu ce să răspundă.

– Nu am alte toalete, mărturisi într-un moment de sinceritate.

– Cred că doamna era studentă.

– Eram deja absolventă, preciză ea.

Anne-Marie se afla în faţa dulapului pe jumătate gol.

– Îmi voi pune această rochie galbenă, spuse Melisande. Nu te nelinişti, toaletele îmi sunt suficiente.

– Dar nu şi pentru mine ! răspunse camerista cu un glas vesel. Totul este confecţionat din material sintetic, nimic de călcat... Ce o să fac tot timpul ?

– Voi încerca să-ţi găsesc de lucru, spuse râzând Melisande. Pentru început aş bea o cafea cu nişte cornuri.

La ora zece tânăra coborî. În hol nu era nimeni. Nu se auzea nici o voce din spatele uşilor închise. Intră pe una din ele : părea a fi o bibliotecă. La cea de-a patra încercare, îşi găsi soţul. Purta o discuţie însufleţită cu un bărbat de vârstă mijlocie pe care i-l prezentă drept secretarul lui.

– Dacă secretara doamnei are o cât de mică problemă, îi stau la dispoziţie pentru a o ajuta, anunţă domnul Daudet.

– Vă mulţumesc, spuse Melisande. Dar nu am secretară şi...

– Ba da, draga mea, interveni André. Domnul Daudet ţi-a angajat una.

– Dar la ce-mi trebuie ?

– Doamna baroană glumeşte, spuse domnul Daudet zâmbind. În timpul culesului, o singură persoană nu poate să se ocupe de tot, e clar.

Şocată, tânăra îl privi pe André. Era încântat, şi ea simţi nevoia să-şi arate ignoranţa. Cu atât mai rău pentru el, nu trebuia să aibă acest aer superior.

– Despre ce vorbiţi, domnule Daudet ? se interesă ea.

– Doamna baroană are obligații. Primii vizitatori vor veni peste cincisprezece zile aproximativ, și, până la sfârșitul culesului, castelul va fi plin de musafiri. Mesele de prânz și de seară vor trebui organizate.

Neîncrezător, îi aruncase o privire lui André pentru a se asigura că Melisande nu se prefăcea că nu știe acest lucru. Dar baronul privea în altă parte.

– Soția mea nu este la curent cu obligațiile noastre mondene, domnule Daudet. Am luat-o direct de la școală, aproape din leagăn, nu uitați aceasta. Continuați să-i explicați, vă rog.

Secretarul își drese vocea și continuă :

– În fiecare zi, domnul baron hotărăște cu ce invitați ia masa. Apoi...

– Toți vor lua masa cu noi ?

– Numai prietenii apropiați. Mulți dintre musafiri sunt oameni de afaceri. Aceștia vor fi primiți la micul dejun sau după cină, seara.

– O să-ți dai seama când sezonul va fi început, interveni André. Vor fi vreo patruzeci de persoane la castel.

– Într-adevăr, nu m-am gândit la asta.

După privirea lui André, erau încă multe lucruri pe care ea nu le știa. Melisande își întoarse privirea, rănită de înfumurarea lui. Ea-l auzi ridicându-se și apoi o luă de braț.

– Hai, o să-ți arăt proprietatea.

Proprietatea familiei Lubeck constituia o lume, cu propriile ei reguli, cu propriul său sistem de conducere. Lucrătorii baronului o priveau cu curiozitate, fiind totuşi foarte amabili. Semăna oare cu Françoise ? O s-o întrebe pe Anne-Marie. Cum se comportase André acum zece ani, în timpul primei sale luni de miere ? Trebuie să fi fost mai vesel, mai zâmbitor. Când descoperise oare adevărata fire a lui Françoise ? La moartea ei sau înainte ? Atâta timp cât tânăra nu va şti totul, nu va putea găsi cheia comportării soţului ei. Fără să ştie de ce, credea că este imposibil să trăieşti lângă un necunoscut.

André părea că doreşte să se răzbune, să facă totul ca s-o obosească pe Melisande. Dar, absorbită de această vizită, ea nu observase nimic, nici kilometrii parcurşi, nici orele nesfârşite în care stătu în picioare. Toată producţia de vin era mecanizată, planificată, controlată. Numai degustarea vinurilor era o operaţie făcută de oameni.

— Ceea ce se consideră aici un an neproductiv, ar conveni marii majorităţi a oamenilor, comentă tânăra.

— Asta nu ne interesează, replică el. Vrem să atingem perfecţiunea.

— Puteţi să prevedeţi întotdeauna dacă o recoltă va da un vin de calitate sau nu ?

— În general, da. Dar un vin de calitate, ca şi o femeie interesantă, pot crea surprize.

— Ai avut deseori surprize ?

Se depărtaseră de ceilalți și ea nu se temea că va fi auzită de el.

– Vorbești de vin sau de femei ?

– De femei.

– Suntem aici să muncim, răspunse el pe un ton tăios. Să rămânem la acest subiect care ne interesează : vinul.

Se îndepărtă cu pași mari printre rândurile de vie. Ciorchini grei de struguri îndoiau corzile viei ; boabele erau încă prea acre și trebuiau să mai aștepte câteva săptămâni înainte de cules. Pământul era lucrat cu grijă în dreptul fiecărui butuc : nici un fir de iarbă, nici un melc... Din când în când, unul dintre lucrători se apleca și pipăia cu grijă câte un ciorchine. Păreau să considere fiecare butuc ca pe unul din propriii copii, tratându-i cu atenție și dragoste.

Magaziile care adăposteau teascurile fuseseră construite de celălalt baron, explică domnul Daudet. Totul era mecanizat.

– Omul nu face decât culesul ? întrebă Melisande.

– Cam trei săptămâni. Folosim cam o sută de culegători, cei mai mulți cunoscuți. Ei consideră această muncă drept o vacanță. Sunt plătiți și foarte bine hrăniți. Cred că domnul baron este prea generos. Ei primesc câte o sticlă de vin în fiecare zi, vin obișnuit, bineînțeles, dar este excelent, și trei mese.

– Pentru o sută de persoane ? se miră tânăra. Unde sunt găzduiți ?

– În clădirea aceea, răspunse domnul Daudet. Este un fost grajd. Au o bucătărie, o sală de mese și dormitoare.

– Munca este bine plătită ?

– Da, foarte bine.

– E o muncă destul de grea.

– Nu, nu chiar. Se face între prieteni, învăluiți de căldura soarelui. Câteodată, domnul baron își petrece cu ei toată dimineața.

Lui Melisande îi era greu să și-l imagineze astfel pe André.

Secretarul își continuă explicațiile. Puțin după aceea, André reveni.

– Nu știu nimic despre toate astea, spuse Melisande soțului ei. Într-adevăr, trebuie să încep să studiez niște cărți de specialitate.

– Nu credeam că vorbești serios, răspunse el.

Domnul Daudet se îndepărtă și el continuă șoptind :

– Este inutil să înveți totul despre viticultură, Melisande. Este suficient să fii decorativă, asta-i tot.

– Nu sunt o păpușă ! replică ea cu mânie.

– Dar nici o soție adevărată. Amintește-ți acest lucru !

– Nu-i așa că nu vrei să-l uit ?

– A cui e vina ? spuse el pe un ton şi mai scăzut. M-ai obligat la această căsătorie, dar nu poţi să-mi impui să te şi iubesc.

– Nu asta era intenţia mea !

– Sunt fericit să aud acest lucru. Dinte pentru dinte aşa ţi-ai imaginat căsătoria noastră, dar ai pierdut.

– Cum aşa ?

– Al vrut să faci din mine un prizonier, cum a fost tatăl tău. Dar capturându-mă, te-al întemniţat şi pe tine !

– Este o temniţă aurită, replică ea.

André oftă cu mânie. Victoria lui nu era totală, o ştia. Melisande se întoarse : el avea dreptate, era perfect conştient !

– Am văzut destul pentru azi, spuse ea.

– Nu vrei să vizitezi şi pivniţele ?

Ea dădu din cap şi se îndepărtă. Oricare a fi fost comportarea lui André faţă de ea, Melisande îl era soţie, îi purta numele. Dar nimic mai mult.

– Nu regret nimic, spuse ea cu glas tare, furioasă că este decepţionată. Dacă ar trebui s-o iau de la început, aş face exact acelaşi lucru !

Se opri şi se uită spre cer : lumina era vie, şi lacrimi îi înceţoşau privirea.

– Ce zici de mine, tată ? strigă ea. Eşti mândru de fiica ta ?

Cerul albastru nu-i dădu nici un răspuns. Cu ochii plini de lacrimi, Melisande se întorcea spre castel, împleticindu-se.

CAPITOLUL V

André nu-şi făcu apariţia la prânz. Toată după-amiaza, Melisande fu singură. El pretindea că are de lucru şi, în felul lui, se răzbuna pe o căsătorie pe care nu o dorise. Veni numai la cină.

Mâncă în tăcere, schimbând din când în când câteva cuvinte cu pivnicerul. Plecă imediat după cină, scuzându-se că are nişte acte de studiat. Ea nu-l crezu şi, a doua seară, el se scuză din nou. Melisande, care-şi petrecuse ziua singură, îl întrebă de ce nu-şi aduce de lucru în salon.

– Prefer să te văd cât mai puţin posibil, răspunse el.

Era deja lângă uşă şi ea nu-i mai vedea chipul. Dar vocea lui era ca de gheaţă, ura lui înveninând atmosfera.

– Cât timp crezi că mă poţi ignora astfe ? întrebă ea.

– Eşti soţia mea, trăieşti în casa mea. Ce-ţi mai trebuie ?

– Aș vrea să știu ce vrei și tu, replică ea tăios. Prietenii tăi nu vor crede niciodată într-o căsătorie normală, dacă vei continua să te prefaci că nu exist.

– Când vor fi de față, mă voi comporta altfel. Nu poți să-ți faci de lucru singură ?

– Tu știi totul despre mine ! izbucni ea. Cu siguranță că trebuie să fi primit notele mele de la școală și de la universitate.

El strânse din dinți :

– Într-adevăr. Întotdeauna mi-am spus că te voi cunoaște într-o zi.

– Nu s-ar fi întâmplat niciodată, dacă nu ți-aș fi restituit cecul ! spuse ea cu furie. Altfel, ai fi continuat să cheltuiești bani pentru mine... Cum dealtfel ai făcut întotdeauna.

– Nu te-am uitat nici un moment nici eu, nici tata. Consideram că era mai bine să nu-ți facem nici o vizită.

Melisande se întoarse și răspunse cu un glas hotărât :

– Am avut o copilărie minunată : o groază de rude îndepărtate se interesau de progresele mele, cu o bunăvoință ridicolă. Ca și tine, azi !

– Tu ești de vină pentru situația ta actuală, îi replică el cu duritate. Ești tânără și frumoasă și ai fi putut să întâlnești un bărbat care te-ar fi făcut fericită. Dar, căsătorindu-te cu

mine, ai renunțat singură la dragoste. Ar fi trebuit să te gândești înainte de a-ți lega viața de a mea !

Cu aceste cuvinte o părăsi, lăsând-o îngândurată. Avea dreptate pe toate planurile, totuși, ea refuza să se îndulșeze de propria-i soartă și va face imposibilul ca să-și ascundă sentimentele față de André. Nu avea nevoie de el. Fiindu-i soție, îi va folosi numele și averea pentru a i se deschide toate ușile. Dar această posibilitate n-o satisfăcea. Ușurința acestui lucru îi tăia orice chef. Totuși, trebuia să se mul țumească cu ceea ce avea, pentru a nu se descuraja...

Tânăra se învârtea prin cameră. Era în micul salon, mobilat cu obiecte rare și de neprețuit. Nu valorez cât ele, gândi ea studiindu-și imaginea reflectată de oglindă...

– Sunt soția lui André Lubeck, spuse cu oce tare. M-am căsătorit cu el pentru a-i face necazuri și o voi face. Să nu uiți asta niciodată, domnule soț !

A doua zi dimineață, găsi un bilet pe tava cu micul dejun domnul Daudet o anunța de sosirea secretarei ei. „Primii musafiri vor veni cam în zece zile. Am comunicat numele lor doamnei

Rochas. Aș vrea să cunosc părerea doamnei baroanei în privința găzduirii lor" încheia secretarul.

– Spune-i doamnei Rochas să vină aici, zise ea lui Anne-Marie.

Secretara veni imediat. Era o femeie elegantă, iar gesturile ei trădau o bună educație.

– Nu știu exact ceea ce trebuie să faceți, recunoscu Melisande. Nu am avut niciodată o secretară.

– Am fost în serviciul mătușii domnului baron. Cunosc bine proprietatea Lubeck. Doamna să nu-și facă griji, în curând voi avea destul de lucru.

– Aveți lista invitaților ? întrebă Melisande ntinzând mâna.

Aruncă o privire văzu nume celebre. Anumite nume erau scrise cu roșu. După părerea doamnei Rochas, era vorba de prietenii apropiați ai soțului ei. Restul erau relații de afăceri, care veneau să se informeze asupra recoltei.

– Vinul Château-Lubeck are concurenți, explică secretara. Trebuie să atragi opinia publică. Domnul Daudet ar dori să știe în ce apartamente îi veți găzdui pe prietenii domnului baron.

– Cum aș putea să decid ?

– Dacă doamna ar vrea să le vadă...

Înciudată că nu se gândise la acest lucru, Melisande se sculă.

– Aşteptaţi-mă alături, doamnă Rochas. Voi fi gata peste o jumătate de oră.

Tânăra vizită încăperile. Erau vreo treizeci, toate mobilate în stil diferit.

Pe lista invitaţilor, fiecărui nume scris cu roşu îi corespundea un număr.

– Indică apartamentul pe care l-au ocupat la vizita trecută.

– În acest caz, problema este rezolvată. În restul de camere vor fi găzduite celelalte persoane de pe listă.

– Mă voi ocupa personal de aranjarea florilor şi fructelor în camere, doamnă ?

– Cum aşa ? întrebă Melisande.

– Domnul baron are obiceiul să le ofere prietenilor în fiecare apartament.

– Să nu schimbăm nimic din obiceiuri, răspunse tânăra.

Secretara îşi nota totul, în timp ce Melisande cerceta camera în care se aflau.

– Vreţi să mă informaţi asupra prietenilor apropiaţi ai soţului meu ? se hotărî ea. Mi-ar plăcea să-i cunosc ceva mai bine.

Doamna Rochas i-l prezentase succint pe fiecare dintre ei.

– Cine se ocupă de meniuri ?

– Intendentul bucătăriei. În fiecare săptămână vă va prezenta o propunere de meniu.

– Perfect. Înţelegeţi, vin dintr-un mediu social diferit şi...

Melisande ar fi vrut să fie la mii de kilometri.

– L-am cunoscut pe tatăl dumneavoastră, spuse cu un ton amabil doamna Rochas. Era un om încântător. Vorbea mereu de fiica lui.

– Asta se întâmpla cu mulți ani în urmă...

– Într-adevăr, de-abia mă căsătorisem atunci.

– Știți ce i s-a întâmplat tatălui meu ?

– Da. A fost pe nedrept acuzat că a falsificat vinurile familiei Lubeck. Din fericire, nevinovăția lui a fost recunoscută, deși prea târziu pentru el.

– Ăsta-i lucrul cel mai dureros, spuse Melisande cu o voce voalată de emoție.

– Doamna trebuie să uite această poveste tristă. Tatăl dumneavoastră ar fi fost fericit să vă știe căsătorită cu domnul baron.

– L-ai cunoscut pe soțul meu în tinerețe ?

Tânăra nu îndrăznea să-i ceară lămuriri despre Françoise. Și totuși, ardea de curiozitate. Însă nimeni n-o va înlocui pe Françoise în inima lui André. Cu atât mai puțin ea.

În acea după-amiază, o camionetă aduse cadourile de căsătorie. Melisande era la piscină când doamna Rochas veni s-o anunțe.

– Doamna dorește să le vadă ? Se află în salonul cel mic.

– Câte sunt ?

– Aproape patru sute.

– Dumnezeule ! Oare câte prăjitoare de pâine or fi ?

— Niciunul, răspunse secretara, şocată... Sunt mai multe servicii de masă, o jumătate de duzină de tăvi de argint, un serviciu de aur pentru servit şampania...

— Destul, se rugă Melisande. Sunt deja descurajată. Voi înota puţin şi voi veni mai târziu ca să vă ajut să despachetaţi.

— Servitorii vor face acest lucru, doamnă baroană.

— Spune-mi pe nume, ceru Melisande, într-un exces de emoţie.

Pe faţa doamnei Rochas se citea consternarea. În mod vizibil, această dorinţă era neaşteptată şi deplasată.

— În Anglia oamenii nu se preocupă de protocol, explică imediat tânăra. Când îmi spuneţi doamna baroană, am impresia că sunt o doamnă în vârstă.

— Domnului baron nu i-ar plăcea să-i spun doamnei pe nume, se scuză secretara.

Melisande înotase puţin şi, fără să se schimbe, se duse spre castel în halatul de baie. Intră direct în apartamentul ei şi coborî îmbrăcată într-o rochie de bumbac.

Numeroşii servitori se ocupau de cadouri Erau nişte obiecte minunate. André mai primise oare şi după prima lui căsătorie ?

— Aceste cadouri ar îmbogăţi hotelul Drouot, şopti ea.

— Hotelul Drouot ? repetă o voce.

Tânăra se întoarse brusc şi-şi zări soţul. De la sosirea ei la castel, cu zece zile în urmă, nu-l văzuse niciodată în cursul zilei. Acest fapt nu prevestea în nici un fel o schimbare de atitudine din partea lui dorea doar să arunce o privire cadourilor trimise de prietenii lui.

– Toate aceste cadouri ar avea un preţ bun dacă le-am vinde la licitaţie, explică ea. Am putea să oferim câştigul organizaţiilor de caritate.

– Şi să-mi jignesc prietenii ?

– Nu m-am gândit la acest lucru.

– Nu te gândeşti la nimic, niciodată, replică el cu o voce tăioasă.

Ochii lui albaştri erau plini de mirare. Ai fi zis că sunt două petice de cer, gândi fără să vrea Melisande.

– Hai să-mi spui de la cine sunt toate aceste cadouri, spuse ea cu veselie.

Conştientă de privirile celor doi secretari, ea îşi strecură braţul pe sub cel al soţului ei.

El se încordă puţin dar îşi reveni imediat şi explică proveniența fiecărui obiect, dealtfel în cea mai mare parte de la oameni celebri.

– Treebuie să dăm o recepţie pentru toţi prietenii tăi. Se aşteaptă probabil la aşa ceva.

– Vom vorbi despre asta la sfârşitul culesului, la întoarcerea noastră la Paris. Dacă nu preferi să rămâi aici.

– Nu, nu ţin. Trebuie să fie frig, iarna.

– Nu atât de frig ca în Anglia.

– Nu mai sunt în Anglia. Şi în plus, nu vreau să mă despart de tine. André strânse din dinţi. Mai câştigase un punct, o ştia. Te voi urma oriunde te vei duce, reluă ea.

– În general, soţiile îşi urmează soţii din dragoste, şi nu din răzbunare.

– În acest caz, ar trebui să mă încurajezi să te iubesc.

Se dădu un pas înapoi. De data aceasta, poate că ea mersese prea departe. Trebuia să fie atentă. Să-i ţină piept, putea să fie periculos. La urma-urmei, Melisande era soţia lui, şi, legal, avea drepturi asupra ei. Deşi îi făcuse cunoscută poziţia lui despre acest subiect, el putea să dorească să se răzbune forţând-o să-i devină soţie adevărată.

– Să nu ne certăm, spuse ea cu vioiciune. Suntem oameni civilizaţi, nu-i aşa ?

– Într-adevăr, când asta îţi convine, pari a avea principii. Altfel...

Melisande tăcu. Acest bărbat avea darul de-a o pune la punct. Ea nu era destul de puternică să lupte contra lui numai cu vorba. Cu cât se vor vedea mai puţin, cu atât va fi mai bine. Altfel, această căsătorie nu va servi la nimic, decât să confirme superioritatea lui André.

– Nu sunt mai lipsită de principii ca oricare altă femeie, răspunse ea plecând capul. Nu cere de la mine ceea ce nu ceri de la prietenele tale în general.

– Femeile nu-mi sunt necesare, decât pentru...

– Nu-şi termină fraza, dar privirea lui spunea multe. Melisande îşi retrase braţul.

– Spune-mi, André, cum o să i distrăm pe prieteni la castel ? N-aş vrea în nici un fel să nu-ţi fiu pe plac.

– N-o să-ţi cer chiar atât, o să obosești repede.

André îşi scoase port-ţigaretul şi îşi aprinse un trabuc. Melisandei îi plăcea acest miros persistent.

– Cu siguranţă nu, spuse ea, ca răspuns la afirmaţia lui. Sunt soţia ta, şi oamenii se aşteaptă să mă vadă.

– Nu sunt de vârsta ta, Melisande. Te vei plictisi cu ei.

– Nu m-am căsătorit ca să mă distrez, André. Ar trebui s-o ştii.

– Mai e şi alt lucru pe care ar trebui să-i ştiu ? se interesă el pe un ton glacial.

– Da. Nu intenţionez să rămân închisă aici. Când mă voi sătura, voi merge să-mi caut prieteni în altă parte. Până atunci, îmi voi juca rolul. Voi fi baroană tot atât de bună ca şi Françoise sunt convinsă.

El replică cu promptitudine

– Te rog să nu pronunți acest nume în fața mea.

– Și de ce nu ? O iubeai atât de mult ?

– Taci !

Vorbea cu glas scăzut, dar tonul era plin de furie stăpânită. Gândul la prima lui soție îi producea încă o durere vie.

– Iartă-mă, André, spuse ea calm. Nu vreau să-ți răscolesc amintirile. La urma-urmei, ea a murit acum cinci ani.

– Și tatăl tău acum zece ! Și durerea ta este încă vie.

Încă o dată, André câștiga.

– Mulțumește-te cu ceea ce ai, Melisande, adăugă cu o voce blândă. Încetează să cauți acest gen de victorii meschine. Nu te preface a fi mai rea decât ești !

– Se pare că nu ești obișnuit cu acest fel de femei ! replică ea, furioasă. Françoise, probabil, nu era așa !

Suspină exasperat, și ea se depărtă brusc. În urma ei, André se adresă domnului Daudet. Se stăpânise perfect. Singurul punct slab al culrasei sale era Françoise, moartă de cinci ani. Cel puțin era în stare de dragoste, chiar dacă se înșelase.

Pentru clipele de bucurie și pentru zilele de vacanță pe malul mării, la munte, în călătorii, nimic mai potrivit decât încântarea, farmecul pasionantelor întâmplări din romanele colecțiilor „EL și EA" și „ROMANTIC".

CAPITOLUL VI

Poate că după cearta lor, André nu va mai apărea la cină. Pentru a-şi face curaj, Melisande îi ceru lui Anne-Marie s-o pieptene. Rezultatul fu neaşteptat, avea o pieptănătură sofisticată. Tânăra hotărî să-şi pună o rochie nouă, care costase foarte scump, rochie cumpărată în ajunul căsătoriei ei. În acea zi fusese pe punctul de a renunţa la întregul ei plan ; unde s-ar fi aflat în acest moment ? Probabil pe cale să ia masa de seară în sufrageria zgomotoasă a pensiunii, sau pregătindu-se să se ducă la o întâlnire aşa cum se întâmpla cu marea majoritate a prietenelor ei. Amintirea tatălui său aflat în închisoare şi moartea acestuia, idei preconcepute, o împiedicaseră întotdeauna să iubească din tot sufletul.

Anne-Marie îi închise fermoarul rochiei.

– Doamna baroană ar trebui să poarte bijuterii. Ar trebui să-i ceară nişte coliere domnului baron.

– În general, un cadou nu se cere, spuse Melisande cu un zâmbet.

– Mă gândeam la bijuteriile de familie. Nu sunt niște cadouri. Domnul Daudet mi-a dat lista lor când am sosit. Iat-o.

Melisande o cercetă pentru o clipă și o puse jos.

– Nimic din toate astea nu se poate asorta cu rochie de bumbac.

– Doamna baroană va trebui să poarte alte rochii când vor sosi invitații. Toate doamnele vor fi foarte elegante...

– Ei, și ? spuse Melisande pe un ton indiferent.

Camerista încercă să-și ascundă aerul scandalizat.

– Când ești tânără și frumoasă, bijuteriile și rochiile elegante au puțină importanță. Dar într-o zi, chiar și doamna baroană va avea nevoie de ele.

– Această observație ca un compliment o făcu să zâmbească. Se privi în oglindă și hotărî să se fardeze. Rimelul îi aluneca pe gene, lungindu-le.

Intră în salon plină de teamă. André nu se afla la locul său obișnuit și fu dezamăgită. Se îndreptă spre bar pentru a-și lua ceva și observă o prezență în smoking de catifea neagră, care o privea. Ochii lui semănau cu ai lui Andre, dar nu atât de frumoși. Părul închis la culoare, aproape negru, îi scotea în evidență chipul ma-

liţios cu o gură senzuală. Zâmbea. Era un bărbat atrăgător, conştient de puterea lui de seducţie.

– Deci, eşti tânăra soţie care l-a obligat pe André să-şi rupă legământul...

– Legământul ?

– Să nu se mai căsătorească niciodată. Înţeleg acum de ce. Eşti foarte frumoasă. Are noroc, a avut, dealtfel, întotdeauna.

– Poate aţi putea să vă prezentaţi, remarcă ea.

– Dumnezeule, ce prost crescut sunt !

Îi sărută mâna şi se prezentă

– Sunt Guy Ardennes... Vărul lui André. Cert, nu v-a vorbit niciodată despre mine.

Un surâs fermecător îi luminâ chipul. Era într-adevăr foarte atrăgător.

– Tocmai aţi sosit, domnule Ardennes ?

– Să locuiesc la castel chiar în luna voastră de miere ? Nu sunt un bădăran. Locuiesc pe proprietatea vecină.

– Da, Vinul Château-Ardennes... Un Bordeaux cu aromă puternică de strugure dar care se învecheşte destul de greu...

În faţa expresiei lui mirate, ea izbucni în râs.

– Cunosc puţin vinurile din regiune, explică ea.

– La şaisprezece ani ?

– Am deja douăzeci şi unu, spuse ea, râzând.

– Unde te-a găsit vărul meu ?

– Întreabă-l pe el...

– O voi face, dar nu va spune nimic.

– Atunci, îi respect tăcerea.

– O soție pe cât de supusă tot pe atât de frumoasă ! Nu-i semeni lui Françoise.

Această remarcă fu făcută cu bunăștiință și ea răspunse

– Comparația dumneavoastră este deplasată, domnule.

– Ai dreptate. Să bem ceva. Cu atât mai rău pentru André, n-ar fi trebuit să se lase așteptat de o soție atât de încântătoare !

– Eu am ajuns mai devreme...

– Dacă ai fi soția mea, nu te-aș lăsa să ieși așa ușor din camera mea.

– Sunteți întotdeauna așa de familiar cu necunoscutele ? întrebă ea pe un ton tăios.

– Era un compliment, răspunse el fără să pară încurcat.

Melisande bău o înghițitură de șampanie și își studie interlocutorul. Părea mai tânăr decât André. Probabil, treizeci de ani.

– André nu mi-a vorbit de vizita dumitale astă-seară, domnule Ardennes.

– Nu știe. Am trecut din întâmplare, să vă prezint urările mele de fericire.

Tânăra continua să tacă. În alte împrejurări l-ar fi oprit la masă, dar nu îndrăznea.

El se înșelă văzând-o că tace și spuse :

– Ești soția ideală nu inviți pe nimeni fără voia soțului.

– Toți cei din familia Lubeck sunt la fel de cinici cu femeile ?

– André a fost primul. Unchiul o adora pe mătușa mea.

– Care este gradul dumneavoastră de rudenie cu el ?

– Tatăl lui André și mama erau veri primari.

În acest moment, André deschise ușa. În mod vădit, el nu știa de prezența vărului său la castel. Văzându-l, își pierdu cumpătul pentru un moment, și o sclipire de nemulțumire i se citi în privire.

– Bună seara, Guy. Nu mă așteptam la vizita ta.

– Îți mulțumesc pentru primirea călduroasă. Sper că nu te gândeai să păstrezi numai pentru tine o soție atât de atrăgătoare ?

– În acest caz, trebuie să înțelegi dorința mea de a-mi salva viața intimă.

Guy ridică din umeri. Aparent, nu era păcălit de răceala vărului său. Nu aveau pic de simpatie unul pentru celălalt și Melisande nu-și imagina de ce. Inutil să-l întrebe pe André despre acest lucru : își ascundea prea bine sentimentele. Nu i-ar fi spus nimic. Era el oare o natură puțin comunicativă, sau atitudinea îi rămăsese din prima căsătorie și de la moartea prematură a lui Françoise ?

– Cinați cu noi ? se auzi ea întrebând.

André păru înmărmurit de această invitație.

Privirea lui o hotărî pe Melisande să nu retragă invitația.

– Cu plăcere, răspunse Guy. Ești de acord, André ?

– Dacă soția mea dorește...

– Pari reținut, prietene, îi spuse tânăra pe un ton batjocoritor. Vărul tău crede că nu-l dorești aici.

– Vărul meu îmi cunoaște sentimentele față de el.

Exista desigur un motiv precis pentru antipatia manifestată de André față de Guy, se gândi Melisande.

– Unde ai întâlnit-o pe fermecătoarea ta soție ?

Tânăra aștepta cu curiozitate răspunsul soțului ei.

– Melisande este fiica lui Dominic Godfrey.

Năucit, Guy întrebă

– Nu acel negustor englez care...

– Ba da. Omul pe care l-am urmărit în mod greșit. Când fata lui a împlinit douăzeci și unu de ani, am decis s-o întâlnesc.

André se apropie de ea și o cuprinse cu brațul pe după umeri. O atingea pentru prima oară, și ea îi simți mâna caldă pe piele.

– Dacă aș fi văzut-o mai devreme, reluă el, n-aș fi pierdut poate toți acești ani...

– Să nu exagerăm, răspunse Guy. N-ai fi vrut totuși să te căsătorești cu o elevă de colegiu.

– Am douăzeci și unu de ani, îi aminti Melisande, conștientă de prezența mâinii lui André pe umărul ei.

– Farmecul tinereții tale l-a năucit complet pe vărul meu.

Ea roși, și André remarcă acest fapt. Zâmbetul lui nu-i plăcu.

– Nu o tachina pe soția mea, Guy. Este încă pură.

– Încă ?

– Moral, vreau să spun. Și vreau să rămână așa.

– Va fi imposibil, odată ce va fi descoperită de aristocrația franceză. De multă vreme nu a văzut o tânără soție atât de frumoasă.

Brusc, André își retrase mâna.

– Să cinăm, spuse el.

Ca întotdeauna, cina fu desăvârșită și vinurile bine alese. Ajunseră să discute și despre producția domeniului Lubeck, și Melisande remarcă

– Aceste vinuri sunt întotdeauna excelente...

– Da, mărturisesc, răspunse André...

– Anul acesta, sper să ajungă la o calitate extraordinară, interveni Guy.

Aruncând o privire tinerei, reluă

– Toți viticultorii doresc să fie recompensați cu titlul de „Vinul cel mai bun".

– Ai șansele tale, spuse André. Ai o anumită influență la Paris.

– Anul trecut, aş fi reuşit dacă n-ai fi luptat contra mea.

– Nu sunt amestecat.

– Totuşi, ţi s-a cerut părerea... Guy era zâmbitor, dar mânia începea să pună stăpânire pe el. Continuă Vrei să rămâi singurul membru al familiei Lubeck care să producă vinuri clasate ca cele mai alese.

– Această discuţie este inutilă, spuse André ridicând din umeri. În orice caz, nu te vei putea folosi de numele meu.

– Cum faci să obţii acest titlu ? întrebă cu vioiciune Melisande.

– Cu un ajutor bine plasat, interveni Guy. Ca şi prin publicitate. Calitatea vinului este mai puţin importantă, dacă este recunoscut oficial

– Credeam că ştii acest lucru, îi spuse André soţiei sale.

– Nu mi-am început lecturile, răspunse ea. În plus, să-l ascult pe Guy e mai plăcut...

Un servitor strânse masa şi aduse platoul cu brânzeturi. Melisande se servi şi Guy remarcă

– Nu eşti dintre femeile care ciugulesc din farfurie, este foarte plăcut. Françoise mânca doar cât o păsărică. Pretindea că nu-i este foame, dar avea o voinţă de fier ca să nu se îngraşe.

Ochii lui André aruncau flăcări

– Este inutil să vorbeşti de prima mea soţie. Acest subiect n-o interesează pe Melisande.

Încă o dată, tânăra constata extrema susceptibilitate a soţului ei în ceea ce o privea pe Françoise. Caracterul îi fusese transformat de influenţa acestei femei, moartă de cinci ani.

– Îmi voi bea cafeaua în birou, anunţă André ridicându-se. Am câteva afaceri urgente de pus la punct. Vă rog să mă scuzaţi că nu rămân mai mult...

– Nu-i nimic, răspunse Guy ridicându-se şi el.

– Te rog, rămâi cu mine la cafea, îi propuse Melisande în mod deliberat. Îmi vei ţine companie până ce André va termina de lucru.

André nu-şi arătă nemulţumirea. Îşi învălui soţia într-o privire caldă, îi şopti că nu va întârzia mult şi ieşi din cameră.

Guy şi Melisande rămaseră singuri în salon Tânăra regreta deja invitaţia fără să ştie de ce, trebuia să fie precaută în prezenţa acestui bărbat.

– Mi-e greu să cred în această căsătorie, spuse el.

Un servitor turnă cafeaua, apoi se retrase.

– Surprinderea dumitale nu mă flatează.

– Nu voiam să te jignesc, o asigură. Vezi vărul meu jurase să nu se mai căsătorească După Françoise, nimeni nu-l putea blama.

Era o provocare, dar tânăra refuză să-i facă jocul.

– Bărbații își schimbă adesea părerea, e lucru bine cunoscut, spuse ea cu răceală în glas.

– În special în fața frumuseții. După moartea lui Françoise și-a făcut de cap. Avea nevoie să se regăsească.

– Pari serios.

– Și sunt.

Expresia lui era gravă. Nu putea să nu-și iubească vărul, și nu-i voia răul. Această antipatie era poate o atitudine defensivă. În acest caz, neînțelegerea venea din partea lui André. O dată în plus, Melisande era curioasă să afle motivele.

– Casa dumitale seamănă cu asta ? îl întrebă tânăra, dornică să schimbe subiectul.

– Este mult mai puțin somptuoasă. Comparați cu familia Lubeck, suntem săraci. Te-ai căsătorit cu cineva excepțional, draga mea.

– Este un avertisment ?

– Să-i spunem... un sfat. Înalta societate poate să fie foarte crudă. André aparține unei anumite elite ; să nu ai încredere în ea, altfel vei fi repede înghițită.

– Nu voi avea nici o problemă, sunt sigură.

– Încrederea neștiutorilor ! asta nu ajunge.

– În am pe soțul meu.

– Bineînțeles. Numai că, îmi amintesc atitudinea lui față de Françoise și...

– Să lăsăm acest subiect, vrei ? Trecutul nu mă interesează şi nici prima căsătorie a lui André.

– Mă crezi răuvoitor, nu-i aşa ?

– Nu ştiu...

– În acest caz, voi tăcea. Acum, o să-ţi mulţumesc pentru ospitalitate şi mă voi retrage. Dacă André s-ar întoarce, ar fi mirat să mă mai găsească aici.

– Eşti singurul judecător...

Îi sărută mâna şi spuse

– Nu ezita să-mi telefonezi dacă ai timp liber şi vrei să mă vezi.

– Poate... André trebuie să plece la Bordeaux, şi, dacă nu mă duc cu el...

După plecarea lui Guy, se simţi singură şi urcă în apartamentul ei. Începu să se dezbrace şi, cu un gest nervos, trase atât de repede de fermoar, încât acesta prinse o parte din materialul rochiei. În ciuda tuturor eforturilor, nu reuşi să-l desfacă. Ţesătura era prinsă între dinţii de metal. La această oră târzie, Melisande nu voia să-şi cheme comerista. Poate nu se culcaseră încă toţi servitorii ?

Coborî la primul etaj. Nimeni. Ajunse la parter. Era soţia lui André de mai multe săptămâni şi tot nu ştia unde se afla bucătăria, constată ea cu amărăciune. Dacă ar dispărea acum, n-ar rămâne nici o urmă a trecerii ei pe aici.

Dealtfel, era singura dorință a lui André. Continuând să joace acest rol pasiv, era ca o marionetă în mâinile lui. Acest gând îi dădu curaj, și se îndreptă cu un pas hotărât spre biroul soțului ei. Înainte de a fi ajuns la ușa grea de stejar, aceasta se deschise și el apăru în prag.

– Ce faci aici ?

– Mi s-a stricat fermoarul.

– Poftim ?

– Fermoarul rochiei.

– Unde îți este camerista ?

– Doarme, presupun.

– Află că nu se culcă niciodată până nu l s-a spus !

Discuția se îndepărtă de subiect. André profita de necunoașterea acestui obicei pentru o o pune la punct.

– Am uitat : ești un Lubeck. Ai principii.

– Acum faci parte din familie.

– Te deranjează, nu-i așa ? aruncă ea.

El nu răspunse. Era și mai atrăgător cu această expresie amenințătoare. Fără cravată, cu gulerul cămășii descheiat, avea un aer ciudat de senzual.

– Chiar dacă Anne-Marie este trează, nu vreau s-o deranjez la ora asta.

– O s-o găsești la lenjerie. Hai, o să-ți arăt.

Îl urmă pe scări. Ajuns la etajul al doilea, trecu prin fața apartamentului Melisandei și se îndreptă spre capătul culoarului. Deschise o ușă și șopti :

– Iată lenjeria.

Anne-Marie dormea într-un fotoliu. Neîncrezătoare, Melisande făcu un pas înapoi

– Nu vreau s-o trezesc.

– Vrei să-şi petreacă noaptea aici ?

Fără să-i răspundă, ea se îndreptă spre camera ei. André o urmă ; nu mai era mânios şi părea să se amuze.

– O să mă ajuţi, spuse ea întorcându-se.

Ţeapăn, îi făcu pe voie.

– Nu pot... Taie rochia.

– Dar e nou-nouţă !

– Nu va fi o pierdere.

– De ce eşti nepoliticos ?! îi strigă ea cu furie.

– Sunt sincer, atâta tot.

– Ce reproşezi acestei rochii ?

– Este ieftină şi asta se vede, spuse el.

– Eşti snob ! Dar n-o să devin şi eu. Eşti ca un manechin dintr-o vitrină !

– Taci ! Nimeni nu mi-a mai vorbit aşa !

Furios, el o scutură de umeri. Ea ţipă :

– Nu sunt oricine, ci soţia ta !

Imediat regretă aceste cuvinte, amintindu-şi de ora târzie şi de apropierea dormitorului ei.

– Să fim înţelegători, zise ea. Dacă nu, viaţa noastră va fi insuportabilă.

– Este deja. De ce nu pleci ?

– Niciodată, André, sunt conştiinţa ta. În plus, am totul pentru a fi fericită un şoţ se ducător, banii...

– Nu ți-ai dori afecțiune, dragoste ?

– Ție nu-ți trebuie. De ce mi-ar trebui mie ?

André se stăpâni cu mare greutate. Deodată, Melisande dori să-l vadă furios ; astfel, poate îi va cunoaște gândurile. Dar el plecă fără un cuvânt.

Fără să se gândească, luă niște foarfeci. Cu răutate, își ciopârți rochia. André va fi mulțumit ! O rochie ieftină ? O să-i arate ce poate ea să facă. Își va înnoi toată garderoba pe cheltuiala soțului ei. Puțin îi păsa de banii pe care-i va cheltui !

Umorul situației o făcu să zâmbească. Totuși, el avea dreptate : trebuia să fie la înălțimea rolului de baroană, chiar dacă ea nu era într-adevăr soția lui...

CAPITOLUL VII

A doua zi Melisande nu-l întâlni pe André decât la cină. El nu aduse vorba despre incidentul din noaptea ce trecuse şi ea se abţinu să facă vreo aluzie.

În timpul mesei, incapabilă să mai suporte tăcerea, remarcă

– Mă întreb ce s-a întâmplat cu mobila noastră din casa din Bloomsbury, unde locuiam cu tata. Nu am mai fost acolo de la moartea lui.

– Totul a fost vândut pentru a plăti avocatul apărării.

– Zadarnic, spuse ea pe un ton amar.

– Într-adevăr.

Amintiri dureroase îi reveneau în minte. Pentru a evita să se mai gândească, ea spuse :

– Nu aveam familie, înafara câtorva verişoare în vârstă. Le-am întâlnit o singură dată.

– Este câteodată preferabil unei familii numeroase, spuse el pe un ton acru. Am zeci de veri. Îi văd numai la căsătorii, la botezuri şi la înmormântări.

– De ce nu-ți place Guy ?

– Suntem rivali... In privința vinului, răspunse el sec.

– Nu ești omul care să te certi cu cineva pentru o problemă de concurență...

– Pari să mă cunoști bine. De când se bazează femeile pe fapte pentru a emite păreri ?

Râse fără să vrea. Veselia îi îmblânzea trăsăturile severe, îi sublinia senzualitatea buzelor. Ochii lui nu mai aveau acea strălucire rece, metalică. Deodată ea dori s-o privească cu mai multă căldură, dar acest gând o enervă.

– Îmi voi petrece ziua de mâine la Bordeaux. Nu mă aștepta la cină.

– Aș putea să te însoțesc ? M-aș duce prin magazine.

– Trebuie să plec foarte devreme.

– Nu vrei să mă iei cu tine, nu-i așa ?

– Nu.

Cel puțin era cinstit. Datorită curajului, sau din aroganță ?

– Ei bine, voi studia din nou lista invitaților, spuse ea pe un ton detașat.

– Este inutil, domnul Daudet a repartizat deja diferitele apartamente.

– Credeam că eu mă ocup de acest lucru...

– Tot ceea ce îți cer este să fii decorativă, răspunse el cu o voce egală.

– În acest caz, voi fi ocupată altfel, hotărî ea.

*
* *

Dimineața următoare se scurse ca de obicei. Tânăra era singură, înconjurată de străini. Servitorii vorbeau oare deja despre această ciudată căsătorie ? André și ea nu se comportau ca niște tineri căsătoriți în luna de miere... Preocupată de problemele ei, îi telefonase lui Guy spre sprânz.

O invită imediat să la masa cu el și ea primi

— Voi veni cu mașina. Domnul Daudet îmi va explica cum să ajung.

Douăzeci de minute mai târziu, ea sosea la proprietatea Ardennes. Guy o primi în capul scării, îmbrăcat într-o cămașă albă fără mâneci și un șort. Mai puțin bine făcut decât vărul lui, era totuși bine legat.

— Îți propun să facem o baie înainte de masă. spuse el sărutându-i mâna.

Melisande acceptă și el o conduse în cealaltă parte a castelului. Piscina, ceva mai mică decât cea a familiei Lubeck, se găsea la capătul unei peluze întreținute cu grijă. În depărtare, viile semănau cu mii de santinele. Tânăra se schimbă în una din numeroasele cabine și reveni lângă gazdă. Guy era deja în apă și o privea :

— Ești de o frumusețe excepțională...

Ea râse și plonjă. Înotară ca niște vechi prieteni.

– Ești mai apropiată, azi. Te prefer astfel. Ultima dată, erai un bloc de gheață.

– Sunt timidă, minți ea.

– Să spunem... În întregime, dominată de André.

– Nu-mi vorbi astfel de el, protestă ea.

– E mai bine să ți-o spun. Cel puțin, faci parte din familie și-l iubești pe André. Căci îl iubești, nu-i așa ?

Ea se așează comod pe marginea piscinei.

– Nu-i așa ? repetă el așezându-se alături de ea.

– Nu pune întrebări prostești !

– Nu cred că este așa. Ieri seară nu v-ați purtat ca un cuplu în luna de miere. Azi, ești singură, în timp ce André își petrece ziua la Bordeaux discutând cu negustorii de vinuri...

Privirea lui o cercetă. Continuă

– Este numai o lună de miere oficială ?

– Este perfect legală, răspunse ea prefăcându-se că nu înțelege întrebarea.

– Bine răspuns, Melisande !

Ea își desfăcu părul ca să se usuce, și el exclamă cu admirație :

– Dumnezeule ! Pariez că îți trece cu mult de mijloc ! Și este culoarea lui naturală. La lumina artificială nu eram prea sigur...

Ea râse și se întinse pe o saltea roșie, punându-și în valoare trupul mlădios, mulat într-un costum de baie negru.

– Acum înțeleg de ce vărul meu și-a schimbat părerea despre căsătorie. Seara trecută erai foarte rezervată ; azi, ești o adevărată Lorelei.

– Dacă aș sta pe o stâncă, aș cânta pentru tine, spuse ea făcând o aluzie la celebra legendă.

Guy intră în joc

– Nu sunt marinar și nu mă voi îneca în apele Rinului ascultându-ți glasul... Se aplecă spre ea și adăugă... Dar aș putea foarte ușor să mă scufund în ochii tăi minunați.

– Pentru un tânăr al zilelor noastre, faci complimente demodate, spuse ea zâmbind.

– Ai dori să fiu mai modern ?

– Nu prea, vere Guy.

Făcu o strâmbătură comică, ștergând stânjeneala tinerei în fața atitudinii sale echivoce Totuși, ea hotărî să fie mai atentă.

Luară masa pe terasă, serviți de un majordom. Guy nu avea de ce să invidieze modul de viață al familiei Lubeck. În timpul unei pauze, Melisande îl întrebă

– Ești căsătorit ?

– Nu, un astfel de angajament mă înspăimântă. Sunt catolic, și nu poate fi vorba de divorț. Prefer să rămân burlac și puțin nefericit, decât căsătorit și disperat ! Am prieteni în această situație fie că se ceartă tot timpul, fie că intervine plictiseala. Totuși, își au munca lor...

– Poate că soțiile lor sunt de vină, remarcă Melisande.

Ea se gândea la propria-i situație, căci plictiseala începuse să o cuprindă pentru că nu avea nici o ocupație.

– Ce vei face după ce-ți vei fi crescut copiii ? Această întrebare o surprinse și ei adăugă... André și cu tine vă doriți copii, nu-i așa ? Françoise n-a putut să aibă și André era necăjit.

Melisande își puse furculița lângă farfurie, tremurând.

– Nu știai ? întrebă Guy.

– André nu mi-a spus și eu n-am îndrăznit să-i pun întrebări. Sunt curioasă, dar... am încredere în soțul meu. Voi aștepta până ce el îmi va vorbi despre acest lucru.

Servitorul strânse masa și aduse un platou cu fructe.

– Nu ai nimic comun cu Françoise, continuă Guy. Mă gândeam totuși că André își va alege o soție care să-i semene ei. Vrei să știi mai multe despre ea ?... Surâse într-un mod neliniștitor și continuă... André este prea mândru ca să-ți mărturisească adevărul.

– Cel puțin îl aflu de la tine !

– Este secretul lui Polichinelle, spuse cu nepăsare. Căsătoria lor nu mai exista deja, înainte de moartea lui Françoise. În locul lui André, oricare alt bărbat ar fi dat-o pe ușă afară. Da-

era total orbit de ea. Şi eu am fost unul din tre admiratorii ei, dar mi-am dat repede seama de greşeală. La optsprezece ani, această fată devora bărbaţii...

– André nu era la curent ?

– Era tânăr şi îndrăgostit nebuneşte. Şi pe urmă, ea era foarte frumoasă micuţă, cu părul negru ca smoala, ochi mari căprui. Avea caracterul unei ţigănci : şireată şi pasionată. Tu eşti un bloc de gheaţă, rece şi distantă, dar pe dinăuntru te mistuie un foc arzător...

– Să ne întoarcem la Françoise.

– Asta-i tot. După căsătorie, s-au instalat la castel. După câteva luni, a început să se plictisească şi să-şi petreacă din ce în ce mai mult timp la Paris. André încerca să se ducă acolo foarte des, dar se certau neîncetat.

– A murit într-un accident de maşină, nu-i aşa ?

– Da.

Nu mai adăugă nimic şi Melisande se simţi uşurată. Se va gândi la toate acestea şi va schiţa un portret mai clar al rivalei sale. Dar de ce să o numească „rivală", pe această femeie moartă de cinci ani, şi a cărei memorie André o venera încă ? Tânăra se încruntă : „rivală" nu era un termen potrivit ; presupunea un sentiment pe care ea nu-l avea pentru André.

Guy şi Melisande se aşezară la umbră, lângă piscină.

– Sunt magazine la Bordeaux ? întrebă ea.

– Nimic care să convină baroanei Lubeck. Ar trebui să mergi la Paris.

– E prea departe.

– Atunci, Parisul va veni la tine ! Vorbesc serios.

– Mi-e greu să-mi imaginez un mare creator de modă venind până aici !

– Ba da. Vino la castel...

O conduse într-un fel de birou. Surprinzându-i privirea admirativă ațintită asupră-i, ea se mirase că-l găsea atrăgător și viril, fără însă ca acest lucru s-o tulbure. Își ferecase inima la orice emoție din cauza căsătoriei cu André ? Era singurul răspuns plauzibil...

– Ei bine ? întrebă el ridicând receptorul. Dior, Givenchy... sau poate, un italian ?

– Da, de ce nu Delrino ? Îmi place stilul lui.

– Și mie.

Vorbind din partea baroanei Lubeck, îl informă pe cel care răspunse că doamna este foarte ocupată și că are nevoie să-și reînnoiască întreaga garderobă.

– Cine sunt ? spuse el prefăcându-se mirat. Secretarul particular al doamnei baroane, bineînțeles.

După câteva clipe închise și spuse

– Vineri, Delrino va veni la tine. Va aduce și câteva toalete.

– De-abia îndrăznesc să cred ! exclamă ea, râzând. Delrino va veni să mă vadă...

– Nu pe tine, Melisande, o necăji el. Pe baroana André Lubeck. Nu te-ai obișnuit încă.

– Nu mă voi obișnui niciodată.

– Sper. Puritatea este farmecul tău. Și acum îți voi arăta domeniul meu.

Următoarea oră și-o petrecură în mijlocul viilor. Revenind la castel, Guy o întrebă :

– Inutil să te rog să rămâi la cină, nu-i așa ?

– Într-adevăr, trebuie să plec dacă vreau să nu ajung prea târziu. Mi-a plăcut această zi. Data viitoare, vino să mă vezi.

– Voi aștepta telefonul tău...

Melisande se urcă în mașină și plecă. Sosind, urcă direct la primul etaj și-l întâlni pe André pe culoar.

– Unde ți-ai petrecut toată ziua ? întrebă el. Ar fi trebuit să-i lași o vorbă domnei Rochas sau cameristei.

– Domnul Daudet știa unde sunt.

– A plecat la Paris azi după-amiază.

– Îmi pare rău. Nu m-am gândit că-ți vei face griji pentru mine.

– Ca baroană Lubeck, puteai fi victima teroriștilor ! Nu-mi place să știu că te plimbi singură.

– Mi-am petrecut ziua la Ardennes, cu Guy

– Cu ce drept ? întrebă el, furios.

– M-a invitat să-i fac o vizită. Eram singură aici şi am acceptat, răspunse ridicând din umeri.

– Să nu mai faci asta, niciodată ! spuse el.

– Să-ţi cer iertare ?

– Oh, da. Poţi ! Pe viitor, nici o întâlnire cu Guy, singură, m-ai înţeles ?

– Nu. Dacă vrei să te ascult, dă-mi un motiv convingător.

– Voinţa mea este un motiv suficient !

– Nu şi în epoca noastră...

Mélisande vru să treacă prin faţa lui, dar el o apucă de braţ şi o trase brutal în micul salon. Înmărmurită de această violenţă, nu putea să articuleze nici un cuvânt.

Cu o voce surdă, îndurerată, el explică :

– Îţi voi da un motiv. Prima mea soţie s-a îndrăgostit de vărul meu. Nu vreau ca acelaşi lucru să i se întâmple şi celei de a doua !

Iată de ce André nu-l putea suferi pe Guy. Acum, reacţia sa brutală n-o mai surprindea.

– Nu mi-ai spus niciodată...

– Nu-mi place să vorbesc despre problemele mele personale !

Îi dădu drumul braţului şi ea îşi frecă locul dureros.

– Tot ceea ce făcea Françoise nu avea nimic intim, am impresia, zise ea.

Ochii lui scânteiară :

– Nu ţi-ai pierdut timpul, azi. Ce-ai mai aflat ?

– Că ea se plictisea aici și că prefera să locuiască la Paris.

– Guy ți-a spus că era frumoasă și că-și acorda favorurile oricărui bărbat ?

– Nu, spuse ea cu o voce răguşită. Guy n-a pretins niciodată...

– O va face data viitoare ! Dacă el ți-ar vorbi de fiecare din amanții ei în câte o zi, asta ar dura mai bine de un an !

– Te rog ! – strigă ea întinzând mâna spre el. Nu poți s-o uiți ?

– Încercam, atunci când ai intrat în viața mea. Înțelegi de ce nu voiam să mă recăsătoresc ? Refuzam ca o altă femeie care-mi purta numele să mă facă din nou ridicol în ochii tuturor !

– De ce mă crezi în stare să fac așa ceva ? Până acum, nu m-am comportat ca Françoise.

– Nu, nu încă, spuse el cu amărăciune. Ești tânără și frumoasă. Vei putea rezista mult la complimentele neîncetate ale celorlalți bărbați ?

– Vorbești ca și cum n-aș avea cap pentru a gândi.

– Am experiență.

– O experiență, replică ea.

– Au mai fost și alte femei în viața mea, după Françoise !

– Caută și vei găsi, se spune. Dar, acum, ai găsit pe cineva total diferit : pe mine !

– Timpul ne-o va spune. Pentru moment vei înțelege dorința mea de a nu te lăsa singură cu Guy.

– Refuz să fiu clasată în aceeași categorie cu Françoise. Dacă vei continua să mă părăsești aici mereu, voi căuta distracții în altă parte. Dacă nu va fi Guy, va fi altcineva...

El strânse din dinți și ea adăugă repede

– Prieteni, bineînțeles. Nu amanți.

– Dacă ai avea un amant, mormăi el, m-aș considera absolvit de greșeala mea.

– O să-mi amintesc asta, răspunse ea îndepărtându-se.

– Melisande ?

Ea întoarse capul.

– Poftim ?

– Nu-l mai întâlni pe Guy, singură, te rog.

– În acest caz, rămâi cu mine.

– M-am căsătorit cu tine, nu-i așa ? N-ai cerut altceva.

El câștigase, și ea nu răspunse. Fără un cuvânt, se îndreptă spre apartamentul ei.

CAPITOLUL VIII

A doua zi, Melisande găsi tava cu micul dejun şi un bilet de la André :

„A trebuit să mă duc la proprietatea vecină şi sper să fiu înapoi în cursul dimineţii. Ne vom întâlni la piscină."

Pentru prima oară, îi dădea o explicaţie despre munca lui şi îi sugera o întâlnire în plină zi ! Sigur, această invitaţie nu era prea călduroasă, şi André scrisese acest bileţel pentru că-şi ura vărul şi nu din interes pentru Melisande. Dar ea va fi la întâlnire.

Era nervoasă când se aşeză lângă piscină Soarele era deja dogoritor şi lumina prea puternică o jena. Melisande purta un costum de baie pe care-l cumpărase înainte de căsătorie Perfecţiunea trupului său făcea să uiţi preţul costumului şi André nu va găsi nimic de spus. Ea îşi aminti de rochia ciopârţită. Dimineaţa următoare, Anne-Marie adunase bucăţile de material fără un cuvânt. Se obişnuise să ser-

vească femei care-şi aruncau lucrurile la gunoi ? Această idee o amuză pe Melisande şi zâmbi.

– Am o înfăţişare atât de ciudată ?

Era André. Tresări puternic şi deschise ochii.

– Eu... sunt dezolată. Nu te-am văzut.

Stătea în faţa ei şi îi admiră statura înaltă, umerii largi şi atletici.

– Ştii să înoţi, sau te-ai îmbrăcat aşa numai ca să atragi privirile ?

– Înot foarte bine, exclamă indignată. Vrei să vezi ?

– De ce nu ?

El sări şi înotă câteva secunde pe sub apă, apoi ieşi la suprafaţă.

– Te aştept ! strigă el.

Melisande îl urmă şi se îndeptă spre celălalt capăt al piscinei. El înota încet pentru a rămâne în dreptul ei, dar Melisande aproape că nu mai respira când atinse marginea bazinului. Ieşind din apă, îşi desfăcu părul ca să i se zvânte la soare. Contrar lui Guy, André nu făcu nici un comentariu asupra culorii şi lungimii acestuia. După câteva minute, ea începu să şi-l împletească şi el o opri.

– Lasă-l aşa, Melisande. Altfel, ai să răceşti.

– Ce bucurie pe tine dacă aş muri de pneumonie !

El se întunecă

– Am deja un mort pe conştiinţă, ajunge.

– Vrei să spui că Françoise s-a...

– Nu s-a sinucis, dar ne certasem groaznic și după asta nu mai era în stare să conducă...

Nu spuse mai mult și ea nu îndrăzni să-l întrebe. Lungindu-se pe saltea, ea închise ochii și-l simți așezându-se lângă ea.

– Aseară ai avut dreptate, spuse el după câteva clipe. Dacă vrem ca această căsătorie să dureze, trebuie să ne comportăm civilizat.

Nu erau chiar niște scuze, dar era mai bine decât nimic. Cunoscându-i mândria, Melisande se miră și de atât.

Îl privi :

– Ești furios că ești legat de mine, înțeleg. Dar cel puțin, te apăr de celelalte femei !

Își coborî privirea și ochii li se întâlniră.

– Știu întotdeauna care este stadiul relațiilor mele cu tine, spuse el gânditor. Dacă nu vei cere mai mult de la mine, ceea ce n-ai făcut până azi, mă voi mulțumi cu această viață.

Melisande nu era chiar atât de sigură, dar, în orice caz, atâta timp cât rămânea cu el, nici ea nu va fi fericită, chiar dacă și-ar fi dorit acest lucru. Suspinând, închise ochii, în mângâierea soarelui. Ațipi pe nesimțite și se trezi tresărind. Cât timp dormise ?

Întorcând capul, îl zări pe André alături. Nu se mișca, avea ochii închiși și respirația egală. Dormea. Părea diferit : părul îi era dat pe spate și se iveau câteva șuvițe mai deschise la culoare. Tânăra simți o nevoie arzătoare de a-l mângâia părul. Își întinse mâna, dar o retrase

imediat. Acest gest îl trezi și privirea ei se scufundă în ochii lui. Erau atât de albaștri, încât aveai impresia că te scufunzi ca într-un ocean. Nu mai văzuse alții la fel. Privirea lui o învăluia și avu impresia că se pierde într-un ocean de azur. Ar privi-o poate așa, dacă ar ține-o în brațe ?...

Se ridică repede și începu să-și împletească părul.

– Lasă-l pe spate, spuse el.

– Aș fi ca o fată de la țară...

– Ei și ?

– Înalta societate nu și-ar imagina o astfel de baroană Lubeck, răspunse ea.

– Acum, nu e nimeni aici.

– Peste câteva săptămâni va fi lume... Acești oameni sunt toți prietenii tăi ?

Părea bine dispus, trebuia să profite pentru a-i pune câteva întrebări.

– Numai jumătate din ei. Ceilalți sunt relații de afaceri...

– Vor veni și femei necăsătorite ?

– Niciuna, zise el.

Deodată se întrerupse, nedorind să-i amintească, nici chiar indirect, că îi furase libertatea. Totuși, era sigură de un lucru acest bărbat era prea cinstit, prea sensibil, pentru o se mulțumi la nesfârșit cu legăturile trecătoare pe care le avusese de la moartea lui Françoise.

Oare nu era obosit de cochetăria feminină ca răspuns la politețea puțin forțată a bărbaților, situații obișnuite în acest gen de aventuri ?

– Ești pierdută în gânduri, Melisande. Ai necazuri ?

Dădu din cap fără să răspundă și el nu insistă. Se sculă cu multă ușurință și se îndreptă spre marginea piscinei cu nonșalanță. Se mișca atât de natural încât tânăra își aminti cu melancolie că probabil era obișnuit să fie admirat de femei. Își puse repede ochelarii de soare, punând astfel un paravan între ea și lumina exterioară. Dar era greu să-și uite necazurile poate că puțin sport ar calma-o.

– Vrei să jucăm tenis ? îl întrebă ea.

– Pe căldura asta ! Mai bine după-amiază...

– Vei rămâne acasă ?

– E casa mea, răspunse pe un ton serios.

– Mă înțelegi foarte bine.

– Voi fi aici.

Luară masa lângă piscină, sub o umbrelă mare, portocalie. Asta îl făcea să pară și mai bronzat. Contrar obiceiului său, el vorbea mult și Melisande îl găsi mai amuzant decât pe Guy. Anecdotele erau decente, de un umor mai subtil și inteligența lui, deosebită. Melisande nu putu să nu-l întrebe dacă găsea vreun inconvenient că se născuse în atâta bogăție, dar și conveniențe.

– Nu m-am preocupat niciodată de convenienţe, spuse el fără grabă. Mi-am ales o carieră pentru că aşa am vrut... aceasta...

Arătă spre podgorii.

– Iată ceea ce doream să fac. Câştig bine şi sunt încântat.

– Eşti destul de bogat, ripostă ea.

– Banii înseamnă succes.

Ea dădu din cap :

– Într-o lună, cheltuieşti mai mult decât salariul unui om de ştiinţă sau al unui medic strălucit.

– Nu este acelaşi gen de succes, Melisande

Ca întotdeauna când îi pronunţa numele, o făcea teribil de senzual, accentuând fiecare silabă. Emana o atracţie naturală. Ce s-ar fi întâmplat dacă-l întâlnea în alte împrejurări ? S-ar fi îndrăgostit de el, ca toate femeile pe care le cunoştea el, sau ar fi găsit prea ostentative bogăţia şi puterea lui de seducţie ? Totuşi, în mod ciudat, nu se folosea de aceste avantaje. Din contră, succesul la femei era datorat manierei dezinvolte cu care le trata. Melisande era convinsă de asta.

– Iar eşti pierdută în gânduri, remarcă el. În general, femeile nu sunt atât de distrate în prezenţa mea. Unde călătoreai cu gândul ?

– Într-o lume de vis, cu tine, răspunse ea cu un aer provocator. Acest castel seamănă cu peştera lui Aladin.

– Şi eu sunt spiriduşul ei ?

— Bineînțeles. Ești un bărbat generos, fără îndoială.

— Vrei să spui că eu cumpăr prietenia oamenilor ? întrebă cu blândețe.

Nu dorise să spună acest lucru, dar își dădu seama de ce el înțelesese greșit sensul cuvintelor ei. Încă de la prima lor întâlnire, fusese insolentă cu el ; putea el oare să-și imagineze că-i făcuse un compliment ?

— Când cumperi prietenia oamenilor, nu poți să scapi de ei prea ușor, continuă el.

Deodată, o mânie irațională puse stăpânire pe ea. Cât de diferite fuseseră condițiile lor de viață ! Cum putuse el să-și piardă timpul cu relații atât de false ? Nu avea nici o mândrie ? Alungă această întrebare prosteașcă. Era foarte mândru, asta se vedea. Atât de mândru încât refuza să se îndrăgostească din nou... Fu pe punctul de a-i arunca o privire furioasă ce-o interesau distracțiile lui, din moment ce ea nu făcea parte dintre prietenii lui !

— Una dintre prietenele mele va sosi vineri, spuse el. Nina nu este un musafir obișnuit, cunoaște castelul din copilărie.

— Nina și mai cum ?

— Nina Spacy. Soțul ei a murit acum un an. A ieșit din doliu, dar nu poate ieși în societate : socrii ei trăiesc încă și n-ar vrea să aibă probleme cu ei.

— Ce fel de probleme ?

— O întrețin.

– Este un motiv la fel de bun ca oricare altul de a-ţi plânge soţul.

Duritatea glasului ei era involuntară şi o strălucire rece fulgeră în privirea soţului ei. Se aştepta la o observaţie şi fu surprinsă să-l vadă zâmbind

– În privinţa Ninei, ai dreptate. Fără socrii ei, nu s-ar fi căsătorit niciodată cu Claude. A fost o greşeală încă de la început.

– Şi atunci, de ce a făcut-o ?

– De necaz.

El schimbă subiectul, dar Melisande insistă :

– Cât timp va rămâne aici doamna Spacy ?

– Nu ştiu. Este binevenită aici...

Spusese acest lucru cu tandreţe. Fusese oare amanta lui şi mai era şi acum ?

– Când s-a căsătorit ?

– Acum şase ani.

Cu un an înaintea morţii lui Françoise. Nina admisese până la urmă că André nu va divorţa niciodată ? În acest caz, cât de furioasă trebuie să fi fost aflând de accidentul rivalei sale, produs la puţin timp după căsătoria ei !

– Dacă doamna Spacy vine deseori, trebuie că are un apartament rezervat, spuse Melisande pe un ton distant.

– În turnul de est. Nu prea poate să doarmă şi-i place să privească răsăritul soarelui.

Din nou tânăra simţi că se înfurie, fără să înţeleagă de ce. André văzuse cu Nina răsăritul soarelui, sau el vorbea numai din auzite ? El

aștepta alte întrebări, dar în mod voit ea schimbă subiectul discuției, informându-l de sosirea creatorului de modă italian.

– Toate acestea te privesc și sunt încântat.

– Mi-ai dat de înțeles că nu-ți plac rochiile mele, spuse ea calm.

– Mi-ar place să văd ce ai ales înainte de a comanda...

– Sunt și singură în stare de a-mi alege hainele. Sunt convinsă că având banii tăi și cu arta lui Delrino, voi fi la înălțime.

O învălui într-o privire stăruitoare, gânditoare :

– Ai o siluetă și un păr cum nu întâlnești prea des, Melisande. Numai un croitor fără talent n-ar reuși. Îți sugerez să păstrezi acest aer de inocență... cât mai mult posibil.

– Pentru cineva care admiră inocența, nu mi se pare că o cauți în...

– Ești soția mea, o întrerupse cu blândețe. O soție este diferită de o... prietenă.

Ezitarea lui fusese semnificativă. Melisande făcu un efort pentru a se stăpâni

– Ce se va întâmpla când îmi voi fi pierdut inocența ?

– Greșeala mea nu va mai exista și tu vei pleca.

Se gândea să scape de ea atât de ușor ? Furioasă, aruncă șervetul

– Voi fi o bună soție, André. Nu vei putea să scapi de mine, cu un pretext oarecare.

– Nu fi așa sigură de tine, șopti el. Vei avea surprize...

Probabil, avea dreptate. Pentru a căpăta încredere, Melisande anunță :

– În după-amiaza asta nu voi fi acasă : i-am promis lui Guy să mă întâlnesc cu el...

Această minciună voită își făcu efectul dorit :

– Ieri seară ți-am interzis să te întâlnești singură cu el. Ți-am spus motivele mele și înțeleg să te supui.

– Nu sunt Françoise ! Și pe urmă, cum să-i fiu fidelă unui bărbat căruia nu i-am fost niciodată soție cu adevărat ?

André se ridică atât de brusc, încât își răsturnă scaunul. Un servitor care se afla în apropiere se repezi să-l ridice. Melisande profită de acest incident și plecă.

În cameră, ea privi telefonul. Era mai bine să se invite la Guy sau să admită că a mințit ? Ridică receptorul.

– Dacă vrei să mă vezi și azi...

Nu avu timp să mai adauge nici un cuvânt. El o întrerupse râzând

– Peste o oră voi fi la tine, Mely. Din copilărie, nimeni nu-i mai spusese așa. Guy probabil că îi simți emoția Nu-ți place numele ăsta ?

– Oh, ba da. Dar eram... prea mică atunci când îl auzeam.

– Și e foarte mult de atunci ? glumi el.

Bine dispusă, ea își puse o bluză cu mâneci lungi și o pereche de pantaloni. Își păstră părul împletit într-o singură coadă și își dădu cu puțin ruj : se simțea din nou un copil.

Nevrând să-l întâlnească pe André, ea rămase în cameră. Cearta lor izbucnise din senin, ca o furtună, dar nu se va termina tot atât de repede. Era încă furioasă : cum îndrăznea el să creadă că va scăpa de ea când va avea el chef ?

Pe alee se vedea sosind o frumoasă mașină sport. Era cu siguranță Guy și tânăra alergă în întâmpinarea lui.

— Te-ai certat cu André ? întrebă când se îndepărtau de castel.

— De ce întrebi ?

— Toate prietenele îmi telefonează după o ceartă cu soțul !

— Nu se ceartă niciodată și cu tine ?

— Numai atunci când vreau eu. Câteodată, asta face viața mai atrăgătoare.

Îi aruncă o privire piezișă și continuă :

— Poate că ăsta este motivul pentru care v-ați certat ?

— Nu s-a întâmplat nimic... În sfârșit, nu mare lucru.

Melisande își studia pe ascuns însoțitorul. Fără îndoială, ghicea că unirea lor nu era o căsătorie obișnuită... Cum ar reacționa oare dacă i-ar mărturisi adevărul ? Ar fi vrut să i se destăinuie, dar André îi spusese să n-o facă.

Acest lucru o opri. Dacă Guy îi va vorbi despre asta, nu va nega, dar, pentru moment, prefera să nu vorbească.

– Hai la Bordeaux, propuse ea. Mi-ar plăcea să văd multă lume.

– În locul soțului tău adorat ?

– De ce nu ? În viață e nevoie de schimbări !

– De acord.

Guy acceleră și Melisande se instală confortabil în scaun. Din fericire, zgomotul motorului împiedica orice conversație, se gândi ea.

CAPITOLUL IX

Creatorul de mode italian sosi la castel vineri dimineața, dar și cu o prezentatoare-retușieră și patru valize enorme pline cu îmbrăcăminte. Înmărmurită, Melisande era incapabilă să pronunțe vreun cuvânt, în timp ce Delrino îi lua tăcerea drept o manieră sofisticată de comportare.

– Vă voi arăta mai întâi colecția pe care am adus-o, spuse Delrino așezându-se lângă ea în salon.

Prezentatoarea începu să îmbrace pe rând diferitele toalete. În curând, Melisande fu capabilă să-și definească preferințele, în ceea ce privește stilul și culoarea. Fără să țină seama de preț, ea comandă tot ce dorea. S-ar fi purtat altfel, dacă nu ar fi fost supărată pe André, dar era hotărâtă să se comporte ca o soție demnă de el o femeie pentru care rangul și bogăția erau esențiale. Sentimentele ei nu mai aveau importanță conta numai poziția ei și invidia pe care o provoca celorlalți.

După prezentarea colecției, Delrino îi arătă eșantioane de țesături și îi făcu câteva schițe de toalete pe care voia să le creeze special pentru ea.

— Ar trebui mai degrabă să impuneți un stil, decât să adoptați unul existent, zise el. Cascada asta superbă de păr și frumusețea deosebită vă fac inconfundabilă.

— La ce vă gândiți ? îl întrebă, zâmbind la acest compliment.

— Stilul Lubeck, făcu el pocnind din degete. Proaspătă, sofisticată, cu o undă de inocență pură.

— Îmi convine perfect, răspunse ea impasibilă.

Aruncă o privire schițelor. La fiecare desen, el prindea câte un eșantion de țesătură, cerându-i și ei, câteodată, părerea în privința culorii.

Un servitor le aduse ceaiul. Delrino părea satisfăcut și Melisande aruncă o ultimă privire diferitelor toalete. Nu se putea imagina îmbrăcată în unele creații originale, dar se lăsa în voia intuiției lui Delrino.

— Voi avea nevoie și de accesorii. Ca să fiu cinstită, domnule Delrino, nu prea am mare lucru.

— Trecutul nu are nici o importanță, doamnă. În curând, veți fi una din cele mai elegante femei din lume.

– Nu țin prea mult la asta, mărturisi ea.

– Lăsați-mă s-o fac... Aruncând o privire ceasului, el adăugă... Dacă plec acum, voi ajunge la timp la Bordeaux ca să iau avionul de Paris. Croitoreasa va rămâne la castel să modifice rochiile deja alese. Iar eu, peste zece zile, voi fi în măsură să vi le prezint pe cele pe care le voi crea pentru dumneavoastră.

– Bineînțeles, veți veni tot aici ? întrebă Melisande pe un ton detașat.

– Sigur că da. Sunt la dispoziția dumneavoastră, doamnă baroană.

Și supus servitor al banilor lui André, se gândi tânăra. Îi răspunse cu cel mai fermecător zâmbet și-și luă rămas bun de la el.

Melisande nu-l văzuse pe André toată ziua. Aflase de la doamna Rochas că se dusese să o întâmpine pe Nina Spacy, la aeroport. În seara dinainte, la cină, el nu făcuse aluzie la această vizită și nici la plimbarea ei cu Guy. Totuși, atitudinea lui distantă îi trădase proasta dispoziție. După câteva încercări zadarnice de a înjgheba o conversație, ea renunță. Cu ce drept îi critica atitudinea, când și a lui era de condamnat ? Această căsătorie forțată îi dădea dreptul să-și invite prietenele la castel, ca și cum era încă necăsătorit ? Ar fi trebuit ca ei puțin să-i pese de ceea ce făcea, dar, de câtva timp, sentimentele ei nu mai țineau de nici o logică. Această constatare o jena, dar evita să se gândească la acest lucru.

Pentru că dorea să arate bine, își puse una din rochiile noi. Complimentul italianului referitor la siluetă îi reinsuflase încrederea în sine ; acum, îmbrăcată într-o rochie de mătase de culoarea lavandei, se simțea cu totul alta. Se fardă mai mult ca de obicei violetul de pe pleoape îi punea în evidență ochii migdalați și roșul buzelor îi lumina chipul.

Lui Anne-Marie îi părea rău că nu chemase o coafeză de la Paris, dar se oferi s-o pieptene ea lucrase, mai demult, pentru celebrul Antoine. Încrezătoare, Melisande acceptă. Rezultatul fu o adevărată transformare. Anne-Marie alesese o pieptănătură stil Régence : câteva bucle d'afane pe tâmple prelungeau cocul înalt și bogat, subliniind astfel linia pură a gâtului. Câteva bijuterii ar fi completat de minune toaleta, dar tânăra nu avea nimic înafară unui șirag de perle, moștenit de la mama ei.

– Doamna baroană ar trebui să ceară domnului baron bijuteriile familiei, spuse camerista

– O să-i spun, promise Melisande.

Era nervoasă și ieși în grabă, de frică să nu-și schimbe părerea și să cineze singură în apartament.

Coborând scara, avu sentimentul că este urmărită cu privirea și se uită la ușa salonului cel mare. André se găsea în prag la lumina becurilor părul lui avea o nuanță aurie. Purta un smoking clasic și severitatea costumului îi

scotea în evidență tenul bronzat. Conștientă că este studiată atent, Melisande coborî ultimele trepte. Fără un cuvânt, îi făcu loc să intre și ea se duse în celălalt capăt al mesei, unde o siluetă micuță pusese stăpânire pe o canapea acoperită cu brocart.

Nina Spacy nu era așa cum și-o imaginase Melisande. Semăna puțin cu descrierea făcută de Guy lui Françoise ? Mică, brunetă, cu câteva meșe argintii care o făceau ciudat de atrăgătoare. Firele argintii se datorau oare vârstei sau unui artificiu feminin ? Avea o frumusețe clasică, dar gura era puțin prea mare. Nina avu un zâmbet prietenesc care-i descoperi dinții albi ca niște perle. Era îmbrăcată într-o rochie dintr-o țesătură lucioasă și purta cercei care sclipeau.

– Înțeleg de ce André a renunțat la celibat, spuse ea cu o voce plăcută, puțin răgușită, sărutând-o pe Melisande.

Amabilitatea ei dezarmantă o urmări toată seara. La masă, ea o antrenă și pe Melisande în conversație : când se întoarseră în salon se așeză lângă tânără și se întreținură pe diverse teme. André și ea trebuie să fi avut aceeași vârstă, dar ea vorbea ca și cum ar fi fost mult mai tânără. André zâmbea la astfel de cochetării. O tachină în privința vieții pe care o dusese cu soțul ei, într-un mic orășel belgian.

— Slavă Cerului, totul este de domeniul trecutului, suspină ea. Am putut să obțin o rentă de la socrul meu și m-am întors în Franța. E atât de bine să fii acasă !

— Veți locui la Paris ?

— Am un apartament acolo, dar intenționez să redeschid Marly.

— Nina este proprietara unuia din cele mai frumoase castele din regiune, interveni André, privind-o fix pe Melisande. Este la o jumătate de oră de mers cu mașina.

— Ar trebui să stau acolo, și nu la castelul Lubeck, zise Nina. Dar lucrările sunt în toi și nu am curajul să trăiesc printre lucrători.

— Aici ești la tine acasă, ți-am spus deja, remarcă André, cu o tandrețe de necrezut din partea lui.

— Da, dar atunci erai necăsătorit. Poate că Melisande nu este de acord.

— Te asigur că da, replică el. Să nu-ți faci griji !

— Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine, André, îi mulțumi ea trimițându-i un sărut cu vârful degetelor... Întorcându-se la Melisande, o întrebă... Spune-mi, draga mea, cum se poartă André cu tine ?

— Iată o întrebare tendențioasă pusă unei tinere căsătorite, interveni André, împiedicând-o pe Melisande să răspundă. Nu necăji acest copil, Nina. Ea nu are felul tău de a fi.

– Nu sunt de aceeaşi părere, spuse ea examinându-şi vecina. Soţia ta nu este un copil. Bărbaţii nu văd niciodată femeile aşa cum o facem noi.

– Din fericire ! exclamă Melisande, amestecându-se în discuţie. Altfel, nu ne-ar lua de soţii niciodată...

– Ce cuvinte, draga mea ! Dar ai dreptate trebuie să vezi viaţa în roz, este foarte important.

– Şi bărbaţii şi femeile ? întrebă André cu un aer amuzat.

– Bineînţeles. Le place să ne creadă neajutorate şi încrezătoare. Cât despre noi, avem nevoie de bărbaţi puternici şi protectori.

Totuşi, îşi spuse Melisande, multe tinere n-ar accepta niciodată o căsătorie atât de inegală, în care unul din soţi ar fi superior celuilalt. André admitea această atitudine ? Se pregătea să-şi aprindă o havană, ţinând între degetele sale lungi cuţitaşul de aur şi încrucişându-şi picioarele cu eleganţă. Nici pe o insulă pustie nu şi-ar fi pierdut aerul distins. Tânăra simţi nevoia irezistibilă de a-l deranja nepăsarea, de a-l face să înţeleagă cine era ea cu adevărat. Cum o vedea el ? Ca pe un copil, cum pretinsese el în faţa Ninei ? Totuşi îi recunoscuse un spirit de răzbunare şi ambiţie. Îşi muşcă buzele. Puţin îl păsa ce gândea despre ea ! Numai sentimentele ei contau trebuia să-şi po-

tolească amărăciunea. Ce se va întâmpla după aceea ? O dată în plus, nu se gândi la un răspuns. Pentru a schimba subiectul, o întrebă pe Nina :

– Socrii au acceptat uşor întoarcerea dumneavoastră în Franţa ?

– Erau mulţumiţi să scape de mine. După părerea lor, eram răspunzătoare de eşecul căsătoriei mele. Dar Claude refuza să divorţeze : era prea mândru ca să admită o înfrângere. Moartea a fost singurul lui act decent faţă de mine.

– Nu fi atât de dură, Nina. Melisande o să te creadă sinceră.

– Poate că Nina şi este, interveni tânăra.

– Nu, bineînţeles că nu, răspunse repezit Nina. André are dreptate. Generaţia noastră se preface că nu pune nimic la suflet. Azi, tinerii nu-şi mai ascund sentimentele ca altădată... Câţi ani ai, Melisande ?

– Douăzeci şi unu de ani. Nu mai sunt un copil.

– Şi totuşi eşti prea tânără pentru André Luna viitoare tu vei împlini deja treizeci şi cinci nu-i aşa ?

– Spre marele meu regret, da, răspunse el

– Toţi avem regrete, remarcă Nina cu o voce şoptită. Dar tu, draga mea copilă, eşt prea tânără pentru a avea.

În mod voit, Melisande îl privi pe André.

– Te las să răspunzi în locul meu.

El dădu din umeri și trase cu nesaț din trabuc. Nina căscă și se ridică cu eleganță.

– Sunt foarte obosită. Vă rog pe amândoi să mă iertați, mă voi retrage.

– Te conduc eu, spuse André ridicându-se.

Rămasă singură, Melisande se apropie de fereastră. Dincolo de fereastra luminată, totul era cufundat în întuneric. Din când în când, farurile câte unei mașini brăzdau noaptea. Săptămâna următoare, castelul va fi plin de musafiri, și ea nu va mai avea nici un moment liber. Și după aceea ? Oare care va fi viața ei după sfârșitul culesului viei, după întoarcerea lui André la Paris ? Aici, la castel, putea să se retragă în bibliotecă. Dar, la Paris, viața lor mondenă va fi extrem de activă dacă refuza s-o ia cu el, va fi inutil să continue să joace comedia fericirii desăvârșite. Totuși, dacă André nu va mai dori acest joc, drumurile lor se vor despărți. Fiecare își va trăi viața, petrecându-și doar nopțile sub același acoperiș ; Melisande nu mai era atât de sigură că se va putea mulțumi cu un astfel de viitor.

N-ar fi trebuit să se căsătorească niciodată cu André. Trecutul va fi veșnic prezent, orice ar face el. Intrând cu forța în viața lui, nu făcuse decât să se lege și mai mult de evenimentele pe care voia să le uite. Oftând, reveni spre mijlocul camerei. Aruncând o privire pendulei, constată că André plecase de mai

bine de o oră. Hotărâse să se ducă apoi direct în apartamentul lui, fără să mai treacă prin salon ?

Decepționată, urcă la etajul al doilea, admirând încă o dată această superbă locuință. Ce loc ideal ca să-ți crești copiii ! Se îndreptă spre apartamentul el. De la incidentul cu fermoarul, Anne-Marie, la rugămintea lui Melisande, n-o mai aștepta seara.

Totuși, în seara asta, tânăra ar fi apreciat prezența cameristei. Complimentele Ninei sunaseră fals. Fusese prea amabilă pentru a fi sinceră, chiar dacă această atitudine era mai suportabilă decât o antipatie declarată. Această comportare era mult mai subtilă : André nu era omul căruia să-i placă femeile acaparatoare și Nina știa acest lucru.

Pe culoar, Melisande îl întâlni pe valetul lui André.

— Nu te-ai culcat încă, Gaston ?

— Domnul baron nu m-a sunat încă.

Îndreptându-se spre apartamentul el, Melisande se opri, întrebându-se uimită : André era tot cu Nina ? Spusese că o va conduce, nu că va rămâne cu ea. Mânia o sufoca și încerca totuși să se stăpânească. Cu siguranță că era prea discret ca să aibă o legătură în propria-i casă. Auzind un zgomot de pași, se întoarse. Era André.

– Te credeam deja adormit, spuse eo, gâfâind, sperând că nu va remarca asta.

– Am fost cu Nina.

– Tot acest timp ?

– Mă supraveghezi ? întrebă el, ridicând din sprâncene.

– Din întâmplare. Tocmai l-am zărit pe Gaston pe culoar. Am înțeles că nu erai în camera ta.

– Nu trebuie să-ți dau socoteală pentru ceea ce fac.

– Nu fi mojic, André...

– Sunt numai sincer, atât.

– Erai sincer și în ce o privește pe Nina ? Este într-adevăr o veche prietenă sau amanta ta ?

– Crezi că ăsta-i motivul pentru care am invitat-o ?

– Da.

Cu o mișcare bruscă, .o prinse de braț și o forță să intre în apartamentul el, închizând și ușa. Era înspăimântată, dar nu voia s-o arate.

– Ce-ți pasă ce gândesc ? întrebă ea.

– Nina va rămâne la castel câteva săptămâni. Nu vreau s-o stingherești cu acuzațiile tale stupide !

– Nu am acuzat-o !

– E adevărat. Dar m-ai acuzat pe mine. Prin comportarea ta, o să reușești, fără nici o. îndoială, să-ți arăți în mod clar sentimentele. Te cunosc bine.

– Ce amabilitate ! se enervă Melisande. Nu te ştiam în stare de astfel de atenţii faţă de o femeie !

– Nina nu este oricine. Suntem prieteni din copilărie. Ea era...

– Ca o soră pentru tine ! îl întrerupse tânăra. Dar ea nu te consideră un frate, pot să ţi-o spun !

– Eşti isterică... Era o acuzaţie de când lumea. El continuă : Nu mai discutăm până ce nu-ţi revii.

– Sunt perfect conştientă. Las-o să rămână aici, pentru că vrei, dar nu te înjosi să stai o oră în camera ei, singur cu ea, asta numai dacă nu te interesează bârfa servitorilor !

– Insinuezi că... Mânios, el nu putu să-şi termine fraza. Nu sunt un puritan, dar nu-mi voi murdări mâinile întreţinând o amantă în casa mea şi vizitând-o în apartamentul ei, în timp ce soţia mea se află câţiva metri mai încolo. Chiar dacă soţia nu mi-am ales-o de bunăvoie !

– Te aştepţi să te cred ?

– Nu mă aştept la aşa ceva. Insist ! Fără să se poată stăpâni, o apucă brutal de umeri Cum poţi să te îndoieşti de simţul meu de onoare ? Dacă aş fi amantul Ninei, n-aş fi chemat-o niciodată aici. Puţin îmi pasă de ceea ce gândeştl, dar ştiu ce e bine şi ce e rău !

Spunea adevărul. Melisande știa, dar nu putea să admită acest fapt. Nu putea să se împiedice să-l copleșească în continuare

– Onoarea ta ! Nu știi nimic altceva. Nimic nu are importanță dacă nu te privește direct. Iată de ce-l urăști pe Guy. Puțin îți pasă de legătura lui cu Françoise. Erai furios pentru că totul a fost descoperit și că ai trecut drept un prost, nu-i așa ?

– Nu știi nimic despre această poveste. Nu vreau s-o discut cu tine.

– Refuzi să privești adevărul în față, asta-l. Françoise a avut nenumărați amanți. De ce-i porți pică numai lui Guy ?

– Este vărul meu. Venea aici ca un membru al familiei și a profitat de acest privilegiu pentru...

– Pentru a seduce o tânără neștiutoare ? îl întrerupse Melisande. Dacă mai crezi încă așa ceva, atunci vei crede orice !

– Nu cred în tine ! strigă el.

Înainte de a putea înțelege ce se întâmplă, se simți strâns lipită de pieptul lui.

O sărută cu violență, în timp ce ea se zbătea cu disperare. Dar o împiedică să scape. Brațele lui o strângeau cu brutalitate. Incapabilă să lupte contra lui, își dădu seama de forța lui deosebită. O împinse spre o canapea, unde se prăbuși, terorizată de acest bărbat care nu-l dădea drumul. Continua s-o sărute în timp ce

ea încerca în zadar să-şi întoarcă faţa. Părea cotropit de o pasiune devastatoare şi ea fu pe punctul de a-şi pierde capul.

Impunându-şi să fie calmă, încetă să se mai zbată, sperând că această atitudine îl va aduce la realitate. Dar din contră, mâinile lui alunecară de-a lungul trupului ei tremurător, mângâind-o şi ducând-o într-o lume de senzaţii necunoscute ei. Melisande era cuprinsă de un delir de care nu se ştia capabilă. Să lupte împotriva lui însemna acum să lupte mai întâi contra ei. Ea dorea să se lase pradă acestor senzaţii, să răspundă dorinţelor lui André.

– Melisande, zise el cu o voce surdă, ridicându-se pe jumătate.

Chipul lui era atât de aproape încât ea îi distingea fiecare por al pielii. Avea obrajii îmbujoraţi şi ochii-i străluceau de pasiune. Aceşti ochi care admiraseră atâtea femei, dar pe care apoi el le părăsise. Această idee îi făcu rău şi ea îl respinse cu violenţă. Scăpând din îmbrăţişare, alergă spre fereastră.

– Ieşi. Dacă nu, aş putea face un gest regretabil, murmură ea.

– Eu am făcut deja un gest regretabil.

Răceala glasului lui o atinse ca o lovitură de pumnal. Îi admiră stăpânirea de sine.

– Iartă-mă, Melisande. Pentru viitoarea noastră ceartă îţi sugerez un loc mai puţin intim decât camera ta.

– Nu mă gândeam că nu vei putea fi stăpân pe tine.

– Asta este din cauza creatorului tău de modă, replicase el pe un ton batjocoritor. Tot meritul îi revine lui Delrino și nu ție !

Melisande se simți profund rănită. Lacrimi îi împăienjeniră privirea. Se întoarse ca el să n-o vadă plângând și nu simți când ieși din cameră. Se auziră pași care se îndepărtau și ușa închizându-se fără zgomot.

Fiecare roman din colecțiile „EL și EA" și „ROMANTIC" sunt o fermecătoare frântură de viață, care vă va însoți ca un cântec aducând inseninare în zilele înnorate și făcând lumina să strălucească și mai tare în zilele în care totul vă zâmbește.

CAPITOLUL X

În miez de noapte, neputând să-şi găsească odihna, Melisande se duse în micul salon al apartamentului ei. Măcar dacă şi André n-ar putea dormi, ca şi ea ! Orice-ar fi, chiar dacă el era treaz, asta se întâmpla numai din cauza Ninei...

Tânăra văduvă era îndrăgostită de el, Melisande era convinsă. Fiecare din gesturile, privirile ei o dovedeau. Înţelesese ea natura relaţiilor dintre André şi tânăra lui soţie ? Căsătoria lor, care dăduse naştere la multe comentarii. Musafirii care vor sosi la castel vor fi curioşi să vadă dacă actuala baroană era la înălţimea rangului său.

Totuşi, Melisande nu avea nici un sentiment de triumf. Numai ruşine. Obligându-l pe André să se căsătorească cu ea, îl privase de libertate era o greşeală gravă. Se unise cu un om care o dispreţuia.

Îi reveni în minte întreaga scenă din seara trecută. El, care era întotdeauna stăpân pe emoţiile lui, se transformase într-un bărbat răs-

colit de pasiune. Totuşi, în ultimul moment, îşi regăsise stăpânirea de sine şi-şi amintise cine era. Ce s-ar fi întâmplat dacă el n-ar fi putut să se domine, sau dacă ea n-ar fi luptat cu disperare ? Cu toate acestea, pentru o clipă, a fost pe punctul de a-i răspunde cu aceeaşi pasiune...

Încercă să nu se mai gândească şi începu să citească o carte. Dar intriga părea neverosimilă, comparată cu propria lor viaţă şi renunţă la lectură. Din nou, se lăsă pradă emoţiilor.

Îl iubea pe André, acest lucru îi deveni foarte limpede. Cu o tresărire de spaimă, cântări consecinţele acestui fapt. Era nebună ! Îl ura pe André şi se căsătorise cu el pentru a se răzbuna. Dar, în cursul celor câteva săptămâni în care trăise alături de el, ura se transformase în dragoste. Descumpănită, încercă să înţeleagă Destinul îşi bătuse joc de ea. Vânătorul căzuse în propria-i capcană ! Ascunzându-şi chipul, Melisande izbucni în hohote de plâns.

Fu trezită de Anne-Marie care deschidea fereastra. Soarele inundă camera şi tânăra se sculă ca să bea o ceşcuţă de cafea.

— Doamna Spacy mai este în apartamentu' ei ? întrebă ea.

— Domnul baron şi doamna fac o plimbare călare.

Melisande simţea o nevoie cotropitoare de a-l zări pe André. Dar de ce ? Era deosebit de atrăgător, dar nu era un motiv suficient. Nu-l

cunoștea destul pentru a putea aprecia și capacitatea lui intelectuală. Bineînțeles, nu semăna cu acel aristocrat trândav pe care-l descriau revistele de scandal...

Își așează ceșcuța pe tavă, tremurând. Era pe cale să caute motivele pentru care se îndrăgostise de el. Ar trebui totuși să încerce din toate puterile să lupte contra acestui sentiment! Cum putea să-l iubească pe bărbatul care-i aruncase tatăl în închisoare? Ura familia Lubeck și tot ceea ce reprezenta aceasta! Nu-și schimbase ideile, dar sentimentele ei nu mai erau aceleași.

Melisande nu mai condamna orbește atitudinea lui André față de tatăl ei. Deși își susținuse nevinovăția, Dominic Godfrey admisese că dovezile acuzatoare erau copleșitoare. Numai dacă ar fi putut să trăiască să se vadă reabilitat! Încă o dată, plânse amintindu-și acest lucru. Niciodată nu se va putea gândi fără să plângă... Dragostea ei pentru André nu va schimba această realitate. Pur și simplu, va înțelege punctul de vedere al familiei Lubeck. Descoperind nevinovăția tatălui ei, făcuseră totul pentru a-și răscumpăra vina. Orbită de ură, nu văzuse în gesturile lor decât manifestarea părerilor de rău, când ei de fapt consideraseră aceasta ca pe o chestiune de onoare. Altul decât André ar fi refuzat să se căsătorească cu ea. Dar, prin educația lui, acceptase întreaga răspundere.

şi-şi sacrificase, cu bună ştiinţă, viaţa, pentru o tânără răzbunătoare.

Melisande se ridică în grabă, constatând ce greşeală enormă făcuse. Trebuia să-şi mărturisească greşeala, sau el va lua aceasta drept un capriciu care să-l jignească şi mai mult? Va fi cu siguranţă fericit să scape de o astfel de căsătorie pe care nu o dorise. Ea luase această hotărâre pentru că-l iubea ; dar el nu va ghici motivele schimbării atitudinii ei...

– Retuşiera domnului Delrino ar dori s-o vadă pe doamna baroană, anunţă Anne-Marie, întrerupându-i firul gândurilor. A terminat ce avea de transformat şi ar vrea să încercaţi toaletele.

Melisande nu se simţea în stare să facă pe manechinul, dar se supuse. Era ora douăsprezece când scăpă în sfârşit.

Îmbrăcată numai cu un costum de baie şi un halat, se îndreptă spre piscină. Spre marea ei surpriză, André era acolo singur. Imposibil să-l ocolească. O zărise şi se ridică s-o întâmpine.

– Bună ziua, Melisande.

Rece şi distant, nu mai păstra nimic din bărbatul pasionat din noaptea trecută.

– Bună ziua, André.

Conştientă că o urmăreşte cu privirea, nu-şi scoase halatul.

– Unde este Nina ? se informă ea.

– La ea acasă. Avea întâlnire cu constructorul.

— Şi nu te-ai dus cu ea ? Mă uimeşti. La urma-urmei, casa ei va fi şi a ta...

Se scurse un lung moment de tăcere. Apoi, André întrebă pe un ton tăios :

— Ce vrei să spui ?

Melisande ridică din umeri fără să răspundă.

— Te-ai pripit cu concluziile. Nu te mai lăsa antrenată de imaginaţia ta bogată şi...

— Nu trebuie să ai multă imaginaţie, i-o tăie scurt. Eşti renumit pentru nenumăratele tale legături.

— Când nu aveam nici o obligaţie. De la căsătoria noastră, învinuirile nu-şi mai au rostul.

— Soţul fidel ! îl luă peste picior. De patru săptămâni, chiar nu te-ai uitat la nici o femeie ! Trebuie să fie un record al tău.

— În dimineaţa asta eşti foarte agresivă, spuse el cu blândeţe. Ai petrecut o noapte proastă ? Poate ai fi dormit mai bine dacă aş fi rămas cu tine ?

El avea dreptate. Melisande fu cât pe ce să i se arunce în braţe şi să-i mărturisească totul. Dar îşi impuse să-l privească drept în ochi.

— Aş dori să discutăm despre acest lucru.

— Asta n-o să se mai întâmple, ţi-am mai spus. Nu te nelinişti.

— E vorba despre altceva. Căsătoria noastră este o greşeală, sunt convinsă. N-ar fi trebuit să te oblig la ea. Era... era greşit.

— Într-adevăr, remarcă el pe un ton neutru.

— Da, continuă cu hotărâre Melisande. Tre-

buie să punem capăt imediat acestei situații.

– Nu este chiar așa de simplu. Ți-ai schimbat părerea, poate, dar situația rămâne aceeași. Chipul lui era încordat de mânie. Cu o voce mai puternică, el continuă Mi-ai răscolit viața cu ceea ce ai cerut, în timp ce eu te rugam să renunți la această căsătorie. Și acum, pentru că tu vrei, ar trebui să-ți cedez iar. Nu, este imposibil. Ești soția mea și vei rămâne, atâta timp cât voi dori !

– Nu mai ții la libertatea ta ?

– Nu. Mi-am schimbat părerea.

– De ce ?

– Această căsătorie are pentru mine anumite avantaje. Melisande, tu ești scuza mea. Așa nu mai trebuie să lupt contra femeilor în căutare de soț. Ești pavăza ideală pentru un Casanova !

Privirea lui era victorioasă și ea își întoarse capul. Niciodată nu fusese atât de fericită, dar el nu trebuia să știe. Aproape că-i era greu să creadă că refuza s-o lase să plece. Nu contau motivele lui ! Nu va trebui să-l părăsească, era cel mai important lucru. El i se adresă din nou și ea făcu un efort ca să-l asculte.

– Într-o zi, poate că-mi voi schimba părerea, dar, pentru moment, doresc ca lucrurile să rămână în situația actuală. Îmi vei fi soție, îmi convine. Ești cultivată, bine educată, nu ceri nimic...

Tânăra își ridică bărbia cu un aer de sfidare.

— Aș putea să cer.

— Păzește-te. Aș putea să fac și eu același lucru.

Ea ar fi dorit-o din tot sufletul ! Își plecă privirea, de teamă ca el să nu descopere adevărul. Ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi cedat noaptea trecută ? se întrebă ea încă o dată.

— Vei continua să respecți înțelegerea noastră ? o întrebă cu un glas blând.

Ea îl privi

— Dacă asta este dorința ta... Vrei să rămân din cauza Ninei ? Ți-e frică să fii liber ?

— Eram, atunci când s-a căsătorit cu Claude, răspunse el cu răceală în glas. Văduvia ei nu are de a face cu hotărârea mea.

— Nu te cred.

El căscă și se întinse. Ai fi zis că-i o felină. Tânăra îl privea, depășită de dragostea pentru el dar și de ușurința cu care se născuse acest sentiment.

— N-o să-mi petrec viața într-o cușcă, spuse ea cu hotărâre. Într-o zi, voi scăpa !

— Îți voi da drumul când vei avea un motiv valabil pentru a pleca. Avu o privire drăcească și continuă Dacă te-ai îndrăgosti, mi-aș schimba, poate, hotărârea.

— Și dacă-ți spun că sunt îndrăgostită chiar acum ?

— Atunci ești o mincinoasă ! Nu-l iubești pe vărul meu. Și pe deasupra, Guy nu crede în căsătorie.

– A putut să-şi schimbe părerea, replică Melisande.

André îşi încruntă sprâncenele : era mai puţin sigur pe el. Căutându-i privirea, îi spuse pe un ton foarte serios :

– Am făcut o înţelegere, Melisande. Un târg. M-am căsătorit cu tine şi te-ai angajat să te comporţi ca o soţie.

– Nu-mi voi călca promisiunea.

– Foarte bine.

Se destinse şi se lungi pe o saltea. Câteva minute mai târziu, el adormi şi ea profită şi-l privi. Simţea nevoia dureroasă de a-l atinge, de a-l săruta. Dorea să împartă aceste dorinţe cu el. Cum ar râde de ea ! Oftând, se lungi lângă el. Erau extrem de aproape unul de altul şi totuşi o prăpastie îi despărţea. Nu putea face nimic.

Nina se întoarse la prânz. În prezenţa tinerei femei, Melisande îi aruncă soţului ei priviri voit provocatoare, conştientă de nemulţumirea Ninei. Îşi beau cafeaua când André fu chemat la telefon. Nedorind să rămână singură cu Nina, Melisande se întinse pe marginea piscinei, dar Nina veni lângă ea.

– Sunt fericită că pot să stau de vorbă cu tine, spuse ea. Mi-ar plăcea să-ţi fiu prietenă, aşa cum sunt cu André... Îl cunoşti de mult ?

– De ce nu-l întrebi pe el ? replică pe un ton calm Melisande.

– Câte mistere !

– Acum mulți ani, tatăl meu era negustor și se ocupa în Anglia de vinurile familiei Lubeck.

– Vrei să spui... Cel care a fost închis ?

– Din greșeală, răspunse tânăra. Mai târziu a fost reabilitat.

Dorind să schimbe subiectul, Melisande o întrebă

– Unde l-ai întâlnit pe soțul tău ?

– La Paris. Ne cunoaștem de mult timp.

– Dar te-ai căsătorit cu el numai acum câțiva ani.

– Da, șopti Nina. Bărbatul pe care-l iubeam nu credea în căsătorie. El... avusese o experiență nefericită și nu dorea să mai încerce. Am așteptat... În final, am hotărât să mă căsătoresc cu Claude. Nu am fost fericiți. La moartea lui, am crezut că pot să-mi refac viața... Nu pot să accept că...

Se întrerupse și privi în depărtare. După câteva clipe, reluă

– Îl iubesc pe André. Bineînțeles că ai ghicit.

– Nici n-ai încercat să ascunzi !

– Nu aveam nici un motiv. Cred în cinste... Nu trebuie să-ți ascunzi intențiile.

– Care sunt ale tale ?

Ochii Ninei străluciră

– Să fiu sinceră, nu-i așa ? Îl iubesc pe André și voi lupta ca să-l cuceresc. Nu cunosc

motivul pentru care s-a căsătorit cu tine, cum l-ai obligat, dar sunt sigură de un lucru nu te iubește.

– Îți iei dorințele drept realitate, replică Melisande.

Această remarcă își atinse ținta : de mânie, obrajii Ninei se îmbujorară. Începea să aibă îndoieli. Deci ea nu era sigură de sentimentele lui André. Ca s-o descumpănească și mai mult, Melisande declară :

– Nu ești singura femeie îndrăgostită de soțul meu. A avut numeroase aventuri, de acum s-au sfârșit.

– Ești sigură ?

– Sunt soția lui André, răspunse ea. Și înțeleg să și rămân.

– Ai încrederea tinereții, spuse Nina surâzând.

Se ridică și se depărtă. Melisande o urmă, zdruncinată de atâta animozitate. Nina era la fel de directă și cu André sau se arăta sinceră numai cu soția lui, pe care o considera un copil ? Dacă ar putea să răspundă la provocare și să învingă în mod deschis ! Dar ea trebuia să se bată pentru André în mod discret ; să lege viața lui de a ei fără ca el să-și dea seama ; să fie atașat de ea și într-o zi, poate, va descoperi că are nevoie de ea... Puțin probabil, dar nu avea dreptul să abandoneze. Dacă nu încerca, viitorul nu mai merita să fie trăit.

CAPITOLUL XI

Melisande, frântă după o noapte de nesomn, adormi lângă piscină. Se trezi când un servitor îi aduse ceai cu gheață și prăjituri. Le mâncă cu multă plăcere și își lingea degetele pline de cremă când cineva se opri în fața ei. Era André Contrar obiceiului, zâmbea.

– Melisande, nu ai șervețel ?

– Prefer să fac așa, e mai amuzant !

– Ce copil ești ! Uit mereu.

– Nu sunt un copil ! se mânie ea.

– Când vei avea vârsta mea, vei înțelege cât ești de tânără la douăzeci și unu de ani.

Cei treisprezece ani care-i despărțeau păreau o barieră de netrecut.

– Când vor sosi culegătorii ? întrebă ea pentru a atinge un subiect care-l interesa.

– Peste trei săptămâni, zise André, amuzat. După cum se vede, nu ți-ai început lecturile

– Ba da, mărturisi ea. Numai că încercam să găsesc un subiect de conversație.

– Este atât de greu să-mi vorbești ?

– Nu sunt obișnuită...

– Şi totuşi va trebui. Musafirii sosesc în mai puţin de zece zile : nu trebuie să ne purtăm ca doi străini.

– Nu putem să ne comportăm ca şi cum am fi într-adevăr soţ şi soţie, spuse ea, regretând cele zise chiar când le pronunţa.

– Prietenii mei nu se aşteaptă să vadă sentimentele mele în maniera de comportare, răspunse el pe un ton grav.

Fără să se gândească, ea întrebă :

– Nina cunoaşte motivul care a stat la baza căsătoriei noastre ?

– Nu.

Ochii lui albaştri erau reci ca gheaţa.

– Nu am avut această impresie. Mi-a spus direct că nu mă iubeşti.

– Ai înţeles greşit, răspunse el cu rapiditate.

Domnul Daudet se apropia şi André tăcu.

– Îmi pare rău că vă deranjez, domnule baron, dar va trebui să alegeţi serviciile de masă care vor fi folosite...

– Lăsaţi catalogul în bibliotecă. O să mă ocup mai târziu.

– Câte servicii avem ? se interesă Melisande.

– O sută optsprezece, răspunse imediat domnul Daudet. Şi o sută douăzeci şi patru feţe de masă.

– Glumiţi !

Secretarul păru necăjit şi tânăra întinse mâna pentru a lua catalogul. Înmărmurită, întoarse câteva pagini lista pieselor care compuneau

fiecare serviciu era însoțită de o fotografie în culori. Anumite servicii aveau o valoare ieșită din comun.

— Cum ați făcut să strângeți o astfel de colecție ? își întrebă Melisande soțul. De exemplu, acest serviciu, nu mă gândeam că pot să-l văd decât la un muzeu...

Ea arătă o poză care reprezenta o farfurie de porțelan, albastră cu dungi aurii, somptuos decorată cu fructe.

— Nici n-ai să poți să-l vezi într-un muzeu, răspunse André pe un ton amuzat. Eu am singurul exemplar din lume.

— Nu ți-e frică să-l folosești ? Dacă se sparge o farfurie ?

— Aș pune să-i taie capul nefericitului servitor !

Îl privi indignată. O umbră de umor licărea în privirea lui André.

— Mi-ar plăcea să aleg eu serviciile, anunță ea.

Îi remarcă surprinderea și se felicită pentru hotărâre.

— Știi că pot face acest lucru.

— Nu mă îndoiesc. Dar eu mă ocup de ele în fiecare an și...

— Acum, ai o soție. O consider ca pe o obligație a mea... Vă însoțesc, domnule Daudet. Și vom alege și fețele de masă.

Se îndreptară spre castel :

– De acum, domnule Daudet, veți discuta cu mine toate problemele privitoare la invitați.

– Bineînțeles. Cu multă plăcere... Nu credeam... Cu ani în urmă, rezolvam totul cu doamna baroană... Vreau să spun, mama domnului, și nu...

– Înțeleg, interveni Melisande. Prima nevastă a soțului meu nu se ocupa de aceste probleme ?

– Deloc, spuse el privind drept înainte. De aceea le rezolva domnul baron.

– De acum încolo, mă voi ocupa de toate, repetă ea, intimidată, în ciuda siguranței pe care o afișa.

Își petrecură după-amiaza alegând serviciile și fețele de masă, dar și paharele și tacâmurile.

În timpul cinei, André se ocupă în mod special de Nina. Cei doi nu făcură nici un efort ca s-o atragă în conversație și pe Melisande. După masă, Nina puse un disc și André dansă cu ea. Nedumerită, Melisande ar fi vrut să fugă și să-i lase singuri, dar nu ar fi făcut decât să servească planurilor Ninei. Se cufundă deci în lectura unei reviste ilustrate, prefăcându-se că nu bagă în seamă scena. După câteva clipe, un servitor se apropie cu telefonul

– O convorbire pentru dumneavoastră, doamnă baroană.

Recunoscu cu plăcere vocea lui Guy.

– Sper că nu deranjez. Aud muzică...

– Da. André dansează cu Nina.

– Să nu-mi spui că este acolo !

– De ieri. Vino la noi.
– Vărul meu n-o să fie, poate de acord...
– Eu te invit.
– În acest caz, sosesc.

Peste mai puțin de o jumătate de oră, sosea. André alese alt disc și-și întâmpină vărul cu o amabilitate aparentă. Numai cineva care-l cunoștea foarte bine, sau care-l iubea – ca Melisande – ar fi putut să-i ghicească mânia în ușoara crispare a pumnilor strânși.

– Este o vizită neașteptată, Guy.
– Am fost invitat de frumoasa ta soție.

André ridică din umeri

– Nu-i nevoie să ți-o prezint pe Nina...
– Văduva veselă, zise Guy zâmbind.

Nina îi aruncă o privire încărcată de ură. Guy se așeză lângă Melisande. N-o mai văzuse de la vizita lui Delrino și se uită la ea cu admirație

– Minunată, șopti el. Crisalida s-a transformat în fluture.
– Căruia i s-au tăiat aripile, răspunse ea pe același ton.
– Nu-ți face griji în privința Ninei poți să-i stingi pasiunea cu o singură suflare. Ea nu înseamnă nimic pentru André. Poate că au avut o legătură, dar fără importanță pentru el. Apoi te-a întâlnit pe tine și dragostea a înfăptuit o minune... Numai că eu nu cred în minuni... Și nici nu cred că André s-a căsătorit cu tine din dragoste.

Ea nu știa ce atitudine să adopte în fața acestor adevăruri spuse fără ocol. Trebuia să nege sau să mărturisească ? Vocea lui Guy se auzi din nou :

– Nu lua în seamă ceea ce spun... Era gratuit. În ceea ce-l privește pe André, am un al șaselea simț.

– Ca intuiția feminină ? întrebă ea zâmbind.

– Dacă vrei... Ai un zâmbet misterios, cred că ești rudă cu Mona Lisa...

Melisande izbucni în râs. André o auzi, se apropie de ei și-și invită soția la dans. De îndată ce se depărtară, ea întrebă :

– Dansezi cu mine ca s-o faci geloasă pe Nina ?

– Nu am nevoie să te invit pentru asta. E suficient să mă uit la mâna mea stângă.

Melisande îi urmă gestul și zări strălucirea aurie a verighetei. Totuși, care era puterea acesteia asupra lui, doar teoretică ? Copleșită de tristețea soartei ei, tânăra se clătină. André strânse mai tare în brațe și o întrebă :

– Ce s-a întâmplat ?

– Nimic, răspunse ea cu un glas obosit.

– De ce ești atât de morocănoasă ? Ai toată viața în fața ta.

Chipurile lor erau foarte aproape unul de celălalt. Ochii lui André erau mai albaștri ca niciodată : ai fi zis că sunt de catifea.

– Şi tu, zise ea. Ai sănătatea, prestigiul, bogăţia... Îţi iubeşti munca. Mulţi oameni te-ar invidia, André.

– Cauţi să mă faci să fiu încântat de o căsătorie pe care n-o doream ?

Cuvintele lui erau pline de amărăciune. Uimită, îi răspunse în grabă

– Îmi pare rău pentru ceea ce am făcut, ţi-am mai spus-o. Ţi-am oferit libertatea, dar m-ai refuzat...

– O să devin liber când o să-mi convină, nu înainte. Până atunci, vei rămâne soţia mea.

– Baroana Lubeck, îl corectă ea. Nu soţia ta.

– Majoritatea femeilor s-ar mulţumi cu asta.

– Ei bine, nu eu ! replică ea într-un elan plin de pasiune.

Se întrerupse, încremenită de această mărturisire. Dar André interpretase în mod diferit aceste cuvinte, răspunsul fu cel care o lămuri

– Nu, nu eşti satisfăcută. Vrei să ai totul numele, prestigiul şi adoraţia bărbatului.

Se găseau lângă uşile ce dădeau spre terasă. André o duse spre terasă.

– Ce-ţi mai trebuie ? continuă el. Trebuie să mă îndrăgostesc de tine ? Este partea a doua a planului tău ? Să mă obligi la căsătorie nu era suficient : acum, ar trebui să-ţi devin şi sclav !

– De ce aş dori ?

– Ca să te ajut să-ţi uiţi trecutul.

– L-am uitat deja. Îți jur, André. Nu mai sunt necăjită.

– Într-adevăr ? spuse el pe un ton batjocoritor. De unde această splendidă revenire ? O revelație a dragostei adevărate sau rezultatul vreunui extaz mistic ?... Se aplecă spre ea. Glasul lui deveni mai profund... N-ar fi greu să te iubesc, Melisande. Ești cea mai frumoasă femeie pe care am întâlnit-o ai niște ochi superbi și părul unei zeițe... Da, aș putea să te iubesc.

Era sincer. Mâinile îi tremurau pe umerii tinerei. Înfiorată, ea se stăpâni : ce însemna dorința fără dragoste ? Să-i cedeze ar fi fost o greșeală imensă.

– Îți mulțumesc pentru ofertă, spuse ea cu o voce surdă. Nu am nevoie de tine.

– Ești deja amanta lui Guy ?

Fără să se gândească, Melisande îl pălmui. Râse disprețuitor, și ochii tinerei se umplură de lacrimi. O strânse atât de tare de încheietura mâinii încât gemu.

– Să nu mai faci așa ceva, căci te voi trata la fel !

– Nu ai dreptul să mă acuzi că am o legătură cu Guy !

– Este, de fapt, ceea ce caută, zise André pe un ton tăios. N-a știut niciodată să-și ascundă intențiile.

– Bărbații sunt așa deseori, când doresc o femeie. Ești ca și ceilalți !

André păru încurcat. Îi răspunse calm

– Mi-am pierdut pentru o clipă autocontrolul şi regret. Trebuie să învăţăm să ne stăpânim când suntem împreună.

Fără să spună vreun cuvânt, ea se îndepărtă Reveni în bibliotecă. André o urmă şi se îndreptă spre Nina. Guy se apropie de Melisande :

– Ce ţi-a spus ? Eşti foarte palidă...

– Am avut o zi obositoare.

– Nu-l numai asta... De ce nu ai încredere în mine ? Pariez că aţi făcut o căsătorie de conveniență care nu-ţi mai convine.

Această perspicacitate îl trezi neîncrederea

– Nimic nu s-a schimbat între André şi mine.

– A fost sosirea Ninei. Ea este duşmanul vostru cel mai mare... Dacă ai nevoie de mine, nu ezita.

– Nu te văd în rol de tată protector.

– Nu mă gândeam la acest lucru.

– Îţi doreşti întotdeauna ceea ce aparţine vărului tău ?

Guy păli

– N-am încercat niciodată s-o seduc pe Françoise. Era disponibilă. Pentru oricine, nu numai pentru mine. Nu sunt un model de virtute, Melly. Sunt un tânăr care a avut de toate Până acum.

– Nu mă socoti un loz câştigător, Guy, îl avertiză Melisande.

– Nu, răspunse el cu seriozitate. Ești frumoasă și atrăgătoare și mi-e frică de faptul că sunt pe cale de a mă îndrăgosti de tine... Sărutându-i mâna, adăugă... Noapte bună, Melly. Cheamă-mă când vrei.

– N-o să mă folosesc de tine, Guy. Ar fi nedrept.

– Viața este adesea nedreaptă, zise el dându-i drumul mâinii. Dacă vrei ajutorul meu, telefonează-mi.

CAPITOLUL XII

Melisande nu putea uita vorbele lui Guy. Se simţea mai bine, dar se întrista la gândul că cineva putea avea pentru ea acelaşi sentiment ca al ei pentru André.

În săptămâna aceea, o văzu puţin pe Nina : îşi petrecea ziua în propriul castel. André era obosit de munca pe podgorie.

Melisandei îi plăcea să se plimbe printre butucii de vie. Se gândea la ciclul vieţii, la moartea inevitabilă, la natura veşnic reînnoită. Ea însăşi era un grăunte de nisip în univers : cine se va sinchisi de problemele ei peste un veac sau două ? Totuşi, numai gândul la André făcea să-i tresară inima. Disperarea punea stăpânire pe ea, o împiedica să-şi găsească odihna.

Culegătorii sosiră la sfârşitul săptămânii. În curând, clădirile care le erau rezervate răsunară de râsetele şi cântecele lor.

— Mi-ar plăcea să vii cu mine mâine dimineaţă. Voi merge să stau de vorbă cu unii dintre ei.

– Plimbarea stăpânului ?

– Dacă vrei...

Vorbea pe un ton indiferent, ca și cum cuvintele ei nu-l atingeau. Părăsind-o, se întoarse spre Nina. Melisande se plictisea nu era nimic amuzant în a o face pe marea doamnă. De câteva zile, începuse să traducă o culegere de poezii scrise de un strămoș al lui André. Frumusețea textelor îi punea stăpânire pe imaginație ele vorbeau de dragoste, de suferințele autorului.

Cu cartea în mână, lua notițe, prea prinsă de ceea ce făcea ca să fie atentă la ce se întâmpla în jurul ei.

– Să nu-mi spui că ai vocație de scriitor, răsună deodată vocea gravă a Ninei. De zile întregi te văd mâzgălind. Ții un jurnal ?

– Traduc niște poezii.

Melisande prefera să ignore veninul din întrebările celeilalte femei.

– Ce talent ! Și ce-o să faci cu ele ? O să le publici ?

– Excelentă idee. Ai vrea să fii unul dintre sponsori ?

– Cu numele lui André alături, nu ai nevoie de mine.

– Cu André ca soț, nu am nevoie de nimeni, ripostă Melisande cu o voce suavă. Ai vrea să creezi o editură, dragul meu ? adăugă ea cu o privire fermecătoare.

– Sunt acționar la o editură.

– Adevărat ! întrerupse Nina. Uitasem că eşti şi tu autor. A scris o carte excelentă despre vinuri, adăugă ea pentru Melisande... Cum, André, nu i-ai dat un exemplar soţiei tale ?

– Trebuie să fie unul pe aici pe undeva.

Vorbi pe un ton neglijent şi păru puţin descumpănit văzând-o pe Nina că se ridică şi caută în rafturile bibliotecii.

Erau toţi trei în mica bibliotecă de lângă salon. Aici se găseau cărţile strânse de ultimii baroni Lubeck. „Şi asta este treaba mea" gândi Melisande. Ideea că făcea parte din această dinastie îi făcea o plăcere neobişnuită, ca şi cum acest castel măreţ făcea parte deja din viaţa ei. Ar fi minunat să împarţi această frumuseţe cu alţii, să-i laşi s-o aprecieze aşa cum o făcea şi ea...

– Nu te-ai gândit niciodată să deschizi domeniul vizitatorilor ? îl întrebă pe André.

– Nu ţin să-mi văd casa invadată de o mulţime de lume.

– Am putea să ne rezervăm câteva camere, insistă Melisande, fără să se descurajeze. Ar fi interesant.

– Această naivitate te onorează, spuse el cu un ton puţin convins. Dar nu pot să-mi închipui o situaţie mai rea decât să văd sute de ochi inchizitori inspectându-mi bunurile.

– Melisande are o concepţie deosebită despre proprietatea privată, interveni Nina. Dacă

tinerii ar fi la putere, am trăi cu toții în comun, cu un singur cont în bancă pentru toată lumea.

Uimită, Melisande îl auzi pe André luându-i apărarea :

– Ești nedreaptă, Nina, Melisande apreciază frumusețea. Cum este un suflet mare, vrea s-o împartă cu toți... Privindu-și soția, continuă... Dacă dorești, nu e nici un motiv pentru nu a arăta publicului o parte a castelului.

Ochii Melisandei străluciră de plăcere :

– Am putea expune serviciile de masă și lenjeria.

– Bineînțeles. În sala de bal, de exemplu. Nu a fost întrebuințată de la...

Se întrerupse. O umbră îi întunecă pentru o clipă privirea. Sala de bal trebuia să fie închisă de la prima lui căsătorie.

– Cel puțin, ești de acord în principiu, spuse ea cu vioiciune. Vom vorbi și mai târziu...

André o privi cu surprindere, ca și cum simțea că ea se străduia să-i ușureze lucrurile. Fără să răspundă, aprobă din cap și abordă un alt subiect de conversație cu Nina.

A doua zi, îl însoți pe André în vizită la culegători. Bărbații erau dezbrăcați până la brâu, cu trupul bronzat ; îmbrăcate cu rochii foarte simple, femeile purtau pălării de pai. Toți erau ocupați cu culesul ciorchinilor de struguri pe care-i puneau în coșuri.

– Ce fericiți sunt, șopti tânăra, întorcându-se spre castel.

– Şi chiar sunt, zise André. Lucrează în soare, sunt bine hrăniţi şi se cunosc cu toţii. Ce să-şi mai dorească ?

– Presupun că nimic.

Melisande aruncă o privire în urmă un tânăr obraznic îi trimise un sărut. Se întoarse cu repeziciune şi întrebă :

– Nu sunt niciodată certuri ?

– Crime pasionale ? spuse el zâmbind. După câte ştiu eu, nu. Câteva bătăi, unul sau doi copii neprogramaţi, dar nu-i o catastrofă.

– Asta depinde dacă sunt doriţi sau nu.

Vocea îi tremura : ar fi dat orice să aibă un copil cu André.

– În curând vei dori să construieşti un orfelinat...

Era atâta gingăşie în vorbele lui, încât ei îi dădură lacrimile. Din fericire, un claxon îi atrase atenţia lui André.

Se opri. Un zâmbet îi lumină chipul. Se grăbi spre maşina care se apropia. Melisande, încă ezitând, rămase pe loc. André se întoarse şi-i făcu semn să vină lângă el. Luând-o pe după umeri, îi şopti

– Zâmbeşte. Eşti soţia mea şi mă iubeşti.

– Cu văduva veselă sub acelaşi acoperiş, zise ea reluând cuvintele lui Guy.

Degetele lui se crispară pe umărul tinerei. Nu-şi desfăcu strânsoarea decât pentru a-i privi pe cei doi bărbaţi şi cele două femei care coborau din maşină. Mai în vârstă decât André, erau

îmbrăcați cu aceeași eleganță dezinvoltă și costisitoare. Se îndreptară împreună spre castel.

Sub soarele amiezii, cele patru turnuri scânteiau și dădeau casei un aer de basm. Peluzele erau atât de verzi încât ai fi zis că reprezintă un tablou. Cum soseau, la intrare, o altă mașină se opri și doi servitori se repeziră să se ocupe de bagaje.

– Toată lumea sosește în același timp, șopti André.

– N-o să-mi amintesc niciodată numele lor, spuse cu nervozitate tânăra.

– Vei trezi cu siguranță invidia femeilor, o avertiză soțul ei.

– Din cauza ta ?

– Nu, din a ta.

Cu ochii mijiți, o privea încât o făcu să tremure.

– Vor fi geloase pe tinerețea și frumusețea ta. Mai ales pe frumusețea ta.

– Nu prea mi-a păsat de ea.

Fără a înceta s-o privească, îi răspunse :

– Ai o frumusețe ieșită din comun.

O găsea mai frumoasă decât pe Françoise ? Nu îndrăznea să-i întrebe : ar fi fost cel mai sigur mijloc să-i înfurie.

– Se pare că-i acorzi frumuseții o mare importanță, murmură ea. Ca majoritatea bărbaților...

– Nu, eu nu sunt așa. Când eram tânăr, am fost înșelat de aparențe. De atunci, am învățat să văd în profunzime.

Încă o dată, făcea aluzie la trecut. Dacă ar fi fost singuri, Melisande ar fi continuat această discuție. Ceva din glasul lui André îl spunea că ar fi putut să-i vorbească mai liber, numai acum. Dar alte mașini soseau, musafirii puneau stăpânire pe intrarea în castel, bagajele se îngrămădeau în ineăpere.

Pe terasă fusese pregătit un bufet rece. După gustare, fiecare se retrase în apartamentul lui. Cameristele castelului trebuie că desfăceau deja bagajele și călcau sute de toalete elegante.

– Încercarea asta nu ți s-a părut prea grea, sper ? o întrebă André pe Melisande.

Revenise pe terasă și o privea pe tânăra așezată într-un leagăn. Pânza portocalie a acestuia îi sublinia culoarea ciocolatie a bronzului. Niciodată nu fusese atât de frumoasă îmbrăcată într-o rochie de mătase galben deschis, era întruchiparea prospețimii.

– N-aș vrea să trăiesc în fiecare zi o astfel de experiență, mărturisi ea. Mă simțeam ca la tribunal.

– Într-adevăr, dar ai fost achitată.

Aceste cuvinte i-l amintiră pe tatăl el și o umbră îl trecu peste chip. André observă și spuse

– Te gândești la el, nu-i așa ?

– Bineînțeles. Dar fără amărăciune. Ți-am spus deja.

– Nu știu dacă trebule să te cred...

Făcu o mișcare ca pentru a se așeza lângă ea, dar se răzgândi și rămase în picioare.

– N-am uitat niciodată prima noastră întâlnire, la pensiune. Erai furioasă, hotărâtă să te răzbuni... În mai puțin de două luni, îmi spui contrariul.

– Și totuși, este adevărat, zise ea. Am înțeles că refuzând să ierți, îl renegi pe Dumnezeu și dragostea.

André ridică din sprâncene. Avea un aer mirat și nu batjocoritor.

– Iubești pe cineva, nu-i așa, Melisande ? Fiecare din gesturile tale, fiecare cuvânt sunt o mărturie.

– Da, răspunse ea, cu o voce tremurătoare.

Era pe punctul de a-i mărturisi totul, când zgomotul tocurilor înalte pe dalele de marmură anunțară apariția Ninei.

– Trebuia să facem o plimbare călare, André Ți-ai uitat promisiunea ? întrebă ea cu un aer bosumflat.

– Mi-e frică să recunosc, dar așa-i, îi răspunse el cu un aer stânjenit. Mă duc să mă schimb. Voi fi gata în cinci minute.

Se îndepărtă și Nina se așeză lângă tânără. Ai fi zis că este o spaniolă, în bluza de mătase albă și pantalonii de călărie crem.

– Nu găsești că este ciudat să fii înconjurată de prietenii lui André ? se interesă ea.

Era o provocare ! Melisande hotărî să fie atentă.

– Sunt și ai mei, acum. Îi găsesc încântători.

– În aparență. Oamenii bogați pot fi cruzi când nu se mai distrează. Pentru moment, îi amuzi. Ai atracția noului, ești oarecum ultima noutate a lui André. Când efectul surprizei va trece, își vor scoate ghearele.

Cu bună știință, Melisande izbucni în râs.

– Ce pesimistă ești !

– Vei vedea. Surorile Dumas sunt nebune după el, de ani de zile. Cu puțin timp în urmă, Eleonore a avut o legătură cu el era gata să-și părăsească soțul.

– Pari bine informată.

– Îmi place să știu ce fac rivalele mele De aceea mă interesezi atât.

– Totuși, eu nu sunt una din rivalele tale, răspunse Melisande cu o nepăsare afectată. Nu am nici un motiv ca să mă bat să câștig un bărbat care este al meu deja.

Nina respiră adânc. Fu singura ei manifestare de mânie, căci vocea îi rămânea languroasă :

– Ești foarte sigură pe tine, Melisande. Dacă nu l-aș cunoaște prea bine pe André, aș putea aproape să te cred.

André apăru chiar atunci. Nina se ridică și-l urmă. Melisande nu se mișcă. Bucuria i se risi-

pise ; chiar și succesul față de prietenii lui André își pierduse însemnătatea. Încercă să uite cuvintele Ninei, dar în zadar.

André îi spusese oare adevăratul motiv al căsătoriei lor ? De unde venea această extraordinară siguranță a Ninei ? Se va căsători cu ea în momentul în care va fi liber, sau ea va continua să-i fie amantă, ca și mai înainte ? Necazul o făcea să nu poată respira. „Sunt nebună că-l iubesc" își spuse ea. Totuși, nimic n-ar putea să-l schimbe acest sentiment pentru el...

CAPITOLUL XIII

In seara aceea, cina fu servită în sufrageria cea mare. Bărbaţii erau în smoking ; femeile purtau minunate rochii de mătase sau de muselină, bijuteriile scânteiau şi diferitele parfumuri rivalizau cu cele ale florilor.

Cu câteva minute înainte de a merge la masă, apăru şi Guy. Melisande nu putu să-şi ascundă surpriza, dar şi plăcerea.

– Nu-l subestima pe vărul meu, îi şopti el. Nu mă prea iubeşte, dar are simţul datoriei Orice ar fi, asta face parte din comedie !

– Ce comedie ?

– Să pretindă că Françoise nu venea la Paris ca să se întâlnească cu mine, când a murit.

Melisande se întunecă. Cât de mult trebuie s-o fi iubit pe Françoise pentru a continua să dea impresia că această căsătorie fusese fericită ! Iată de ce se înfuria de fiecare dată când îi vorbea despre ea. André îi mărturisise ade vărul, dar sarcasmul ei îl rănea.

– Ai aerul unui înger trist, şopti Guy. Această rochie îţi vine minunat.

Acest compliment o reconfortă. Se ştia frumoasă, dar André de-abia o privea. O găsea frumoasă, i-o spusese deseori, dar atât. Rarele dăţi când o ţinuse în braţe şi o sărutase nu însemnau nimic pentru el, în afara unei dorinţe trecătoare. Prefera femeile brune şi cu temperament : Françoise, şi acum Nina.

Melisande tresări : André era lângă ea.

— Vom merge la masă. O voi însoţi pe Rosalia şi tu pe contele Felix.

O clipă, intră în panică. În timpul săptămânilor următoare va trebui să se supună unor reguli stricte. Ce făcea ea în acest castel uriaş, în mijlocul acestor oameni din înalta societate, care reprezentau elita lumii întregi ? În jurul ei, bijuteriile femeilor străluceau. Pentru o cină, fiecare invitat cheltuia cât să hrănească o familie din lumea a treia timp de o săptămână ! Îl privi pe André : dacă i-ar destăinui gândurile ei, ar fi surprins. Ar înţelege-o oare ?

— Ce se întâmplă, Melisande ?

Îşi aşeză mâna pe braţul ei gol şi ea simţi ca o descărcare electrică, ceea ce o aduse la realitate.

— Îmi pare rău, André. Tocmai am descoperit că totul este...

— Plictisitor ? o întrerupse brusc.

— Mai mult decât atât. E atât de uşuratic, de artificial... Cum se pot cheltui atâţia bani ?

— Crezi că viaţa mea este o cheltuială fără rost ?

– Te rog... Nu mă gândeam la tine ca individ. Munceşti atât şi...

– Toţi invitaţii noştri fac aşa. Aici, sunt în vacanţă. Reţine, nu sunt nişte paraziţi. Banii fac să prospere o ţară : cu ei construieşti uzine, cumperi maşini, stimulezi comerţul... Iartă-mă pentru această mică predică. Cu siguranţă că ştii toate astea.

Ea dădu din cap, fericită că-i răspunsese fără să râdă de ea.

– Hai, Melisande. Musafirii ne aşteaptă.

Întorcându-se, îi aruncă o privire rapidă lui Guy :

– Te rog să nu pui stăpânire pe soţia mea pentru tot restul serii. Trebuie să se întreţină cu toată lumea.

– Bineînţeles. Melly ştie unde să mă găsească dacă va avea nevoie de mine.

André şi Melisande se îndreptară spre cuplul de spanioli cu care trebuiau să meargă la masă.

– Era inutil să-i dictezi cum să se comporte lui Guy, André. Dacă eşti mânios, eu sunt singura vinovată.

André nu putu să răspundă : erau lângă Felix şi Rosalia. Melisande îşi impuse să zâmbească şi-l luă de braţ pe conte.

Cina fu un adevărat banchet, servită în porţelanuri de Sèvres. Toate felurile de mâncare erau deosebit de delicate şi vinurile de o calitate excepţională.

Nesimțindu-se în largul ei, Melisande nu putu aprecia masa. O ușoară durere de cap îi strângea tâmplele. Se simțea total străină de acești oameni, de modul lor de viață. Ce făcea ea aici ? De ce-și irosea viața jucând această comedie ?

– Nu vă plictisiți cu noi, sper ? o întrebă contele, așezat lângă ea.

– Deloc, îi răspunse imediat. Pur și simplu nu sunt obișnuită cu toate acestea.

– Înțeleg. Sunteți foarte tânără, dar soția mea și cu mine suntem încântați că André s-a decis să se recăsătorească. Face parte din acei bărbați care au nevoie să iubească.

– Ca dealtfel toată lumea...

– Mai mult sau mai puțin. Dar, pentru André, este primordial.

– De ce ?

– Când un bărbat are totul, este adesea singur. Averea este un fel de barieră care te împiedică să te încrezi în cineva. Iată de ce o soție este atât de importantă. O soție care-l iubește.

Contele o cunoscuse pe Françoise ? Dacă l-ar întreba, n-ar primi un răspuns sincer. Nu-l învinuiești pe morți, mai ales când sunt încă veneraţi de memoria celor apropiați. Melisande privi spre André : contesa se afla în dreapta, iar Nina în stânga lui. Tânăra femeie îl reținea toată atenția. Șuvițele ei brune atingeau părul blond al lui André.

Melisande se întoarse spre conte. Mai târziu, va fi incapabilă să-şi mai amintească vreun cuvânt din conversaţia lor. Cina se termină în sfârşit, toţi reveniră în salon. André trecea de la un grup la altul, urmat de Nina, ca şi cum ea era soţia lui.

– Vrei să faci înconjurul salonului şi să vrăjeşti pe toată lumea ? îi propuse Guy cu dezinvoltură.

– Nu ştiu prea bine cine este fiecare...

– Cunosc pe toată lumea, răspunse el, luând-o de braţ.

Merseră de la un invitat la altul. Cu uşurinţă, Guy reuşea să continue diferitele conversaţii. Nu mai era acelaşi : ar fi putut să treacă foarte bine drept fratele lui André. Numai părul îi deosebea Guy era brunet ca Lucifer, iar André blond precum Apollo...

Melisande se simţea mai încrezătoare, dar furia împotriva lui André creştea. Cum îndrăznea s-o lase singură cu Guy, după ceea ce-i spusese înainte de cină ? Îşi privi ceasul era trecut de miezul nopţii. Reţinându-şi un căscat, îi şopti lui Guy

– Când se vor duce cu toţii în pat ?

– Când vor fi găsit să-l împartă cu cineva

Văzând-o atât de şocată, el adăugă

– Sub aceste cămăşi scrobite bat inimi pasionate şi toate aceste diamante strălucesc de dorinţă !

Ea izbucni în râs. André o auzi şi se îndreptă spre ea.

– Se pare că te distrezi, Melisande, spuse el pe un ton atât de îngăduitor încât tânăra dori să-l pălmuiască.

O avertizase că va face la fel, dacă-l va mai pălmui. Ce scandal, dacă ar face-o în faţa prietenilor lui ! Ideea era atât de neaşteptată încât zâmbi.

– De ce zâmbeşti ? întrebă el.

– Fără un motiv anume.

Nina venise lângă ei şi şopti :

– Trebuie să fie Guy. Nu-l ştiam atât de amuzant.

– El şi cu mine suntem pe aceeaşi lungime de undă, replică Melisande.

– Pe ce ? se miră Nina.

– Melisande glumeşte, explică André pe un ton tăios. Vrea să spună că se înţeleg bine.

Ochii negri ai Ninei se îndreptară spre tânără

– Cred că te plictiseşti în mijlocul unor oameni mai în vârstă ca tine. Eşti atât de tânără...

Întorcându-se spre André, întrebă :

– Asta-i motivul pentru care nu poartă smaraldele familiei Lubeck ?

Melisande simţi încurcătura lui André. În mod vizibil, nu ştia ce să răspundă. Uitându-şi furia, îi veni în ajutor.

– Am hotărât să nu le port. Când toată lumea este acoperită de bijuterii, este mai original să nu ai...

Sfidă privirea obraznică a Ninei și se uită cu insistență la cerceii și degetele-i încărcate cu diamante.

Tânăra își strecură brațul sub cel al soțului ei, și acesta se crispă. Provocatoare, se aplecă spre el, mângâindu-i obrazul cu o buclă blondă.

– Dacă vrei să le port, iubitule, spune-mi-o, și o voi face.

El își regăsise stăpânirea de sine. Ochii îi străluciră și răspunse pe un ton suav

– Ești liberă să faci cum îți place.

După câteva clipe, Melisande se îndepărtă. Nu mai putea rămâne să se prefacă fericită. Dorea să fie singură ; să nu mai trebuiască să-și ascundă dragostea pentru soțul ei și ura față de Nina.

– Mă doare capul, André. Aș vrea să mă retrag.

– Nu-mi cere voie. Pleacă, dacă vrei... Aici, fiecare acționează cum îi place.

– Mulțumesc că mi-ai spus-o.

El o urmă și nu mai spuse nimic până nu ieșiră din cameră.

– Nu voiam să te văd petrecându-ți seara cu Guy. Credeam că m-am exprimat clar.

– Erai prea ocupat cu Nina pentru a te preocupa dacă eram singură sau nu !

– De ce n-ai venit la mine ? o întrebă pe un ton tăios. Ai preferat să te plimbi printre invitați cu un alt bărbat.

– Tu ești soțul meu ! îi aruncă ea. Tu trebuia să vii să mă cauți.

André oftă și ridică obosit o mână în fața ochilor. Melisande simți inima bătându-i puternic. Avea cearcăne și părea nefericit. Oare Nina era cauza ?

– Ce-i cu tine, André ?

– Ziua a fost obositoare, răspunse pe un ton sec, ca și cum îi refuza mila.

– Vrei să mai rămân încă puțin ?

– Inutil. Și pe urmă, ești frântă de oboseală. Melisande, ai fost perfectă. Acest mod de viață îți este străin, dar pari la locul tău aici, ca și cum te-ai fi născut la castel.

Niciodată nu-i făcuse un compliment atât de frumos.

– Îți mulțumesc, André. Ești mulțumit de mine și sunt foarte fericită.

Cu aceste cuvinte, ea se îndepărtă.

Când ajunse la etajul al doilea, o siluetă ieși din umbră și se apropie de ea.

– Guy ! exclamă ea, surprinsă. Ce cauți aici ?

– Am venit să-ți spun noapte bună.

– Noapte bună, domnule, zise schițând o reverență.

– Oh, nu, Melly. Nu așa ! Invită-mă la tine în salon.

– Nu crèd că...

– Haide ! N-o să încerc să te seduc !

Să refuze ar fi fost un gest copilăresc. Îl urmă, deci, pe culoar. În salon își scoase sandalele fine. Cu un oftat de plăcere, se lăsă să cadă într un fotoliu, mișcându-și degetele picioarelor pentru a și le dezmorți.

– Semeni cu o pisicuță, îi spuse Guy zâmbind.

– Bagă de seamă ! Pot să zgârii.

– Nu mă voi apropia. Voiam numai să fiu singur cu tine. Deși, nu te înfierbânți când ești numai cu mine...

– Cine o mai face, în zilele noastre ? îl întrebă ea.

– Tu, când André este lângă tine... Îmi pare rău, Melly, dar este atât de vizibil îl iubești pe André. Asta îți face cinste, cu condiția să te iubească și el.

– Te rog, Guy, se grăbi ea. Eu...

– Nu vrei să vorbești despre acest lucru ? Nu sunt orb și-l cunosc pe André de prea mult timp pentru a nu ști totul despre el. Nu știu de ce s-a căsătorit cu tine, dar nu te iubea, sunt sigur.

– L-am obligat, mărturisi ea.

Spunându-i adevărul, nu-l asculta pe André dar acum asta nu o mai interesa. Îi povesti tot copilăria ei, otrăvită de dorința de răzbunare împotriva familiei puternice care îi distrusese tatăl și fericirea, ca și evenimentele care urmaseră.

– Acum, regreți ce ai făcut, conchisese Guy.

– Da, mărturisi ea.

– Nu înțeleg de ce nu vrea să te lase să pleci.

– Din mândrie.

– Mai degrabă din cauza Ninei, șopti Guy. Dar nu are dreptul de a se folosi de tine ca de un scut. S-a descurcat întotdeauna ca să scape de femeile acaparatoare.

– Nu este numai asta, spuse tărăgănat Melisande. Este și din cauza ta.

– André crede că povestea se repetă și că cea de a doua soție s-a îndrăgostit de mine ? spuse el, înmărmurit.

– Exact. Mi-e teamă că... l-am încurajat să creadă. Nu-mi porți pică ?

– E puțin cam târziu să mă întrebi ! Într-adevăr, mi-e perfect egal. Chiar dacă ai fi încercat să-l convingi, tot n-ai fi reușit. M-a așezat în categoria trădătorilor, acum cinci ani, și nu-și va mai schimba părerea.

Împotriva dorinței ei, îi luă totuși apărarea lui André :

– Nu poți să-l blamezi. La urma-urmei, Françoise venea să se întâlnească cu tine : a spus-o și în ultima ei scrisoare.

– Dar ea a mințit toată viața ! Am fost amantul ei, nu neg, dar a avut nenumărați alții înainte și după mine. Nu a fost niciodată în stare de dragoste și era o mincinoasă incorigibilă !

– André nu va admite asta, orice ai face. A iubit-o prea mult pentru a accepta adevărul.

– Pentru că nu vrea să-l vadă. Iată adevărata problemă. Nu poate suporta faptul că Françoise şi-a bătut joc de el. Nu este orbit de dragoste pentru ea, ci de mândria lui ! Ea a avut şi alţi amanţi ; de ce mă consideră André ca fiind singur răspunzător de eşecul căsătoriei lui ? Dacă ar fi fost fericit înainte, dacă le-aş fi distrus fericirea, i-aş înţelege necazul. Dar nu mai era nimic între ei. Françoise mi-a făcut avansuri şi eu am răspuns. Eram prea tânăr şi prea naiv ca s-o resping... Dar când a vrut să continue jocul, mi s-a făcut frică şi am fugit la Paris. M-a urât pentru asta nici un bărbat nu-i mai făcuse aşa ceva înainte. A hotărât că trebuie să vină la mine. Din nefericire, nu l-am putut face pe André să accepte adevărul...

– Dacă ar putea să-l admită ! spuse Melisande cu o voce emoţionată.

– Va fi posibil când va iubi pe cineva mai mult decât propria-i mândrie, zise el cu tristeţe. Până atunci, mă va considera întotdeauna un trădător...

– Şi eu, cu...

Obrajii Melisandei erau scăldaţi în lacrimi. Îşi ascunsese faţa în mâini.

– Te implor, nu plânge. André este vinovat de nefericirea lui.

– Dar n-am făcut nimic pentru a fi fericit.

Din cauza mea, este şi mai necăjit.

– Nu merită să plângi din cauza lui, afirmă Guy cu sălbăticie. Eşti tânără şi frumoasă. Ai viaţa în faţa ta.

– Nu ! Nu fără André !

O privi cu atenţie.

– Îl iubeşti atât de mult ?

– Da ! strigă ea îngropându-şi faţa în umărul lui.

Chiar atunci, uşa se deschise şi intră André. Era palid de mânie şi ochii îi deveniseră cenuşii şi reci ca gheaţa.

– Te rog să ieşi din camera soţiei mele.

Blândeţea vocii lui era înspăimântătoare.

– Fii calm, André, zise Guy îndepărtându-se de Melisande. Nu făceam nimic rău.

– Ieşi de aici ! repetă înaintând spre el.

Guy se îndreptă spre uşă, dar se întoarse

– Melisande, dacă vei avea nevoie de mine, ştii unde să mă găseşti.

Disperată, îi făcu un semn cu capul, apoi se uită cum dispare.

– Eşti la fel ca şi celelalte, îi spuse André cu un glas fără inflexiuni... Nu... Eşti mai rea cu aerul tău inocent, eşti o simulantă şi o trişoare !

– Taci ! strigă ea astupându-şi urechile. Nu ai dreptul să-mi vorbeşti aşa.

– Am toate drepturile ! Sunt soţul tău !

– Spre marele meu regret ! Redă-mi libertatea, André.

– Când voi avea chef. Ți-am mai spus-o.

– Și atunci, când ? îl întrebă repezindu-se spre el. Dacă te folosești de mine ca de un scut împotriva femeilor, nu voi fi niciodată liberă. Ieri tu, azi, Nina. Și mâine ?

– E problema mea.

– Este și a mea. Îmi strici viața.

– Ar fi trebuit să te gândești înainte de a te căsători cu mine, răspunse el, luând-o de umeri. Încetează să plângi și controlează-te ! Lacrimile tale nu mă înduioșează. Vei rămâne soția mea atât cât voi dori, dar, până atunci, nu-l vei mai vedea pe Guy.

– Ba da... E prietenul meu.

– Îți interzic. E clar ?

– Nu ! țipă ea. N-o să te ascult. Françoise nu te ascultă atunci, de ce eu ?

– N-o amesteca pe Françoise în această afacere, mormăi el.

– Cum aș putea, când ea are încă influență asupra ta ? Te-a făcut orb. Ești incapabil să vezi adevărul ai devenit orb și stupid !

– Taci !

O smuci atât de tare, încât îi clănțăniră dinții Cocul i se desfăcu și superbul său păr blond îi învălui umerii.

– Să nu mai pronunți numele lui Françoise, spuse el cu sălbăticie. Niciodată, mă auzi ?

– Ba o s-o fac ! urlă ea, deschizând gura pentru a-i striga numele.

Înainte de a fi putut să scoată un sunet îi simți buzele apăsate pe ale ei. Fără răsuflare, luptă cu disperare ; dar era mai puternic decât ea. O strânse mai tare. Melisande se sufoca, i se înmuiară genunchii, era să se prăbușească Dar el o ridică și o duse în dormitor, fără a înceta s-o sărute. Era în pragul leșinului, aproape inconștientă de îmbrățișarea lui. Simțea sângele bătându-i în tâmple iar lacrimile îi curgeau șiroaie. André își dădu seama și o lăsă Melisande era prea răscolită pentru a-i defini expresia ciudată a feței.

– Nu suport să văd o femeie plângând, spuse el pe un ton trist.

O așeză pe pat și se depărtă.

– Înainte de a te cunoaște, credeam că sunt un om civilizat. M-ai făcut să înțeleg că nu sunt... Se întrerupse și secundele se scurgeau... Fără îndoială, căsătoria noastră este o greșeală. Aveai dreptate : mai bine să ne despărțim cât mai repede. Dar musafirii vor găsi ciudată o plecare grăbită, zise el. Trăsăturile i se crispară. Reluă Am jucat întotdeauna comedia și pe timpul lui Françoise, dar prietenii mei știau adevărul... În aceste condiții, vei înțelege de ce nu vreau să fiu batjocorit și a doua oară.

Se întrerupse din nou așteptându-i răspunsul.

– Voi rămâne până la sfârșitul culesului.

– Mulţumesc, Melisande. Încercarea ta va lua sfârşit în curând.

Ieşi din cameră. Zguduită de hohote de plâns. tânăra se prăbuşi : ştia că în momentul în care va părăsi castelul, adevăratul ei calvar va începe.

ROMANELE COLECȚIILOR „EL și EA" ȘI „ROMANTIC"

vă fac să vedeți fața frumoasă a vieții !

Ați deschis unul dintre aceste romane ? Pagină cu pagină, purtată pe aripi de vis, veți trăi întâmplări pasionante și timpul va trece fără să știți cum.

Ați terminat de citit unul dintre aceste romane ? Iată că ochii v-au rămas plini de soare și inima copleșită de tandrețe și dragoste.

Fiecare roman din colecțiile **„EL și EA"** și **„ROMANTIC"** sunt o fermecătoare frântură de viață, care vă va însoți ca un cântec aducând înseninare în zilele înnorate și făcând lumina să strălucească și mai tare în zilele în care totul vă zâmbește.

CAPITOLUL XIV

Deşi preocupată de propria-i nefericire, Melisande nu se putea împiedica să nu se gândească la situaţia lui André. Eşecul răsunător al celei de a doua căsătorii nu putea decât să răneaască şi mai mult mândria acestui bărbat. Când va părăsi castelul, lumea va începe să bârfească fără nici o oprelişte, cu atât mai mult cu cât nu cunoştea adevăratul motiv al plecării ei. Şi totuşi, ea nu avea de ales cu cât se despărţeau mai repede, cu atât aveau şanse mai mari de a-şi reface fiecare viaţa !

Sosirea lui Delrino, care-i aducea toaletele create special pentru ea, îi îngădui Melisandei să scape câteva zile de compania prietenilor lui André. Dar era uimită de suma fabuloasă pe care o cheltuise şi la care nu avea dreptul. Şi pe deasupra, era hotărâtă să nu ia nimic cu ea. I-ar fi fost imposibil să păstreze şi cea mai mică amintire a scurtei ei căsătorii.

— Este o adevărată plăcere să lucrez pentru doamna baroană, remarcă Delrino. Aş vrea

să vă prezint o nouă colecție în avanpremieră și poate să vă trimit câteva schițe.

– Foarte amabil din partea dumneavoastră, șopti ea.

Dar, la momentul potrivit, ea va fi departe și salariul ei pe un întreg an nu i-ar ajunge pentru a plăti unul din costumele de baie. Tremura numai la gândul sumei pe care o va avea André de plătit. După plecarea lui Delrino, se simți obligată să-și întâlnească soțul și să se scuze.

– Dacă m-aș fi gândit că voi pleca atât de repede, n-aș fi comandat toate aceste toalete...

– Asta nu are nici o importanță.

Vorbea pe un ton indiferent, evitându-l cu grijă privirea. 'Cât trebuie s-o urască, gândi ea cu tristețe, dacă nici nu suporta s-o privească.

Dintr-un impuls, întrebă

– Ce vor gândi prietenii tăi de plecarea mea ?

– Dacă nu-mi cer explicații, îmi este perfect indiferent.

Copleșită de tristețe se înfurie pe el :

– Ai fost vreodată întrebat, André ? N-ai făcut decât cum ai vrut...

– Ocupația ta preferată pare a fi să-mi analizezi caracterul. Ar fi mai profitabil dacă ai încerca să-l definești pe al tău.

– Îmi cunosc defectele, replică ea.

– Așa credem cu toții.

– Cum să aflăm dacă m-am înșelat ?

– Privește-te în ochii dușmanilor tăi, îl sugeră el.

– Atunci, să mă uit în ochii tăi ! zise tânăra.

– Nu sunt dușmanul tău, Melisande...

Părea că mai vrea să adauge încă ceva, dar își schimbă gândul. Ea îi privi expresia dură a feței. André părea mai slab : era oare bolnav ?

– Ar trebui să te recăsătorești, André. Experiența noastră te-a făcut și mai cinic față de femei, dar cel puțin, cunoști motivul comportării mele. Soția ta o să te facă fericit, sunt sigură.

– Vorbești ca și cum ai avea remușcări...

Își încrucișă brațele, atitudine care-i dădu un aer de totală încredere în el. Această siguranță era prima calitate pe care i-o apreciase.

– Orice aș face, îmi voi hotărî singur soarta, pot să te asigur, reluă el. De acum înainte, nimeni nu-mi va mai comanda.

– Nu încercam să-ți dau ordine, André. Dar în mod vizibil nu vrei prietenia mea. Și dacă...

– Nu vom fi niciodată prieteni, o întrerupse tăios. Ar fi preferabil pentru amândoi să te abții să-mi dai sfaturi privitoare la viitorul meu.

În acel moment, Anne-Marie ieși din camera lenjeriei, cu o cămașă de noapte pe braț. André se întrerupse. O salută cu politețea-i obișnuită, ea schiță o plecăciune, apoi se îndreptă spre apartamentul Melisandei.

– Îți vei lua toate lucrurile, sper, spuse André. Nimeni nu le va folosi și ar fi păcat să le aruncăm.

– Ai putea să le vinzi...

Zâmbi strâmb.

– La licitație ? Ce ocazie minunată pentru ziarele de scandal. Nu, Melisande. Îți aparțin. Reprezintă salariul tău pentru că ai interpretat rolul soției iubitoare !

Tonul lui sarcastic o făcu să-i răspundă

– Iau exemplu de la tine ! Dacă dorești să continui această comedie, spune-i Ninei să nu se mai afișeze cu tine zi și noapte !

– Ai dreptul să-mi critici comportarea din timpul zilei, spuse el cu blândețe. Sunt liber să-mi petrec noaptea unde cred de cuviință.

Ea fugi, cu obrajii în flăcări. O strigă, dar ea se încuie în salon. Cât era de crud ! Dacă n-ar fi promis să rămână până la plecarea invitaților, ar fi părăsit castelul chiar în acea secundă.

Totuși, remarca el cu privire la Nina își aduse roadele : în timpul prânzului – un bufet servit pe terasă – André rămase lângă soție. Alți invitați sosiseră dimineața : erau directorii unei importante societăți specializate în vinuri, ale cărei sucursale împânzeau lumea. André discută în special cu cei patru brazilieni, șoptindu-i Melisandei că această piață era în plină extindere. Ca întotdeauna, ea se miră de deosebita atenție pe care el o acorda afacerilor. Nu-și putu ascunde uimirea și André zâmbi. Tensiunea dintre ei mai scăzu puțin.

– Amintește-ți, Melisande. Averea familiei noastre își are originea în abilitatea noastră comercială.

– Da, dar azi, faci bani de dragul de a-i face.

– Din contră. Nu mă gândesc niciodată la averea mea. Practic o meserie care-mi place. Ai vrea să devin unul din acei miliardari trântori ?

– Cu nici un preț, replică ea.

– În acest caz, nu te mai gândi la mediul meu social și consideră-mă ca pe un om care vrea să-și impună vinurile pe piață.

Unul dintre sud-americani i se adresă Melisandei

– Sper că vă veți însoți soțul când va veni la noi, la sfârșitul anului ?

– Nu-mi fac planuri de călătorie cu atât de mult timp înainte, zise ea surâzând. Dar aș fi încântată să vă vizitez țara cândva.

– Încercați să vă convingeți soția, îi spuse acesta lui André.

Sărutându-i mâna Melisandei, André îl asigură :

– Voi face tot posibilul. Aș fi necăjit s-o las singură.

– Și eu aș fi, dacă aș avea o soție atât de minunată, spuse sud-americanul zâmbind. Înțeleg îngrijorarea cavalerilor când plecau în cruciadă...

André continuă pe același ton

– Iată de ce au inventat centura de castitate.

Melisande simți că roșește. André o provoca în mod voit se răzbuna în felul lui pe ironia mușcătoare a tinerei, privitoare la comportarea lui față de Nina. Din cealaltă parte a terasei, aceasta îi fixa cu răutate.

– Hai să stăm de vorbă cu Felix, îi șopti la ureche André, îndreptându-se spre conte și soția acestuia.

Era un cuplu încântător care-și împărțea timpul între Paris și Granada. Contele era unul din cei mai buni prieteni ai lui André. Din această cauză, Melisande îi cam evitase, de frica unor întrebări la care ea ar fi incapabilă să răspundă fără să dezvăluie secretul căsătoriei lor Dar, cu André alături, nu risca să se dea de gol.

În curând, mai toți se retraseră pentru odihnă, dar ei patru rămaseră pe terasă. Tânăra nu-l văzuse niciodată pe André atât de destins. Îl cunoscuse pe Felix la Universitatea Harvard și deveniseră foarte apropiați.

– În toamna asta, ar trebui să vii cu Melisande la Granada, îi propuse Rosalia. Se va înțelege foarte bine cu copiii.

– Câți aveți ? se interesă tânăra.

– Cinci... Păru surprinsă.

– Chiar sunt. În zilele noastre, familiile numeroase sunt rare.

— Nu și în Spania, îi replică Rosalia.

Îi aruncă o privire întrebătoare lui André și Melisande înțelese ce gândea ea. Voia probabil, ca această căsătorie a lui André să fie reușită și să dea naștere la copii.

— André se poartă minunat cu ai noștri, reluă ea. Este ca un unchi pentru ei. Îi vei vedea jucându-se în iarbă, cățărându-se pe genunchii lui.

În ciuda eforturilor sale, Melisande nu putea să și-l imagineze pe André într-o astfel de situație. Chiar neglijent așezat într-un fotoliu, era un model de eleganță : cămașa de mătase nu avea nici o cută și se armoniza perfect cu albastrul mai închis al pantalonilor. Era culoarea preferată a Melisandei, căci îi sublinia culoarea ochilor. Tânăra era gata să înceapă să plângă. Îl va vedea întotdeauna așa : destins, dar atent la vorbele lui Felix, cu părul auriu în care se strângea parcă toată lumina după-amiezii.

Pași repezi anunțară sosirea Ninei. Se schimbase și purta pantaloni de călărie. La vederea lui André, avu un aer plin de dezaprobare.

— Ai uitat de plimbarea noastră călare ?

— Nu, îi răspunse el pe un ton egal. Dar speram că nu te mai gândeai la ea. E prea cald.

— Ar fi trebuit să-mi spui asta înainte de a mă schimba.

— Îți place să-ți schimbi toaletele, știu asta.

Așează-te și completează această scenă.

Se așeză pe brațul fotoliului lui. Coapsa îi atingea umărul lui André. Lângă Melisande, Rosalia se mișcă nervos. Se vedea clar că și contesa avea aceeași aversiune pentru Nina.

– E atât de plăcut să revii în Franța ! exclamă Nina. Într-o țară pe care o iubesc, alături de prieteni...

Îl privi pe André drept în ochi și-i aruncă o căutătură piezișă Melisandei.

– Când mă voi instala, reluă ea, voi organiza seri literare.

– Nu știam că ai pretenții literare, zise Rosalia.

– Numai pretenții, Interveni André.

În joacă, Nina îl împinse și el se ridică. Luându-i mâna cu unghiile perfect lăcuite, el continuă :

– Hai. Vom face o mică plimbare. Ești la fel de zburdalnică precum un cal tânăr care are nevoie să alerge...

Ochii lui albaștri se opriră la Melisande :

– Nu ne însoțești, iubito ?

– O să vin poate mai târziu, îl răspunse cu răceală. Unde vă găsesc ?

– Spre piscină. Dacă o voi putea convinge pe Nina să și schimbe pantalonii de călărie cu un costum de baie.

– Ce idee minunată ! exclamă veselă Nina.

Melisande nu se mișcă. Felix și Rosalia se așteptau la o replică din partea ei. Dar trebuia să ții cont de tactul spaniol în același moment, ei reînnodară conversația, întrebând-o despre viața în Anglia. După spusele lui Felix, tânăra dedusese că André îi povestise în ce împrejurări se cunoscuseră, dar spunându-i că se îndrăgostise la prima vedere de ea.

— Și eu m-am îndrăgostit de Rosalia când am văzut-o prima oară, mărturisi Felix râzând. Și totuși, căsătoria fusese aranjată de familiile noastre.

— Ce părere aveai de viitorul tău soț ? o întrebă Melisande pe Rosalia.

— Îl găseam îngâmfat, vanitos... și era un adevărat Casanova.

— E adevărat. Dar nu te cunoșteam încă, îi spuse Felix soției, trimițându-i un sărut din vârful degetelor.

Toți trei izbucniră în râs. Dar Melisande se gândea la André și Nina.

— De ce nu te duci după ei ? îi sugeră contele.

— Ca să-i stric bucuria Ninei ?

— Ea n-ar sta în cumpănă s-o facă, dacă ar fi în locul tău.

— Se pare că o cunoști bine, remarcă tânăra.

— Toate Ninele din lume se aseamănă...

Melisande ridică din umeri :

— André și ea sunt prieteni de multă vreme

Atitudinea el posesivă nu înseamnă nimic.

— Insist să cred că n-ar trebui să-i lași, spuse Rosalia.

Vorbea pe un ton serios, ca și cum voia să dea un sfat unei ființe dragi.

— Și mai ales dacă va locui foarte aproape de voi, adăugă ea.

— André nu rămâne la castel după septembrie, interveni Felix.

— Și totuși rămânea, când era căsătorit cu...

Rosalia se întrerupse și roși ușor.

Melisande găsi că este un prilej deosebit pentru a aborda un subiect pe care toată lumea părea să-l evite cu grijă.

— O cunoșteați bine pe prima soție a lui André ? îl întrebă ea.

— Destul ca să știu că nu era pentru el, replică Rosalia.

— In timp ce tu, draga mea, ești soția ideală pentru André, adăuga calm Felix.

— Nu știți nimic despre mine, protestă Melisande.

— Ai un caracter bun...

Tânăra se gândi la motivele care o aduseseră în situația ei actuală : Felix o judeca la fel de greșit pe Françoise ca și pe ea ?

— Te înșeli, Felix. Mă enervez repede și sunt foarte încăpățânată.

— Dar ai o inimă de aur. Se vede în ochii tăi.

– Şi fiindcă veni vorba de ochi, ai mei se închid singuri, atât sunt de obosită, interveni Rosalia. Hai să ne odihnim, Felix. Melisande se va putea duce la André.

Melisande coborî spre grădină. Când era tocmai lângă un gard viu care separa peluza de piscină, auzi zgomotul unui plonjon şi un hohot de râs. Apoi, tăcere. Ridicând capul, văzu şi de ce.

Nina şi André erau în apă, foarte aproape unul de altul. Tânăra femeie îi trase capul lui André şi buzele li se întâlniră.

Orbeşte, Melisande se întoarse şi începu să alerge spre castel. Trebuia să fugă cu orice preţ. Inutil să mai joace comedia fericirii desăvârşite, dacă André nu respecta înţelegerea ! Nu mai avea ce căuta acolo, doar s-o lase pe Nina să fie stăpâna casei.

Alergând în salon, ridică receptorul şi-l sună pe Guy.

– Plec, îl anunţă ea. Vreau să merg la Paris sau la Londra.

– Melly, nu se poate. E duminică, aeroportul e prea mic pentrù a fi deschis...

– Nu mai rămân nici un moment. Voi pleca cu maşina.

– După voce, nu eşti în stare să conduci, îi spuse el cu hotărâre. Dacă vrei, pot veni să te iau.

– Perfect. În cât timp poţi fi aici ?

– Într-o oră, îi zise el.

– Nu mă aștepta la ieșirea principală, îi recomandă ea în grabă. Vino să mă iei la ieșirea dinspre Vest...

Auzind un pas în spatele ei, tânăra se întoarse. Era André.

– La revedere, spuse în receptor.

Închise. André se apropie de ea ; înțelesese că se pregătea să plece.

– Vorbeai cu Guy.

Nu era o întrebare. Melisande nu-i răspunse.

– Te rog, André. Lasă-mă. Nu știu de ce ai venit...

– Te-am văzut la piscină.

Atunci observă că purta un halat de baie, părul îi era încă ud. Trebuie că se simte vinovat, gândi ea, dându-se un pas înapoi.

– Mai bine să plec, André. Astfel, Nina și cu tine nu va mai trebui să vă ascundeți. Spune-le prietenilor tăi. Spune-le că eu sunt singura vinovată. Dealtfel, ăsta-i adevărul. Spune-le că te-am înșelat, că am fugit...

– Ăsta-i adevărul ? o întrebă el. M-ai înșelat ?

Melisande ridică din umeri. Îi era mai ușor să mintă decât să se justifice. În plus, nu risca să se dea de gol, să-i dezvăluie adevăratele ei sentimente. André avea o oarecare experiență : va înțelege repede că era profund rănită și va ghici și de ce. Atâtea femei îl iubiseră, pe care el le alungase apoi nu voia să se situeze în această categorie.

— Guy vine să mă ia, îi spuse ea repede. Nu mai vreau să rămân aici.

— Ți-ai dat cuvântul, replică el pe un ton dur.

— Tu și cu Nina vă bateți joc de mine ! Nu, André, plec.

— Nici nu poate fi vorba.

Înspăimântată, tânăra se întoarse și alergă în camera ei, încuind-o.

— Vino ! o chemă el. Vreau să-ți vorbesc.

— Nu. Pleacă ! Nu mai avem nimic să ne spunem.

André nu răspunse. Câteva momente mai târziu, Melisande auzi zgomotul pașilor care se îndepărtau. Cu băgare de seamă, întredeschise ușa. Nimeni. O închise. Trebuia să acționeze repede : André putea să se întoarcă dintr-un moment în altul. Nu mai putea să aștepte sosirea lui Guy și nici nu mai putea fi vorba de bagaje. Era nebună că proceda așa. Știa, dar nu putea să facă altfel. Furișându-se pe scara de serviciu, ieși din castel în dreptul garajelor.

Mica ei mașină albă o aștepta. Se așeză la volan și răsuci cheia în contact.

Îndepărtându-se de castel, ajunse în curând la ieșirea de pe proprietate. După ce depăși gardul, se simți mai bine și acceleră.

Să se ducă la gara cea mai apropiată sau la Guy ? Amintindu-și că acesta era în drum spre ea, se înscrise pe drumul spre Ardennes, sperând să-l întâlnească. Mai acceleră și se mai liniști puțin. Mașina alerga cu viteză, depășind

alte mașini ale căror motoare urlau precum tigrii mânioși. În apropierea unei intersecții, Melisande încetini. O mașină roșie venea spre ea.

Era Guy. Tânăra claxonă și frână brusc. Celălalt vehicul se opri în același timp cu ea. Melisande coborî și alergă spre el.

– Dumnezeule, Melly ! exclamă el, consternat. Nu puteam să cred că ești tu. Conduceai ca o nebună.

– Veneam la Ardennes, îi explică ea.

Trebuia să ne întâlnim la Lubeck...

– Știu, dar... dar eu... a trebuit să plec în grabă...

Tremura din tot corpul. Deschizând portiera, se prăbuși pe scaun lângă el.

– André ne-a auzit convorbirea. Era furios, voia să mă împiedice să părăsesc castelul... Dacă n-aș fi fugit, ar fi dat ordin să fiu supravegheată.

– Nici vorbă, o asigură Guy. André n-ar fi făcut niciodată acest lucru. Nu este temniceru' tău...

Îi luă mâna cu duioșie și o întrebă :

– De ce această plecare grăbită ? Nina ?

– Da. I-am văzut la piscină... Se sărutau. Am înțeles că nu mai este nici o speranță. Vreau să mă întorc acasă.

– Vrei să spui, la Londra ?

– Da.

– N-ai vrea să rămâi la Ardennes ?

Văzându-i expresia, îi surâse cu tristețe :

– În orice caz, nu speram acest lucru. Uită ce-am spus, Melly. Abia atingându-i obrazul, reluă Te duc la mine. Mâine dimineață te duc la Bordeaux și vei lua primul avian.

– Mi-ai promis că mă însoțești la Paris.

– Nu ești în stare să călătorești...

– Nu pot rămâne la Ardennes, insistă ea. E prea aproape de André.

– N-o să te urmărească. Nu, dacă știe că ești cu mine.

Nu avea de ales. Se rezemă de spătar și închise ochii. Guy exclamă

– Mașina ta trebuie deplasată a rămas în mijlocul intersecției.

– Nu m-am gândit, șopti ea.

– Nu te mișca, îi ordonă Guy. Mă duc eu.

Ea auzi huruitul unui camion. Vehiculul uriaș se îndrepta spre intersecție. De unde venea, șoferul nu putea zări mica mașină decât în ultimul moment.

– Guy, urlă ea. Ferește-te !

Glasul i se pierdu în huruitul motorului care se apropia. Din fericire, Guy nu se afla în calea acestuia. Se aruncă într-un gard viu chiar în momentul în care camionul lovea mașina albă. Fu proiectată în aer, cioburi de sticlă zburară în toate direcțiile și autovehiculul căzu pe un teren de lângă șosea. Camionul nu avea nici o zgârietură, cu excepția unui far spart. Se opri puțin mai departe și un tânăr coborî alergând să vadă stricăciunile.

Melisande se cutremură. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi rămas în mașina ei ? Năucită, era incapabilă de orice mișcare și-l lăsă pe Guy să discute cu șoferul.

Peste câteva clipe se întoarse.

– Revino-ți, spuse el cu o voce sacadată. Ești teafără, este lucrul cel mai important.

– Știu, dar... aș fi putut să fiu încă... Ce vom face cu mașina mea ?

– O să telefonez la mine la garaj s-o ia.

Se așeză la volan și porni. Trecură prin fața mașinii sfărâmate și Melisande întoarse capul se vedea întinsă pe jos, scăldată în sânge. Și Françoise murise așa. Acest gând o făcu să se cutremure. Guy întinse mâna și o sprijini de umărul lui

– Curaj, Melly, aproape am ajuns.

– Unde... Unde a fost omorâtă Françoise ? îngăimă ea.

– De aceea tremuri atât de tare ! Era la cinci kilometri de aici. Dacă ți-ai fi găsit moartea, André s-ar fi crezut urmărit de un blestem. Ce idee oribilă !

– Imediat am făcut legătura...

– Nu te mai gândi. Am ajuns.

Puțin mai târziu, se așezau în salon. Guy îi aduse un pahar de coniac și-l luă cu recunoștință. Nu mai tremura, dar totul era confuz.

– Nu pot să mă împiedic de a mă gândi că aș fi putut fi omorâtă. Dacă aș fi rămas în mașină...

Apelul telefonului o întrerupse. Guy răspunse. Chipul lui exprima uimire. Melisande înțelese era André. După toate aparențele, unul din lucrătorii lui văzuse resturile mașinii întorcându-se de la Bordeaux și-l anunțase.

— Tocmai veneam s-o iau pe Melly când ea s-a decis să vină singură, explică Guy.

— ...

— Știu, am adus-o aici.

Melisande făcu un gest pentru a-l împune să nu spună mai mult : André nu trebuia să știe că se găsea acolo. Guy nu păru că înțelege. Îl asculta în continuare pe vărul lui.

— Nu, spuse el. Era inutil s-o duc la spital.

La celălalt capăt al firului se auzi o exclamație și convorbirea se întrerupse.

Ce s-a întâmplat ? îl întrebă Melisande.

— Când lucrătorul lui a văzut mașina, i-a comunicat imediat lui André. Cum nu ți s-a găsit trupul, André era convins că ai fost accidentată.

— De ce ai spus că era inutil să mă duci la spital ? Ai vrut să-l faci să creadă că... Oh, Guy ! Cum poți fi atât de crud ?

— Dacă ai fi fost omorâtă, ar fi fost singurul vinovat ! Gândește-te la asta, înainte de a te înduioșa de soarta lui. Nu erai în stare să conduci, atunci când ai plecat de la castel.

— Nu aveai nici un drept să-l faci să creadă că murisem...

– I-am spus numai că nu te-am dus la spital. A interpretat greşti vorbele mele, nu-l vina mea.

– Ba da, insistă Melisande. Sună-l, te rog. Ştii că-l iubesc. Nu-mi face situaţia şi mai grea.

– Nu-i scopul meu, îi spuse el. Vreau s-o fac pe a lui mai puţin uşoară...

– Te implor. A suferit destul.

– În curând va şti că trăieşti. Trebule să sosească dintr-o clipă în alta.

Melisande tresări :

– Aici ?

– Da. Doreşte probabil să-ţi ducă trupul la castel.

Tânăra se înfurie :

– Cum îndrăzneşti să-l chinui astfel ? Nu te ştiam atât de sălbatic. André avea dreptate în privinţa ta.

Guy zâmbi cu tristeţe

– Câteodată trebuie să fim cruzi cu cei pe care-i iubim. Mai târziu, poate, îţi vei schimba părerea despre atitudinea mea.

Se auzi uruitul unui motor. Guy se apropie de fereastră

– Iată-ţi prinţul. A schimbat calul alb cu un Mercedes. Întinde-te pe canapea şi închide ochii vărul meu se aşteaptă să vadă un cadavru. Dacă rămâi în picioare, va avea un şoc.

Ochii Melisandei scânteiară de mânie. O uşă se trânti şi răsunară paşi în vestibul.

– Unde este ea ? strigă André.

— În salon, îi răspunse vărul lui.

Tânăra se încordă. André apăru. Nu se aştepta să-l vadă aşa : faţa îi era pământie, numai ochii păreau însufleţiţi. Când o văzu în picioare în faţa lui, păli şi mai tare. Era alb ca o coală de hârtie, nemişcat. Ea crezu că va cădea.

— André.

Se întrerupse, împietrită, văzându-l ochii umplându-i-se de lacrimi.

— Trăieşti, gâfâi el. Mă gândeam... Credeam... Nu ai murit.

— Aş fi putut, spuse ea repede. Dar eu... nu eram în maşină în momentul accidentului.

— Guy mi-a spus că ai murit...

Spunea toate astea fără nici o intonaţie şi se întoarse spre vărul lui. Acesta se îndreptă spre bar şi se întoarse cu un pahar mare de coniac. I-l dădu lui André şi ieşi.

— A pretins că era inutil să te ducă la spital, reluă André cu acelaşi glas neutru.

— Voia să spună că nu eram rănită, explică Melisande. Tu... ai interpretat greşit cuvintele...

Îi luă paharul din mână şi-l duse la gură. André îşi revenea încet. Era înmărmurită de cât timp îi trebuia lui să-şi revină din acest şoc.

— Mă simţeam vinovat şi am crezut că ai fost omorâtă, spuse el deodată. Aşa cum am omorât-o pe Françoise.

– Oamenii nu sunt omorâți chiar așa de ușor, îl spuse, sperând ca umorul să-l ajute să-și recapete siguranța.

– Credeam că te-am omorât, repetă el. Cum am omorât-o și pe ea.

– Nu tu ești vinovat pentru accidentul ei, André.

Îi vorbea ca unui copil.

– Ba da, insistă André. Voia să divorțeze, dar am refuzat. I-am spus că mă făcuse de râs... Doream să-mi fie fidelă timp de un an, înainte de a accepta despărțirea. Nu puteam să admit că va aparține altuia. Era bolnavă, era o adevărată nimfomană.

– Nu era vina ta.

– Dar sunt vinovat de moartea ei. Ne certasem îngrozitor, ea se ducea să se întâlnească cu Guy, când a avut accidentul.

– Nu era vina ta, insistă tânăra. Guy fugise la Paris pentru a fi departe de ea. Mințea și s-a servit de vărul tău ca să te rănească și mai mult.

– Știu, răspunse André cu o voce înăbușită. Am știut-o întotdeauna, dar nu voiam să admit. Mi-a trebuit o a doua tragedie pentru ca să înțeleg că prima nu avea nici o importanță. O să-ți redau libertatea... În dimineața asta, n-aș fi refuzat, dacă n-aș fi fost nebun de gelozie.

Incapabilă să se mai prefacă mult timp, Melisande îl răspunse :

– Nu ai nici un motiv să fii gelos pe Guy. Nu-l iubesc şi nici nu l-am iubit vreodată. Dar mi se părea mai uşor să te fac să crezi acest lucru.

– De ce ?

– Mă uram pentru că te-am obligat la această căsătorie, îi explică întorcându-şi capul. Iată de ce voiam să divorţăm. Când ai pretins că această căsătorie te protejează...

– Tu ai spus-o prima, o întrerupse André. Credeai aşa şi te-am lăsat în pace.

– Dar de ce ?

– Şi pentru mine era mai uşor.

– Nu înţeleg, zise ea, aiurită.

– Pentru a doua oară în viaţa mea, mă îndrăgostisem nebuneşte de o femeie care mă ura.

Ea crezu că nu auzise bine. Nu îndrăznea să-i ceară să repete. Tremurând, se sprijini de spătarul unui fotoliu şi privi în gol.

– Să nu-ţi fie frică de mine, se auzi vocea lui André, care părea că vine de foarte departe. Dragostea mea pentru tine nu schimbă nimic. Sunt fericit că nu eşti îndrăgostită de Guy. Să te fi ştiut atât de aproape de mine, ar fi fost peste puterile mele.

– Să mă uiţi ?

– Oh, nu, este imposibil. Te voi iubi toată viaţa... De abia auzi aceste cuvinte. Apoi el reluă : Vreau să fii fericită, Melisande. Voi face totul pentru asta.

– Atunci, ia-mă în braţe, spuse ea alergând spre el. Strânge-mă tare, André, iubeşte-mă !

Nu putu să spună mai mult. O îmbrăţişa, dar o şi privea pentru a avea confirmarea acestor cuvinte de necrezut.

– Este o declaraţie, Melisande ?

– De luni de zile te iubesc !

– Dacă măcar m-ai fi lăsat să înţeleg...

– Aş putea să-ţi fac acelaşi reproş, protestă ea, cu capul pe pieptul lui. Erai atât de distant cu mine.

– Nu întotdeauna, dragostea mea. Sărutările mele nu m-au trădat ?

– Credeam că mă doreşti.

– Bineînţeles. Dar te şi iubeam. Înnebuneam...

– Când ţi-ai dat seama ? insistă ea aducându-şi aminte de Nina.

– Am fost sigur când te-am sărutat prima oară. Dar, cu mult înainte, îmi păreai frumoasă şi atrăgătoare.

Îşi lipi obrazul de al ei. Încă mai păstra urmele coşmarului trăit. Ea îşi aminti figura lui răvăşită când intrase în cameră.

– Dacă maşina n-ar fi fost lovită, şopti ea, aş fi plecat în Anglia şi nu ne-am mai fi revăzut.

– Ba da ! Te-aş fi urmat şi aş fi devenit îndrăgostitul cel mai fidel, îi şopti la ureche. Până la moarte... Te iubesc, Melisande.

– Cei de la castel ştiu că am fugit ?

– Vestea s-a răspândit cu iuţeala fulgerului...

Mă voi întoarce și le voi spune că ai avut o criză de apendicită. Sunt soțul tău, nimeni nu se va mira dacă rămân cu tine până ce te restabilești complet, peste vreo zece zile.

— Dar eu...

— Îți voi aduce și îmbrăcăminte. Apoi, vom pleca la o mică fermă pe care o am, în Provence. Când ne vom întoarce, vom sărbători sfârșitul culesului cu invitații noștri.

Ea izbucni în râs.

— N-o să am aerul unei convalescente, spuse ea cu o candoare voită.

— Lipsa de somn o să te facă palidă, răspunse el pe un ton serios.

O sărută. Ea se ghemui în brațele lui puternice și remarcă

— Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă n-o sărutai pe Nina la piscină.

— Ea m-a sărutat, o corectă el. Dacă ai mai fi rămas puțin, ai fi văzut cum o respingeam.

Îi dădu cu blândețe părul la o parte și mâna lui îi mângâie tandru linia fină a gâtului

— Am avut nenumărate iubite, este adevărat. Dar Nina n-a fost niciodată una din ele.

— Asta mă face fericită, îi spuse ea.

— În curând vei avea și alte motive ca să fii fericită, o anunță strângând-o și mai tare la pieptul lui.

— SFÂRȘIT —